

Bến hèn

Tiểu thuyết

JANET
JDAILEY

vh

Nhà xuất bản Văn học

isach.info

Table of Contents

Mục lục
Giới Thiệu
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10

Mục lục

[Giới Thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

BẾN HẸN

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Câu chuyện bắt đầu khi Shannon - một cô gái xinh đẹp, quyến rũ, trải qua một chuyến bay dài mệt mỏi đến Alaska để gặp người yêu nhưng không thành. Shannon và Rick đã yêu nhau được hai năm, đính hôn 6 tháng nay và chuẩn bị tổ chức hôn lễ. Nhưng khi đến nơi thì cô phát hiện người yêu mình đã mất tích trong một chuyến bay qua vùng hoang dã. Đau khổ, lo lắng nhưng không tuyệt vọng, cô quyết tìm cho được vị hôn phu tương lai. Giữa thành phố Alaska xa lạ, cô đã gặp được sự giúp đỡ của hai cha con Cody. Và một điều bất ngờ đã diễn ra khi Cody đem lòng yêu cô. Shannon kiên quyết phủ nhận tình cảm đó nhưng sau mỗi lần gặp gỡ, mỗi lần nói chuyện, mỗi lần đi tìm kiếm Rick cô lại thấy có nhiều điểm hoà đồng với Cody. Thằng thăn bày tỏ tình cảm của mình với Shannon nhưng Cody vẫn sẵn lòng giúp cô tìm Rick. Điều mong muốn duy nhất của anh là khi Shannon tìm lại được người yêu, cô sẽ có một quyết định chính xác mình thực sự yêu ai. Câu chuyện cuốn đi với những tình tiết đầy lãng mạn trên những con đường tươi đẹp, những đỉnh núi kì vĩ của Alaska và một đêm sao huyền diệu trong hành trình đi tìm Rick. Với nỗ lực của tất cả mọi người, cuối cùng Shannon đã tìm thấy Rick. Câu chuyện kết thúc với cuộc nói chuyện mừng tủi của hai người. Vậy cuối cùng Shannon sẽ chọn ai?

BẾN HẸN

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Khi chiếc máy bay hạ thấp độ cao xuống dưới những đám mây xám trên bầu trời thành phố Anchorage, Shannon Hayes căng mắt nhìn qua khung cửa sổ đã bị mòn vẹt của nó. Một bức tường núi xám đen vươn cao bên cạnh thành phố, đỉnh núi khuất trong mây. Cô thấy bên dưới, nhà cửa rải rác và đường xá dọc ngang đan vào nhau. Xa xa, cô thấy những toà nhà cao có hình chữ nhật màu xám biến mất trong tầng mây thấp là đà.

"Thành phố lớn nhất của Alaska không lớn như Shannon nghĩ". Cô hơi ngạc nhiên, vì cô cứ tưởng nó ồn ào, đông đúc, náo nhiệt như Houston, Texas, thành phố quê nhà của cô.

Khi Shannon ngồi dựa lưng ra ghế, cặp mắt nâu của cô ánh lên vẻ sung sướng. Cô mỉm cười một mình, cảm thấy lòng hân hoan vì chuyến đi của cô kết thúc. Cô sờ chiếc nhẫn đính hôn nơi bàn tay trái, thoa mặt kim cương cắt theo hình vuông như thể thoa lên chiếc bùa hộ mệnh. Ánh sáng lờ mờ ấm đạm bên ngoài cửa sổ máy bay không làm cho nhiệt tình của cô suy giảm chút nào.

Cô nghe tiếng bánh xe máy bay chạm mạnh xuống phi đạo, rồi sau đó mấy giây, cả chiếc máy bay phản lực chạy chậm lại trên đường băng. Việc phi cơ đáp xuống đất ảnh hưởng đến nhịp tim của cô, làm cho mạch trong người cô đập nhanh hơn.

Shannon đưa tay vuốt mái tóc hạt dẻ cho thẳng, mặc dù mới cách đây mấy phút, cô đã chải mái tóc bờm sờm cho hấp dẫn. Cô cũng tô son điểm phấn lại một chút, vì cô biết Rick hơi quan tâm đến nhan sắc của cô. Anh đã

hãnh diện tuyên bố anh là chủ sở hữu cô gái có mái tóc sẫm, mắt nâu đẹp rực rỡ. Đây là từ anh thường dùng để nói về cô như thế. Sau chuyến bay lâu 5h, thì đẹp rực rỡ là chuyện khó có thể đạt được.

Cô gặp anh từ ấy đến nay đã lâu, cô đã sống cô đơn suốt nhiều tháng trời. Cô nhớ cô đã khóc rất nhiều ở phi trường vào hôm Rick lên đường đi Alaska, nhớ những lời họ hứa hẹn với nhau, nhớ những nụ hôn vồ vập trước giờ anh đi. Thịnh thoảng anh viết thư về, có khi anh gọi điện thoại, có khi anh gửi thư điện tử về cho cô. Nhưng tất cả những chuyện đó không làm sao lấp đầy được nỗi trống trải trong cô.

Nhiều bạn gái đã khuyên cô nên bỏ anh, tìm người yêu khác, nhưng Shannon không nghe. Cô biết anh là phi công vùng hoang dã. Cô không mong chờ anh ngồi bên điện thoại để đợi cô gọi đến, mà cô biết anh đang ở đâu đó ngoài vùng hoang dã. Cô nghĩ anh đang chiêm ngưỡng cảnh đẹp huy hoàng trên Trái Đất này.

Ít ra cô đã suy nghĩ như thế. Nhưng có phải làm phi công là không có thì giờ rảnh rỗi, để nói lời xin lỗi vì đã để cô chờ đợi và lo âu?

Rick đã hứa với cô rằng, khi nào anh có được công việc ổn định và có chỗ ở hẳn hoi để hai người cùng sống, thì anh sẽ báo cô đến. Anh không nói bao lâu thì anh có công việc ổn định. Cách đây hơn một tháng anh có nhắn tin về, vào cuối tháng bảy, bằng thẻ điện thoại, nhưng hôm đó cô đi vắng. Rick để lại cho cô số máy nhắn tin, anh cho biết số máy này của anh còn hiệu lực cho đến cuối tháng 8. Cô thấy như thế còn hơn không... Nhưng Shannon không khỏi lo lắng.

Rồi vào đầu tháng 9, cô nhận được bức thư Tốc hành liên bang. Trong phong thư có vé máy bay bằng loại giấy theo kiểu cổ điển rất đẹp, để đến Anchorage. Ngoài ra không còn gì nữa, không thư, không lời ghi chú gì. Nhưng cái vé chỉ đi một chuyến. Như vậy vấn đề quá rõ rồi: Rick muốn cô đến với anh.

Sự lo sợ lâu nay của cô rằng anh hết yêu cô đã tan biến. Và bây giờ Shannon đang trên đường đến nơi cùng xây tổ ấm. Cô đã chuẩn bị để lên đường không quá lâu một tuần. Cô chỉ mang theo những thứ cần thiết, còn lại bao nhiêu sẽ gửi bằng tàu thủy sau. Bố mẹ cô sẽ bay đến vào cuối tuần lễ sau để dự lễ cưới. Dĩ nhiên hai ông bà đều tin rằng cả cô và Rick đều điên.

Cô nghĩ ý kiến của bố mẹ cũng dễ hiểu thôi. Từ bỏ vịnh Texas ấm áp để đến vùng Alaska lạnh cóng, đối với nhiều người thì đây là hành động điên khùng. Nhưng Shannon đã lấy tính phiêu lưu mạo hiểm của Rick từ ngày họ gặp nhau. Anh muốn sống tại vùng xa xôi nhất của nước Mỹ, và cô đã chia sẻ phần nào mong ước của anh. Nhưng cô biết chuyến phiêu lưu của họ không phải đi đến thiên đàng.

Thôi thì mặc. Bây giờ cô đến Alaska rồi. Bố mẹ cô đã chầm biếm nói rằng cô đi theo tiếng gọi của vùng hoang dã. Họ đã cố làm cho cô nản chí, nhưng họ đã thất bại. Dù sao thì cô và Rick cũng đã đính hôn hơn một năm rồi. Cô phải đến đây để thành hôn với anh là điều rất chính đáng.

Mặc dù đồ đạc trên tay nặng nề, nhưng bước chân của cô nhẹ nhàng và nhanh nhẹn khi đi xuống cầu thang máy bay. Cô nhìn đám người lựa thưa đứng đợi ở bên kia cổng phi cảng để tìm Rick. Anh cao lêu nghêu và mái tóc vàng nhạt hấp dẫn. Cô nhìn từng khuôn mặt đàn ông tìm Rick, bất kể họ đang nhìn chăm chăm vào cô.

Nhưng anh đâu nhỉ? Cô chậm lại. Bỗng người đi sau thúc lưng cô, khiến cô phải bước ra ngoài hàng để nhìn quanh tìm Rick thêm một lần nữa. Cặp mắt nâu xinh đẹp bỗng trở nên bối rối. Cô không tìm thấy anh ở đâu hết.

Shannon nán lại trên hành lang ngoài cổng phi cảng cho tới khi hành khách trên máy bay đã xuống hết, và người thì gặp người nhà đến đón, kẻ thì đi đến khu vực giao trả hành lí của phi trường. Nhưng Rick không đến.

Tối hôm qua, khi hãng hàng không thông báo cho cô biết chuyến bay của cô sẽ cất cánh và đến nơi trễ hơn thời gian ghi trên vé, cô liền nhắn theo số máy nhắn tin của anh, và còn gửi thư điện tử cho anh, không biết anh có nhận được tin nhắn hay không.

Dĩ nhiên anh biết số chuyến bay đã ghi trên vé mà anh đã mua cho cô. Có lẽ nào anh không hỏi kỹ giờ máy bay đến, trước khi đến phi trường?

Rõ ràng anh không hỏi. Cô nhìn quanh một lần nữa. Có thể anh đón cô tại chỗ thu nhận hành lý. Cô bèn theo các hành khách đến đấy. Đẳng nào cô cũng đến lấy vali đã gửi. Cô nắm chặt cái áo bành tô và xách lên rồi đi đến đấy.

Nhưng anh cũng không có ở khu vực thu nhận hành lý. Hay anh đậu xe ở ngoài khu vực dành cho xe đến chở hành lý? Cả một dãy xe hơi, xe loại SUV và xe tải nhỏ. Họ đón khách và lần lượt từng chiếc chạy đi, nhưng không có bóng dáng của Rick đâu hết.

Đứng giữa những chiếc vali, lòng ngao ngán, dưới mái hiên của phi cảng, Shannon nhìn qua làn mưa bụi ở ngoài, mây xuống thấp khiến cho mọi vật bị bao trùm trong một màu xám xịt.

Cô tìm cách để trấn an mình vì anh không đến đón, cô viện ra nhiều lý do khiến anh không đến đây được. Có lẽ anh đang bận làm việc nên không thể đến đón cô. Cô lắc lắc đầu. Nếu đến không được, thì anh vẫn có thể báo cho cô biết qua máy nhắn trên loa chứ. Nhưng có thể cô không nghe lời nhắn trên loa. Chà, anh đang mong cô đến. Anh nhắn cô đến mà.

Shannon hếch cằm lên với vẻ cương quyết, cô phải quyết định hành động thôi. Rõ ràng anh có chuyện gì bận bịu không đến được, cho nên cô không có lý do phải đứng đợi ở phi trường lâu hơn nữa. Cô vẫy chiếc taxi đang đợi khách. Người tài xế bước ra khỏi xe, chạy đến bên cô, nhìn cô với ánh mắt

hiểu biết, nhưng vẫn giữ thái độ tôn trọng cô. Anh ta không lớn hơn Shannon bao nhiêu, mặc chiếc áo gió, cổ áo lên để che mưa phùn.

- Xin lỗi - Anh ta cười với cô - Tôi nhìn thấy cô đứng đây, nhưng tôi nghĩ cô đang đợi ai.

- Đúng thế, nhưng... - Cô nói ra lý do mà cô nghi từ nãy giờ.

- Ồ. Có thể đã xảy ra chuyện gì đấy - Anh tài xế nói - Chắc chẳng có chuyện gì quá tệ hại đâu - Anh ta nhanh nhẩu nói thêm - Có thể xe xẹp bánh hay chuyện gì đại loại như thế thôi.

Shannon không tin như thế, nhưng nghe anh ta nói vậy, cô cảm thấy hơi an tâm.

- Chắc có lẽ như thế. Đứng đây chẳng ích gì. Ta đi thôi. Người tài xế mở thùng xe.

- Để tôi xem lại địa chỉ - Cô gạt đầu chỉ hành lý cho anh ta chuyển vào thùng xe, mở xách đeo vai để tìm lá thư cuối cùng của Rick gửi cho cô với địa chỉ của anh ta ở Anchorage.

Người tài xế leo vào ngồi sau tay lái, rồi quay đầu nhìn cô.

- Đi đâu?

- Đường Mothern Lights Bculevaro - Shannon đáp. Rồi cô lấy bức thư ra xem và đọc địa chỉ của Rick. Tổ ấm tương lai của họ, cô nghĩ.

Khi xe chạy ra khỏi phi cảng và dãy nhà đầy máy bay thương mại, người tài xế nhìn bóng của Shannon trong gương chiếu hậu và hỏi cô.

- Đây là lần đầu cô đến Alaska à?

- Phải - Cô đưa mắt nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ cho lòng bớt lo lắng về chuyện Rick không đến đón - Cô nhận xét khi nhìn những bãi cỏ trước mặt nhà và cỏ xanh mọc hai bên mép tường. Chiếc áo bành tô xanh nặng để trên đôi chân và cái áo len dày dặn cô mặc ngoài áo sơ mi lụa có màu đỏ nhạt gây cho cô cảm giác hơi nóng - Tôi không ngờ thời tiết tháng 9 ở đây mà nóng như thế.

- Bộ cô nghĩ thành phố bị đóng băng hết hay sao? - Anh tài xế đùa.

- Ồ... - Cô khẽ cười và giọng cười để lộ vẻ hơi bối rối - Tôi nghĩ chắc sẽ không cần đến đôi ủng dài trong va li - Cô mỉm cười hân hoan khi nhìn hoa nở trong các vườn hai bên đường.

- Thời tiết ở đây dễ chịu. Khí hậu ở Anchorage rất tốt, nhưng khi vào sâu bên trong quanh vùng Fairbank, thì trời lạnh hơn rất nhiều - Anh ta đáp.

- Anh là người ở đây à? - Shannon hỏi nhỏ.

- Tôi là người địa phương Alaska - Anh ta đáp, giọng kiêu hãnh - Cách đây hơn ba năm tôi xuống dưới vĩ tuyến 48 để thăm bà con ở California, nhưng tôi đi về ngay... chắc cô cho tôi là đồ ngốc.

Shannon cười một cách tự nhiên. Cô biết sự thân thiện của anh ta là tự nhiên, chứ không phải muốn ve vãn cô.

- Tôi không nghĩ thế.

- Bây giờ cuối mùa du lịch rồi. Vậy cô đi thăm ai à? Hay cô có ý định đến định cư ở đây?

- Tôi định đến ở tại đây - Giọng cô quả quyết.

- Cô có người thân ở đây à? Bạn bè phải không? - Người tài xế hiếu kỳ hỏi.

- Hôn phu của tôi ở đây - Shannon đáp, cô thấy mặt anh ta trong gương chiếu hậu có vẻ thất vọng.

- Ra thế - Anh ta nói nhỏ, vừa rẽ khỏi con đường lớn để vào đường phố chính ở ngã tư - Anh ấy làm nghề gì?

- Anh làm phi công - Cô đáp.

- Không phải người ở đây phải không? - Anh tài xế cười lớn - Đôi khi tôi nghĩ ở đây có nhiều máy bay hơn xe hơi. Đi máy bay là phương tiện duy nhất để đến nhiều nơi ở Alaska. Có phải anh ấy làm cho một hãng hàng không lớn không?

- Không. Anh làm cho hãng thuê máy bay tư nhân - Cô thở dài trong lòng. Một thời Rick say mê lái máy bay thương mại... rồi bỗng anh tìm cơ hội để làm phi công vùng hoang dã Alaska và nơi nào còn hoang sơ, buồn tẻ.

- Thế là tốt. Không biết cô có nghe người ta nói sao, chứ sự thật thì ở Alaska kiếm được công việc để làm quanh năm là không phải dễ.

Anh cho xe chạy chậm lại, rồi dừng trước toà nhà hai tầng tầm thường sơn màu be.

- Đến nơi rồi.

Ngôi nhà chẳng ra cái gì hết. Shannon tự hỏi phải chăng Rick đang ở tại đây, hay anh đang cố tìm một căn hộ ở đâu đấy ngoài xa lộ. Mà thôi, cô không thể ngồi trong xe để tìm ra điều này. Cô lấy hết đồ đạc xuống.

Khi Shannon trả tiền xe và cho thêm tiền boa, anh tài xế cảm ơn rồi rít.

- Để tôi mang hành lý vào trong nhà cho cô.

Cô đi vào nhà, mở cửa. Số căn hộ của Rick ở trên cánh cửa nằm đối diện với cánh cửa có ghi chữ: Quản lý. Cô nghĩ anh không có ở nhà và nếu anh có, chắc cô sẽ rất tức giận, nhưng cô vẫn gõ cửa, chỉ gõ để cầu may. Không có tiếng trả lời. Hy vọng ông quản lý sẽ cho cô vào căn hộ để đợi Rick. Shannon quay đi, nhưng vừa khi ấy cánh cửa bật mở.

Cô liền quay lại với nụ cười ngạc nhiên sung sướng trên môi. Nhưng nụ cười tắt ngay khi cô thấy người xuất hiện mở cửa là một gã đàn ông áo quần lôi thôi, để râu mép. Gã nhìn cô đăm đăm với ánh mắt lờ mờ.

- Cô em ơi, dù có bán gì thì tôi cũng không mua đâu - Gã nói, rồi đóng sầm cửa lại.

Khi người tài xế đem hành lý của cô vào, cô mới hoàn hồn sau khi thấy con người hoàn toàn xa lạ ở trong phòng của Rick. - Không, phải nói là một kẻ hoàn toàn nhếch nhác, lại còn có vẻ đáng ghét một cách kinh khủng. Cô không thể nào hiểu nổi lý do tại sao có người lạ trong phòng anh, chẳng lẽ Rick chọn gã làm người ở chung phòng.

Có thể vị hôn phu yêu dấu của cô dọn đến căn hộ khác mà không báo cho cô biết. Cũng có thể gã đàn ông nhếch nhác này biết Rick hiện đang ở đâu. Chẳng lẽ Shannon cũng cần biết.

Cô lại gõ cửa. Lần này cánh cửa bật mở thật nhanh, gã đàn ông có đôi vai xuôi, đứng hơi thẳng người một chút, và cô cố nhìn vào trong phòng.

- Thôi - gã cau có nói - Tôi làm việc ban đêm. Tôi không muốn bị ai đánh thức vào giữa chiều. Hãy đi gõ cửa nhà khác.

- Tôi tìm Rick Farris! Cô buột miệng nói thật nhanh, vì sợ gã đóng sầm cửa lại.

- Chưa bao giờ tôi nghe nói đến anh ta - cánh cửa đóng lại.

- Nhưng đây là phòng của anh ấy - Shannon phản đối.

- Hà, tôi không biết cô muốn chơi trò gì - Gã nhìn cô với ánh mắt rất bức bối - Phòng này là của tôi. Tên tôi là Jack Marrow, và không có ai ở đây với tôi hết.

- Chắc có sự nhầm lẫn rồi - Cô lục tìm trong xách đeo vai để lấy ra bức thư của Rick.

- Nếu có sự nhầm lẫn, thì chính cô mới là người nhầm lẫn - gã đáp. Gã nhìn người lái taxi, thấy anh cau có nhìn gã, gã bèn dịu giọng một chút. Hãy đến hỏi ông quản lý xem sao. Có lẽ người cô tìm đã dọn lên lầu hay chuyển đi đâu rồi. Cứ đến hỏi thì biết, oke? Bây giờ tôi phải đi ngủ tiếp.

Khi Shannon tìm ra lá thư của Rick, thì cánh cửa đã đóng lại. Cô nhìn kĩ chiếc phong bì, địa chỉ của Rick đúng là căn hộ này. Cô bối rối quay qua nhìn người tài xế, anh ta đã chất hành lý của cô giữa hành lang. Anh ta tỏ vẻ ái ngại cho cô.

- Cô phải đến hỏi người quản lý mới được - Anh ta nói - Có thể người bạn trai của cô đã thay căn hộ hay dọn đến ở nơi khác cho rẻ hơn.

- Chắc tôi phải làm thế thôi - Shannon càng bức tức thêm, cô nghĩ đáng ra Rick phải báo cho cô biết mới phải. Vì đây là cuộc đoàn tụ rất thơ mộng. Nhưng thực tế không như mong đợi. Tuy nhiên cô không muốn biểu lộ sự tức giận trước mặt người tài xế. Mặc dù anh ta có vẻ thân thiện, nhưng việc tâm sự với anh ta là điều không nên.

- Tôi đợi cô... phòng khi có việc gì - Anh ta nói.

- Cảm ơn anh - Cô nói nhỏ, rồi đi đến cửa phòng quản lý, tay nắm bức thư của Rick. Cô gõ cửa hai lần và nghe có tiếng chân bước lẹt xẹt đến gần cửa.

Một ông già vào tuổi hồi hưu mở cửa, ông nhìn cô trên đôi kính lão. Ông liếc nhìn số vali của cô trên hành lang, rồi nhìn thẳng vào mặt cô.

- Tôi là Shannon Hayes - Cô lên tiếng.

- Xin lỗi - Ông ta ngắt lời cô, có vẻ đoán ra lý do cô đến đây - Hiện không còn phòng trống, tôi có thể ghi tên cô vào danh sách khách đợi thuê nhà, nhưng trên danh sách đã có 4 người ghi trước cô.

- Không, ông không hiểu. Tôi tìm Rick Farris, Tôi là vợ chưa cưới của anh ấy - Shannon cố giải thích cho ông ta rõ.

Ông quản lý nhà trọ càu nhàu.

- Vậy thì anh ta cũng chạy trốn cô rồi. Tốt, nếu cô tìm ra anh ta, cô nói với anh còn nợ tiền thuê nhà một tuần. Khi nào anh trả hết nợ, tôi sẽ trả đồ đạc anh còn để lại đây.

Cô cảm thấy ớn lạnh xương sống.

- Thế Rick không ở đây à?

- Tôi nghĩ tôi vừa nói cho cô biết rồi đấy - ông già nghiêng đầu về một bên.

- Ảnh có để lại địa chỉ nơi ảnh đến không? - Bỗng cô cảm thấy lo sợ, Rick chưa bao giờ có hành động kỳ lạ như thế này. Có lẽ đã có chuyện gì xảy ra tồi tệ hơn chuyện xe bị xẹp bánh. Cô cảm thấy có tội, vì không nghĩ đến chuyện nguy hiểm xảy ra cho anh. Cô lo âu nhìn người quản lý.

- Không, ảnh không để - lão già đáp - Thậm chí ảnh còn không báo cho tôi biết ảnh sẽ đi. Nhưng tôi thấy ảnh xách vali đi ra hai ngày trước khi hết hạn thuê nhà. Dĩ nhiên ảnh có nói với tôi ảnh sẽ quay về đúng hạn để thanh toán tiền bạc, nhưng sau đó tôi không thấy tăm hơi anh ta gì hết - Người

quản lý lắc đầu, làm điệu bộ muốn nói rằng đây là chuyện khó tin - Tôi phải thú thật là anh ta làm cho tôi điên tiết. Nhưng anh ta có vẻ là người rất dễ thương. Tôi đợi một tuần mới cho người khác thuê.

- Có phải ông muốn nói anh ấy vắng mặt hai tuần rồi? - Shannon hỏi, cô đã hiểu rõ tình hình xảy ra - Như thế tức là anh ấy không nhận được tin nhắn của tôi báo cho anh ấy biết ngày giờ tôi đến.

- Ảnh không có điện thoại ở trong nhà, theo tôi biết thì như thế thưa cô. Có thể ảnh có điện thoại di động, nhưng tôi không biết ảnh có thường dùng đến những việc như thế này không.

- Rick để lại đồ gì? - Cô hỏi - Tôi xem có được không? - Người quản lý ngân ngữ một lát.

- Được, nhưng tôi không thể cho cô lấy đi - ông ta nói rồi tránh sang một bên mở cửa cho cô đi vào phòng - Tôi đã dồn hết vào hai thùng. Ảnh thuê căn hộ có đầy đủ đồ đạc để dùng, cho nên đồ đạc riêng của ảnh không bao nhiêu.

Shannon bước vào phòng, cô nhìn quanh và không nói tiếng nào.

Ông ta ra dấu chỉ hai cái thùng để ở góc phòng.

- Đồ đạc chẳng có gì đáng giá. Nếu anh ấy không về để lấy đồ đạc sớm, chắc tôi phải đưa hết lên gác xép cho rộng chỗ.

Cô ngồi xổm xuống để mở một thùng ra xem. Trong thùng chỉ đựng đồ linh tinh và một ít áo quần, áo sơ mi thường nhật và quần jean đã mòn vẹt. Trong thùng thứ hai, có thấy tấm ảnh của cô lồng trong khung mạ vàng, tấm ảnh cô có ký tên đề tặng với hàng chữ "mãi mãi yêu anh". Cô bóp chặt khung ảnh trong tay.

- Rick không muốn để cái này ở lại đây đâu - Cô nói thì thào với mình. Nhưng người quản lý có nghe cũng không sao. Khi cô nhìn lên, cô thấy mặt ông lộ vẻ thương hại - Hôm ông thấy anh ấy xách vali đi, anh có nói cho ông biết anh đi đâu không.?

- Không - lão lắc đầu - mà tôi cũng không hỏi. Khi ấy tôi nghĩ việc này chẳng dính dáng gì đến tôi.

- Rick không đời nào thế này đâu - Shannon lại nói, hầu như nói một mình.

Lão già nhún vai.

- Con người thường hay thay đổi tính tình.

- Không - Cô không muốn chấp nhận ý kiến như thế. Cô để khung ảnh lại vào thùng và đứng dậy - Chắc có lý do gì đấy. Tôi không biết lý do gì, nhưng tôi sẽ tìm cho ra nguyên nhân.

- Chúc cô may mắn - Ông quản lý nói, giọng có vẻ gắng gượng khích lệ.

- Cảm ơn ông - Shannon mở xách đeo vai lấy cái ví bằng da ra - Rick còn nợ của ông bao nhiêu? Tôi trả hết cho ông và lấy đồ đạc của anh ấy.

Người quản lý có vẻ kinh ngạc.

- Tôi không muốn lấy tiền của cô, thưa cô.

- Không sao đâu. Rick và tôi sắp thành hôn với nhau - Cô mỉm cười buồn bã, đưa bàn tay trái lên để cho ông thấy chiếc nhẫn đính hôn bằng kim cương.

Ông ta ngần ngừ một lát rồi miễn cưỡng nói lên số tiền, như thể việc lấy tiền của một phụ nữ trả nợ cho đàn ông là việc làm trái với đạo lý. Trong

khi ông ta viết biên lai thu tiền tại nơi làm việc, Shannon bưng một thùng đồ của Rick ra cửa trước, nơi người tài xế đang đứng cạnh vali chờ cô.

- Cô có tìm ra được cái gì không? - Anh ta bình tĩnh hỏi.

Cô lắc đầu, mái tóc màu hạt dẻ khẽ lắc lư trên hai bờ vai.

- Trong phòng còn một thùng nữa. Nhờ anh mang ra đây được không?

- Rất hân hạnh - Anh ta bảo, đi vào phòng ông quản lí, trong khi ông già đi ra để đưa biên lai nhận tiền cho Shannon.

- Nếu ông nghe tin gì của Rick, hay là nếu anh ấy ghé lại đây, nhờ ông nhắn với anh là tôi đang ở tại... - Cô dừng nói, nhìn người tài xế đang ôm cái thùng trên tay đi tới. Cô không nghĩ đến chuyện ở tại khách sạn, nhưng tình thế bây giờ cô phải đến ở tại đây thôi - Tôi cần ở khách sạn tại Anchorage, một khách sạn nổi tiếng nằm tại vùng trung tâm thành phố.

- Khách sạn Westward tốt nhất - Anh suy nghĩ một lát rồi nói tiếp - Hay khách sạn Captain Cook... hay Sheffield House.

Shannon chọn khách sạn thứ nhất.

- Tôi sẽ ở tại khách sạn Westward.

- Tôi sẽ nói cho anh ấy biết - người quản lý hứa, nhưng mặt lộ vẻ không tin tưởng mấy.

Khi cô rời khỏi nhà trọ, mang cái thùng đồ ra xe tải, mây giăng đầy trời có vẻ hạ thấp xuống hơn, mọi vật đều chìm trong cảnh tối tăm. Một lớp sương mù phủ đầy không gian, thay cho cơn mưa phùn hồi nãy. Hơi lạnh ẩm ướt hình như ngấm vào tận xương cô. Rất nhiều chuyện bất ngờ xảy ra, những chuyện buồn bã, làm tăng thêm sự lo lắng trong lòng cô. Câu hỏi Rick ở đâu cứ vang mãi trong lòng cô.

Người tài xế lấy cái thùng trên tay cô, chắt vào thùng xe, rồi giúp cô bước vào ngồi ở ghế sau xe. Anh ta nói.

- Cô đợi tôi đi mang số hành lý còn lại trong ấy.

Ngồi yên lặng một mình trong xe, Shannon cố hết sức để không nghĩ đến điều xấu nhất. Bởi vì việc Rick không có mặt ở nhà trọ, không nhất thiết có nghĩa là anh bị thương tích hay bị bệnh. Có lẽ lý do gì đấy... mặc dù cô không nghĩ ra được lý do gì. Cô không biết anh ở đâu, nhưng như thế không có nghĩa là anh mất tích.

Thế nhưng chuyện xảy ra không có nghĩa gì hết. Cô bối rối về... cô phải xác nhận là lòng cảm thấy rất lo sợ.

- Cô muốn tôi đưa cô đến khách sạn Westward phải không? - Người tài xế ngồi sau tay lái, đóng cửa xe.

- Phải.

Anh ta quay người, nhìn thấy hai bàn tay cô nắm chặt vào nhau để trong lòng.

- Có lẽ không có chuyện gì nguy hiểm đâu, cô đừng quá lo. Khi cô đã gặp anh ấy, có lẽ cô sẽ cười về việc tìm kiếm này.

- Có lẽ thế - Shannon đáp, cô cố gượng cười trước lời trấn an tế nhị của người tài xế.

Anh ta quay mặt ra phía trước, vặn chìa khoá mở máy, và trước khi vào số xe, anh ta nói tiếp:

- Có thể anh ấy đang cố tiếp xúc với cô. Nếu anh không nhận được tin nhắn của cô, chắc anh không biết cô ở đây. Có ai ở Texas để cô có thể gọi hỏi, xem thử anh ấy có gọi về cho cô không?

- Phải - Khi cô đến khách sạn, cô sẽ gọi về hỏi bố mẹ cô. Bỗng cô nhớ cô không nói cho anh tài xế biết cô ở đâu - Làm sao anh biết tôi ở Texas.

Anh ta cười toe toét.

- Nghe giọng nói kéo dài của cô thì biết. Ở đây có rất nhiều người Texas, họ đến để làm trong các công ty khai thác dầu hỏa hay những công việc như thế.

Cô bèn nhón miệng cười.

- Đúng ra tôi phải biết điều này mới phải - Xuất thân ở Houston, cô không biết cô có giọng mũi đặc biệt, nhưng cô nghĩ những người ở các nơi khác đều nhận ra đặc điểm này. Khi xe chạy vào phố, cô ngồi yên, im lặng. Lời nhận xét của người tài xế giúp cô nhận ra rằng, cô đang ở tại một nơi xa lạ. Thành phố lạ lùng đối với cô. Cô không biết ai hết ngoài Rick, và cô không biết hiện anh đang ở đâu.

Gần trung tâm Anchorage, xe cộ lưu thông đông đúc, khiến cho người tài xế phải chú ý nhiều hơn. Anh ta chỉ cho cô vài địa mốc. Shannon nhìn, nhưng vì tâm bất định, nên cô quá lơ đãng, không quan tâm gì đến cảnh vật xung quanh.

Khi đến khách sạn, người nhân viên phục vụ bước ra, mang hành lý của cô vào tiền sảnh. Sau khi cô đã trả tiền xe, cô cho thêm người tài xế một số tiền boa hậu hĩnh, anh ta đưa cho cô tấm danh thiếp có số điện thoại.

- Tên tôi là Andy - anh ta nói - nếu cô cần giúp đỡ trong việc tìm kiếm bạn trai của cô ở đâu, xin cô cứ gọi. Tôi sẽ làm những gì tôi có thể làm được.

- Cảm ơn anh - Cô cảm động trước lời đề nghị của anh ta - có lẽ đúng như anh nói, chắc có sự hiểu lầm nào đó.

Anh ta gạt đầu và vẫy tay chào tạm biệt. Cô quay vào, đi qua tiền sảnh rộng rãi. Cô đến đăng ký lấy phòng ở, nhận chìa khoá phòng ở trên tầng lầu 5. Cô để hầu hết hành lý cho người bồi phòng mang lên phòng, còn cô đến máy điện thoại để gọi về cho bố mẹ.

Sau nhiều hồi chuông, mẹ cô trả lời. - Alo?

- Con đây... Shannon đây.

- Mẹ đang ngóng tin con đây! Con đến Alaska rồi phải không? Chuyến bay như thế nào? Mẹ cam đoan con bị lạnh cóng. - Mẹ cô hỏi liên miên không ngừng để cô có thể tả lời bà - Đáng ra con nên mang nhiều áo ấm hơn. Con có muốn mẹ gửi gấp cho con thêm áo len và bít tất, chứ không đợi bố mẹ mang theo khi đến vào cuối tuần này không?

- Không cần. Thời tiết ở đây tốt mẹ ạ - Shannon đáp, rồi cô cảm thấy cần nói thêm tình hình thời tiết ở đây cho mẹ cô rõ - Thời tiết ở đây không khác gì thời tiết mùa đông ở Houston: trời xám xịt, mưa lất phất và mát lạnh.

- Có thật không? - Mẹ cô hỏi, giọng nghi ngờ - Cách đây hai năm, Velma Jo và Fred đã đến Anchorage, họ nói họ lạnh cóng muốn chết được.

- Con nói thật cho mẹ biết là con không lạnh cóng - Cô hít vào một hơi dài, chuẩn bị để hỏi Rick có gọi về không, mẹ cô liền thừa cơ cô im lặng trong khoảnh khắc để lên tiếng nói tiếp.

- Chuyến bay thế nào? Múi giờ lệch nhau 3 hay 4h phải không? Mẹ không thể nào hình dung ra sự chênh lệch này. Sự chênh lệch múi giờ này có làm con khó chịu không, Shannon? Đi xa là mệt rồi, ngay cả khi không đi qua những khu vực không có cùng thời tiết nơi mình ở.

- Dạ phải, con... - Ngay khi ấy bỗng cô cảm thấy mệt mỏi. Cô đã quá lo lắng về Rick, nên không chú ý đến sự mệt mỏi trong người.

Giọng mẹ cô bỗng trở nên nhỏ lại. Bà đang nói với ai đấy trong phòng.

- Tôi đang nói chuyện với Shannon. Nó gọi từ Alaska về.

- Ai đấy, mẹ? - Tự nhiên Shannon có ý nghĩ phi lí rằng có thể ai đấy trong phòng là Rick. Nếu anh nảy ra ý bay về Texas, rồi cùng đi với cô đến đây thì sao?

- Bố con. Bố con muốn chào con - Cô cảm thấy ổng nghe được chuyện sang cho bố cô, và chỉ một giây sau, Shannon nghe bố cô gọi:

- Chào con, con khỏe chứ?

- Khỏe, thưa bố.

- Chàng rể tương lai của bố khỏe không? Bố nghĩ chắc anh ấy đang ở bên con.

Như thế là Rick không có ở Texas, chuyện cô nghĩ chỉ là viễn vông. Cô cảm thấy lòng buồn rười rượi, vì rõ ràng Rick không gọi về nhà bố mẹ cô, không có tin nhắn gì cho cô hết.

- Anh ấy hiện... không có ở đây - cô đáp, cố không để giọng nói lộ ra sự lo âu của mình.

- Ồ thế à? - Ông hỏi, giọng kinh ngạc - Anh ta không đến đón con ở phi trường sao?

- Không, anh ấy không nhận được tin nhắn của con về chuyện chuyển bay đến chậm - Shannon giải thích, ít ra cũng nói ra được phần nào lí do. Cô định nói rõ sự thật cho bố mẹ cô biết, nhưng cô nghĩ ông ở xa quá, không giúp gì cho cô được. Và lại, làm cho bố mẹ cô lo sợ cũng chẳng hay ho gì - Rick hiện... đang đi khỏi thành phố.

- Anh ta đi bao lâu mới về? - Bố cô vừa hỏi xong thì cô nghe giọng ông trở nên nhỏ xuống, thì thào. Rõ ràng ông đang nói cho mẹ cô biết tình hình của cô ở đây.

- Con không biết - cô đáp - con chưa nói chuyện với Rick - Sự thật là thế.

- Hỏi nơi anh ta làm việc, chắc họ sẽ biết khi nào anh ấy về chứ.

Một tia hi vọng lóe lên trong óc cô.

- Con sẽ gọi điện thoại để hỏi họ cho biết - Tại sao cô không nghĩ đến chuyện tiếp xúc với ông chủ của Rick nhỉ? Chắc ông ta sẽ biết Rick ở đâu, biết địa chỉ mới của anh, và biết hết mọi việc về anh - Con chỉ muốn gọi về báo cho bố mẹ biết con đã đến bình an.

BẾN HẸN

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Shannon chuyện trò với bố mẹ mất hết 5 phút. Sau khi đã cúp máy, cô lục xách tìm bức thư của Rick để lại. Cô muốn tìm ra tên ông chủ đã thuê anh làm. Cô tìm thấy trong thư anh: Steele Air. Cô liền lật cuốn niên giám chữ S ở đầu. Khi đã tìm thấy tên Steele Air, cô nhấc máy, bấm số.

Điện thoại reo đến hồi chuông thứ 6 mới có giọng đàn ông bên kia đầu dây trả lời:

- Steele Air đây. Quý khách đi đến đâu, hãh chúng tôi sẵn sàng phục vụ quý khách đến đây. - Giọng đàn ông khàn khàn chứng tỏ người trả lời đã đứng tuổi.

Shannon mỉm cười khi nghe câu quảng cáo rất kêu.

- Xin vui lòng cho tôi nói chuyện với Rick Farris.

Im lặng một lát.

- Ai?

- Rick Farris, - cô lặp lại rồi nói thêm: - Anh ấy là phi công.

- Ở đây ai mà không là phi công? - Câu trả lời thật bất ngờ với cô. Ông nói bên kia đầu dây được bàn tay bít lại, cô nghe tiếng đàn ông nói thì thào gì đấy với ai đó. Một giây sau, giọng đàn ông khàn khàn lại cất lên bên tai cô. - Ở đây không có ai có tên đấy hết.

- Thưa ông, - Shannon vội nói nhanh vì cô sợ ông ta cúp máy. - Ông có số điện thoại của anh ấy để tôi có thể gọi hay không?

Lại im lặng một hồi lâu nữa.

- Chúng tôi không có số điện thoại của anh ấy.

- Xin ông cho tôi biết tôi làm sao để tiếp xúc với anh ấy được không? - Cô năn nỉ.

- Thưa cô, tôi không biết, - Giọng nói nghe lãnh đạm và có vẻ chua chát.

- Thế ông tiếp xúc với anh ấy như thế nào?- Cô hỏi. Cô nghĩ chắc họ có cách nào đấy.

- Tại sao tôi phải tiếp xúc với anh?

- Vì anh ấy làm việc cho ông, - cô đáp, lòng tự hỏi phải chăng ông ta nói loanh quanh để đùa cô.

- Sao? - Giọng người đàn ông có vẻ ngạc nhiên - Cô nói tên anh ta là gì?

- Rick Farris.

- Không có phi công nào có tên như thế làm việc cho chúng tôi hết. Có lẽ cô hỏi các công ty cho thuê máy bay khác xem sao. - Giọng trả lời có vẻ kiên nhẫn nhưng cau có.

- Không - Shannon lại nhìn bức thư của Rick. Rõ ràng thư ghi công ty Steele Air. - Có phải đây là công ty Steele Air không?

- Phải, nhưng không có ai có tên Rick Farris, - ông ta đáp với giọng quả quyết.

Không còn cách nào để hỏi tiếp, cô đành nói nho nhỏ vào máy: - Xin cảm ơn - Cô nghe máy điện thoại bên kia cúp. Cô từ từ hạ máy gác vào giá.

Khi cô lấy thư của Rick đọc lại từng chữ một, trán cô hiện ra những đường nhăn li ti. Theo lời của Rick trong thư, thì chủ nhân điều hành dịch vụ công ty Steele Air có tên là Cody Steele. Không có nơi nào đề cập đến việc Rick được công ty này thuê mượn, nhưng theo lời lẽ trong thư, thì rõ ràng anh ấy đang làm cho công ty này.

Cô cảm thấy thất vọng. Bức thư đã lâu một tháng, nhưng nó là bằng chứng duy nhất cô hiện có trong tay. Chắc phải có người nào đấy ở công ty Steele Air biết ít nhiều về Rick chứ. Nếu người đàn ông đã nói với cô trên điện thoại không biết, thì thế nào cũng có người khác biết.

Shannon định nhắc máy điện thoại để gọi lại, nhưng bỗng cô thay đổi ý kiến. Cô viết địa chỉ của công ty Steele Air lên phía sau chiếc phong bì. Cô lấy danh sách mang lên vai, rồi thả chìa khoá phòng vào xách.

5 phút sau, cô đứng ở tiền sảnh khách sạn, nhờ gọi taxi. Taxi đến ngay lập tức. Khi Shannon leo lên xe, đưa địa chỉ ở đường Merrill Field cho người tài xế, bỗng cô ân hận là không gọi người tài xế trẻ có tên Andy, để có người động viên tinh thần.

Thay vì đưa cô đến phi trường Quốc tế Anchorage, nơi cô đã đến bằng máy bay phản lực, thì chiếc xe chở cô đến bãi đáp máy bay khác ở gần trung tâm thành phố hơn. Shannon không nhớ cô đã thấy ở đâu có nhiều máy bay như ở đây. Xe chạy qua từng dãy nhà kho chứa máy bay, những chiếc máy bay một động cơ đậu trong kho hay được buộc ngoài thềm nhà kho bằng bê tông cốt sắt. Có rất nhiều công ty máy bay, nhiều đến nỗi cô không tài nào nhớ tên cho hết.

Khi xe đậu lại trước mặt một nhà kho chứa máy bay có văn phòng làm việc nằm ở bên cạnh, Shannon nhìn biển hiệu treo phía trước, ghi hàng chữ

Steele Air. Phải mất tròn một phút cô mới nhận ra cô đã đến nơi.

Ngoài biển hiệu, không có gì để phân biệt công ty dịch vụ máy bay này với công ty khác.

Sau khi trả tiền xe xong, cô bước ra ngoài trời mưa bụi như sương. Ngần ngừ một lát, cô đến bên cánh cửa toà nhà xây bằng bê tông cốt thép nằm bên cạnh kho đậu máy bay bằng sắt. Đôi giày cao cổ vẫn dẫm những vùng nước bùn khiến nước văng tung toé, và khi cô bước lên thềm, nước từ đôi giày chảy ra làm nền nhà bị lấm lem.

Khi bước vào nhà, cô dừng lại sau cánh cửa để chùi gót đôi giày cổ cao lên tấm thảm lỗ chỗ. Chắc những người khác không thận trọng như cô, vì cô thấy trên nền nhà lát carô có nhiều vết bùn đất bám vào. Tiếng người nói chuyện trong văn phòng nhỏ, bỗng dừng lại khi thấy cô bước vào.

Căn phòng chạy dọc theo chiều dài ngôi nhà, trông giống phòng đợi hơn là phòng làm việc. Những biểu đồ về hàng không được gắn lên tường cùng với ảnh chụp, các tấm biển kỷ niệm và bảng thông tin được cắm vào rất nhiều danh thiếp, tờ quảng cáo và những lời ghi chú được viết trên những mảnh giấy được xé ra từ trong sổ. Bàn làm việc trong phòng có các mặt bên bằng sắt đã bị mòn vẹt, lún lõm. Chiếc ghế xoay sau bàn không có ai ngồi, để lộ nhiều nơi bị mòn vẹt.

Trên mặt bàn xa lông, để bừa bãi những tờ tạp chí hàng không, và khiếp thay - cái gạt tàn đầy ắp thuốc bốc mùi hôi khủng khiếp. Một người đàn ông ngồi trên ghế dài có màu xanh lục, ông ta dùng cái bàn làm chỗ gác chân, hai bàn chân để lên mặt bàn. Một ông già khác ngồi chồm người tới trước, chống hai tay lên đùi chân.

Và người đàn ông thứ ba ngồi trong chiếc ghế bành bọc nệm được phủ ra ngoài một lớp vải nhựa màu vàng đậm, loại vải nhựa đã được sản xuất từ thập niên 1970.

Trong một góc phòng gần chiếc ghế dài, cái bình lọc cà phê lớn để trên bàn phát ra tiếng kêu xèo xèo. Quanh bình để nhiều cái tách có hình thể đủ loại đủ cỡ, và một chồng tách dùng một lần, cùng hai cái muỗng dùng chung. Còn có một thau đường và lọ bột, trông như bột kem, Shannon liên tưởng đến loại bột dùng chùi bồn rửa, chứ không phải thứ dùng uống cà phê.

Cô tự nhủ cố đừng nhăn mặt. Rõ ràng đây là thế giới của đàn ông, được trang hoàng theo kiểu cổ điển của Palazzo de Testosterone và đồ đạc mua ở cửa hàng bán đồ rẻ tiền do những người không quan tâm đến vấn đề sạch sẽ mua dùng.

Hai cánh cửa thông vào căn phòng dài. Một cánh mở hé hé, Shannon liếc mắt nhìn vào, cô thấy căn phòng kia có vẻ giống phòng làm việc hơn phòng này.

Ba người đàn ông nhìn cô với vẻ ngạc nhiên. Shannon có cảm giác ít khi phụ nữ xâm nhập vào lãnh địa của họ. Ông già thấy cô bèn đứng thẳng dậy, ông ta mặc áo sơ mi len màu đỏ. Tuổi tác làm cho bụng ông phệ ra, mặc dù thân thể trông còn rắn chắc. Mặt rám nắng, trông thô tháp nhưng hiền từ, vẻ hiền từ nhắc Shannon nhớ đến chú gấu nhồi bông. Mái tóc đen lốm đốm bạc hoa râm, nhưng trông ông có vẻ nhanh nhẹn nhờ đôi mắt màu xanh còn tinh anh.

- Cô cần gì, thưa cô? - Ông ta hỏi, giọng cục cằn, và Shannon nhận ra ngay chính ông ta là người mà cô đã nói chuyện hồi nãy trên điện thoại.

- Cần ông giúp một việc. Tôi tên là Shannon Hayes. Hồi nãy tôi có nói chuyện với ông trên điện thoại: tôi hỏi về một phi công tên là Rick Farris. - Cô nhận thấy cặp lông mày ông ta nhướng lên.

- Phải tôi nhớ rồi. Như tôi đã nói với cô rồi, ở đây không có ai có tên ấy. - Ông ta lặp lại câu trả lời hồi nãy với vẻ kiên nhẫn.

- Tôi biết thế, nhưng... - Cô dừng lại, lấy bức thư trong xách ra. Tôi mới đi máy bay đến Anchorage vào chiều nay. Tôi muốn tìm Rick. Anh ta là chồng chưa cưới của tôi. Anh ấy gửi thư báo cho tôi biết anh có kế hoạch sẽ làm việc cho một người tên là... Cô đưa bức thư lên để xem lại cái tên - Cody Steele. Tôi nghĩ anh ấy là chủ phải không?

- Đúng một nửa. Cody và tôi hợp tác với nhau, ông chỉnh lại, giọng khàn khàn - Hôn phu của cô viết gì trong thư không thành vấn đề. Tôi chỉ biết là nếu có ai làm việc cho chúng tôi, thì hẳn là chúng tôi phải biết chứ.

- Dĩ nhiên, nếu Rick làm việc cho ông thì ông đã biết. Tôi muốn hỏi không biết ông có biết hiện anh ấy ở đâu không. Rõ ràng Rick có nói chuyện với Cody Steele. Ông ấy có ở đây không? Tôi có thể nói chuyện với ông ta được không?

- Tôi nghĩ cô có gặp anh ấy cũng chẳng được việc gì - Ông ta nhún vai - Có lẽ Cody cũng không nhớ người nào giỏi hơn tôi đâu. - Ông ta thấy cô có vẻ nhất quyết muốn được gặp người mình muốn gặp, bèn nhìn cô với ánh mắt nhượng bộ - Nhưng cô có thể hỏi anh ấy xem sao.

Nói xong, ông ta đi đến bên cánh cửa hé mở, đẩy mở rộng ra. Shannon nhìn vào, thấy một người đàn ông gầy, tóc đen đang xem hồ sơ giấy tờ nơi bàn làm việc. Anh ta nhìn lên khi thấy cửa mở.

- Chuyện gì thế? - Giọng người đàn ông có vẻ cau có như muốn biết lý do gì khiến cho ông già đã quấy rầy anh ta.

- Anh có nhớ cuộc điện thoại tôi nghe cách đây mấy phút không, Cody? - Ông già hỏi - Cô đây... một "Cheechaco" 1. Cô ta muốn nói chuyện với anh.

Shannon nghe tiếng như một tiếng thở dài, rồi cô nghe chiếc ghế xoay phát ra tiếng rắc vì bật ngửa ra sau. Người đàn ông khuất ngoài tầm nhìn của cô, vì bị thân hình vạm vỡ của ông già nơi ngưỡng cửa che mất.

- Mời cô ta vào, - người đàn ông đáp.

Ông già đứng sang một bên để tránh đường, vừa ra dấu cho cô đi vào:

- Anh ấy bằng lòng gặp cô.

Khi cô đi vào, việc đầu tiên cô chú ý đến là phòng làm việc sạch sẽ, ngăn nắp so với phòng ngoài rất nhiều. Rồi cô chú ý đến người đàn ông ngồi sau bàn. Anh ta đang đưa tay dụi mắt, dấu hiệu cho thấy anh ta mệt mỏi như cô cảm thấy trước đây. Bàn tay dụi mắt xong, liền để ra sau gáy như thể muốn làm cho các cơ bắp ở đấy thư giãn.

Ngay khi ấy, anh đưa mắt nhìn cô, bỗng anh ngồi lặng yên trong tư thế ấy, nhìn cô một hồi. Mái tóc đen tuyền bao quanh khuôn mặt gầy, rám nắng. Đôi mắt xanh nổi bật trên khuôn mặt, khiến cho ánh mắt của anh sinh động một cách lạ thường. Shannon cảm thấy ánh mắt nhìn cô đăm đăm, thắc mắc ngạc nhiên.

Trong thoáng chốc, hình như anh đã xua đuổi hết sự mệt mỏi và lấy lại phong thái của người thanh niên có đầy đủ sinh lực trong người. Khi anh đứng dậy, người cao hơn sáu feet 2, cô thấy anh có vóc dáng của đấng nam nhi dũng cảm. Ngồi bàn làm việc sau bàn, trông tuổi anh quãng gần bốn mươi, nhưng bây giờ khi nhìn thấy anh đứng lên, cô nghĩ anh còn trẻ hơn tuổi đó. Hình như anh còn trẻ hơn, nhưng chắc anh ta rất chín chắn và có nhiều kinh nghiệm.

Trông anh, bỗng cô cảm thấy lòng rạo rức. Thôi, để làm gì? Cô nhủ thầm. Lòng cô rạo rức vì anh ấy hấp dẫn. Hấp dẫn về mặt sinh học. Phản ứng này rất tự nhiên không làm cho cô bận tâm.

- Tôi là Cody Steele - Anh đưa tay cho cô bắt. Chiếc áo len đan tròn đầu dày dặn giãn ra trên đôi vai rộng khi anh giang tay. Chiếc áo len có màu đen đậm hài hoà với chiếc quần vải kaki màu xám. Mày chấm dứt cái trò cho

anh ta như là tập catalô đi. Cô nhủ lòng. Mặc dù anh ta giống như người mẫu thời trang.

- Tôi là Shannon Hayes - Cô bắt tay anh, thích cái nắm tay thật chặt của anh.

Anh đưa mắt nhìn khắp người cô, và có vẻ như nhìn đâu anh cũng ưng ý. Cô nghĩ anh không nhìn sót nơi nào hết, nhưng ánh mắt của anh không có gì xúc phạm đến cô. Có nhiều người đàn ông nhìn cô như muốn lột áo quần cô ra khiến cho cô cảm thấy xấu hổ, nhục nhã. Nhưng có người, như Cody Steele, nhìn cô lại làm cho cô cảm thấy hãnh diện vì được làm đàn bà. Cô không biết nguyên do gây nên sự khác biệt này. Nhưng sự khác biệt này là có thật.

- Mời cô ngồi, cô Hayes - giọng anh to, khàn khàn, nghe rất êm tai. Anh làm dấu chỉ cái ghế bọc nệm kê trước bàn làm việc của mình.

- Cảm ơn - Cô ngồi xuống ghế, cảm thấy hơi quá nghiêm trang. Anh vẫn đứng sau bàn.

- Mời cô tách cà phê nhé? -Anh hỏi.

Mãi cho đến khi ấy, Shannon không cảm thấy cần chất kích thích, như cà phê hay thứ gì khác. Nhưng bây giờ cô thấy thích.

- Vâng, xin cảm ơn anh.

- Với kem nhé? Hay đường?

- Đường, - cô đáp - Tôi không dùng bột giặt.

- Cái gì? - anh có vẻ bàng hoàng một lát rồi mỉm cười - Ồ, chắc cô muốn nói lọ kem không có sữa chứ gì. Trời, ngon lắm. Nhưng tôi phải công nhận đây là thứ kỳ lạ. Có lẽ là phó sản lấy từ dầu hỏa.

Trên bàn anh có cái tách màu trắng trơn. Anh lấy lên rồi theo cánh cửa hé mở đi ra phòng ngoài. Cody Steele dừng lại trên ngưỡng cửa:

- Bố này! Cô Hayes muốn uống cà phê... với đường. Cho con một tách luôn bố à?

Khi ông già mặc áo sơ mi bằng len đỏ lấy cái tách không trên tay Cody và đi đến phía cái máy pha cà phê, mắt cô lộ vẻ hiểu được tình hình. Họ là cha con... và hợp tác làm ăn.

Trông họ rất giống nhau, mặc dù nét mặt của Cody Steele không thô tháp như bố, và anh cao hơn, mảnh khảnh hơn.

Khi Cody Steele quay về bàn làm việc trong khi bố anh đi rót cà phê, anh nhìn vào chiếc phong bì Shannon đang cầm trên tay. Anh nhếch mép mỉm cười, nhưng việc anh che giấu tình cảm của mình đối với cô rất tài vì anh vẫn giữ được nét mặt thản nhiên. Đến bàn, anh đứng tựa hông vào mép bàn, co một chân, đưa mắt nhìn cô.

- Cô cần tôi giúp việc gì? - Anh hỏi.

- Tôi muốn hỏi một phi công tên Rick Farris. Tôi nhận thư của anh ấy đã gần một tháng rồi - Shannon chỉ cái thư trên tay - Theo thư anh ấy viết, thì tôi nghĩ anh ấy đã làm việc cho anh.

- Tôi tin là bố tôi đã nói cho cô biết chúng tôi không thuê ai có tên ấy để làm việc hết - Anh ta cũng có vẻ kiên nhẫn như bố khi trả lời cô.

- Phải, tôi biết - Cô đáp - Nhưng chắc là Rick có nộp đơn để xin việc với anh. Nếu anh ấy không tiếp xúc với anh, thì chắc anh sẽ không viết điều anh đã làm.

Cặp mắt xanh của anh lóe lên ánh thách mắc, rồi hiện lên vẻ ngạc nhiên, nhưng bố anh đã bưng cà phê đi vào, nên câu chuyện tạm ngưng. Cody

Steele đợi cho đến khi bố anh đã để cà phê lên mặt bàn mới nói:

- Thú thực là tôi không nhớ tên anh ta, nhưng tôi đã nói chuyện với nhiều người trong tháng qua, với khách hàng và phi công - Anh nhún vai như thể xác nhận có thể anh đã nói chuyện với Rick - Xin phép hỏi cô tại sao cô muốn tìm anh ta? Có phải anh là bà con với cô không?

- Ảnh là chồng chưa cưới của cô ấy - bố anh trả lời thay cho Shannon và ông nhìn Cody với ánh mắt như muốn cảnh cáo anh, căn dặn anh phải liệu chừng.

Cô thấy ánh hài hước hiện lên trên cặp mắt xanh của Cody, nhưng khi anh nhìn cô, ánh hài hước ấy liền biến mất. Anh nhìn xuống chiếc phong bì trên tay cô.

- Địa chỉ hồi âm trên bì thư như thế nào? - Anh hỏi.

- Tôi đã đến địa chỉ anh ấy ở. Người quản lý cho biết, ông ta không gặp anh ấy đã hai tuần nay. Rick đi đâu và không trở về - Shannon cố giữ vẻ thản nhiên, nhưng cô vẫn nghe giọng mình lộ vẻ lo sợ.

Cody quay mắt khỏi cô, chăm chú nhìn vào tách cà phê anh bưng trên tay và để cho cô có cơ hội lấy lại sự tự chủ. Khi anh lên tiếng, anh nói với bố anh:

- Khi bố đi ra, nhờ bố đóng cửa lại.

Bố anh quay đầu lui nhìn anh với ánh mắt bất bình, nhưng khi ra khỏi phòng, ông vẫn đóng cửa lại. Khi Shannon nhìn cặp mắt xanh của anh, cô phải cố trấn tĩnh tinh thần.

- Xin cô vui lòng... miêu tả cho tôi nghe người chồng chưa cưới của cô, - Cody Steele đề nghị.

- Anh ấy cao như anh, tóc hung đỏ, mắt màu nâu vàng - Cô lục xách lấy ra chiếc ví, rồi mở ví lấy ra tấm ảnh của Rick bọc trong cái bì ni lông. Cô lấy ảnh ra khỏi bì và đưa cho Cody.

Anh nhìn bức ảnh rồi nhìn nhanh vào mặt cô, ánh mắt đăm chiêu.

- Anh ta có kinh nghiệm trong nghề này không? - Cặp lông mày đen trên mặt anh nhíu lại.

- Anh ấy có khả năng, có bằng cấp xác nhận - Trước khi cô nói tiếp, anh đã gật đầu.

- Tôi nhớ có nói chuyện với anh ta - Anh ta quay bức ảnh trong tay - Anh ta đã làm huấn luyện viên sáu tháng trước khi đến đây.

- Phải, đúng thế - Cô cười, vẻ mặt hân hoan, nụ cười làm cho hai má hiện ra hai núm đồng tiền nho nhỏ.

- Cô ở Texas đến, - Cody đoán - Tôi nhớ người... chồng chưa cưới của cô cũng ở Texas.

- Phải. - Nụ cười trên môi cô nở rộng thêm. Mắt anh đáp lại bằng ánh hài hước. Nó làm tăng sự bạo dạn cố hữu trong người anh.

- Cô đừng lo. Người Alaska chúng tôi không huênh hoang về tiểu bang rộng lớn của mình. Chúng tôi chỉ tự hào về nét độc đáo của nó thôi.

Rõ ràng anh cố tình nói ra ý này với giọng thích thú độc địa. Rồi anh nói thêm, vẻ nghiêm trang:

- Tôi nhớ vị hôn phu của cô có ghé đây để xin được bay với chúng tôi, nhưng chúng tôi không thể dùng anh ấy được. Ước chi tôi có thể giúp anh ấy nhiều hơn thế.

- Anh ấy có nói anh ấy đến đâu không? - Shannon cố hỏi tiếp: - Hay có nói anh làm việc ở đâu không?

- Có thể anh có nói, nhưng thú thật với cô, tôi không bận tâm đến việc ghi nhớ địa chỉ của anh làm gì. Công việc làm ăn của chúng tôi là lái máy bay cho thuê đi khắp nơi trong bang. Tôi muốn nói mặc dù anh ấy có khả năng lái máy bay như cô nói, nhưng anh không có kinh nghiệm bay ở Alaska, cho nên tôi không thuê.

Cô hơi sững sốt trước lời lẽ cộc cằn của Cody. Tệ hơn nữa là cô có vẻ đang ở bước đường cùng. Như thể thấy được phản ứng thất vọng trên mặt cô, Cody đưa tách cà phê cho cô. Cô uống một hớp, rồi thở dài:

- Tôi không biết hỏi ai nữa - Cô nói, giọng bối rối. - Làm sao tôi có thể tìm ra anh ấy?

- Tôi nghĩ là cô có thể gọi những công ty dịch vụ bay khác để hỏi. - Anh đáp, nhưng giọng không hy vọng gì mấy. - Có thể anh ấy đã bỏ đây về nhà rồi. Có thể cô đã phí thì giờ bỏ công đến đây.

- Rick biết tôi sẽ đến - Cô lắc đầu, không tin ý kiến của anh - Anh ấy đợi tôi đến, cho nên anh không bỏ về mà không thông báo cho tôi biết. Mới đây thôi, tôi có nói chuyện với bố mẹ tôi ở Houston. Họ không nghe tin tức gì về anh hết.

- Hai người đã đính hôn bao lâu rồi?

Cô thấy câu hỏi không phù hợp hoàn cảnh, nhưng cô vẫn trả lời:

- Một năm.

- Rick đến Alaska bao lâu?

- Sáu tháng. Tại sao anh hỏi thế? - Cô tự hỏi tại sao bỗng nhiên anh chàng này quan tâm đến cô như thế.

- Cô không gặp anh ta đã sáu tháng. Và từ khi cô nhận bức thư này đến nay đã một tháng mà cô không được tin tức gì của anh. Như thế có thể anh ta đã thay lòng đổi dạ - Cody lập luận.

- Không. Không thể như thế được - Shannon bác bỏ ý kiến một cách dứt khoát.

- Tại sao? - Anh hỏi, vẻ hiếu kỳ.

- Vì cách đây hai tuần, anh ấy gửi cho tôi cái vé máy bay một chiều đến Anchorage. Trước khi anh ấy rời Houston, chúng tôi đồng ý với nhau rằng khi nào anh tìm được việc làm ổn định và tìm ra nơi ở cho chúng tôi chung sống, thì anh báo cho tôi đến - Cô nhìn vào ánh mắt anh - Rick không thay lòng đổi dạ. Chắc anh không làm thế đâu.

- Điều ấy không giải thích được lý do anh ấy dọn đi hai tuần mà không nói cho cô biết, - anh đáp.

- Tôi... không tin anh ấy dọn đi. - cuối cùng Shannon nói lên điều làm cho cô lo sợ từ khi cô rời khỏi ngôi nhà ở cũ của Rick. - Anh ấy còn để lại đồ đạc trong phòng, áo quần và vật dụng, kể cả bức ảnh của tôi. Nếu anh ấy dọn đến ở chỗ khác, tại sao anh không mang theo đồ đạc?

Anh nhướn mày với vẻ thắc mắc, rồi tránh cặp mắt của cô và uống cà phê:

- Anh ta không nói gì với chủ nhà à?

- Chỉ nói anh sẽ trở về trong vòng hai ngày... trước khi đáo hạn tiền thuê nhà. - Mắt cô hiện ra vẻ lo âu. Cô cố lập luận để làm sáng tỏ vấn đề.

- Tôi nghĩ là chắc có sự hiểu lầm. Có lẽ Rick không biết tôi đang có mặt tại Alaska. Hiện tôi không biết anh ấy ở đâu, đang làm gì. Nếu anh chuyển đi ở chỗ khác, thế nào anh cũng báo cho tôi biết địa chỉ mới, vì anh biết tôi sẽ đến bất cứ ngày nào.

- Có lẽ có nguyên do gì đấy. - Anh nhún vai để biểu lộ sự chán nản của mình. - Có thể anh ấy đã gọi cho cô biết địa chỉ mới nhưng bức thư đã thất lạc đâu đó. Chuyện như thế thường xảy ra.

- Đúng vậy. - Shannon đã không nghĩ đến chuyện này, bây giờ nghĩ đến cô cảm thấy hơi nhẹ người. - Nhưng anh có thể gọi thư điện tử cho tôi.

- Có lẽ máy hỏng nên không chuyển đi được.

- Phải, đúng. Có thể máy không chuyển đi được. Tôi thấy có rất nhiều lý do khiến cho tôi không nhận được tin anh ấy, - cô buồn bã nói - Và không có lý do nào giúp tôi giải quyết vấn đề làm sao tôi tìm ra anh.

- Hiện cô đang ở đâu? - Anh quay qua lấy bút và tìm một miếng giấy.

- Tại khách sạn Westward. - Cô nhìn anh ghi địa chỉ lên giấy.

- Bây giờ cô cứ để tôi tìm hiểu vài nơi xem sao. - Anh đề nghị. - Nếu có tin gì tôi sẽ báo cho cô biết.

- Rất cảm ơn anh, anh Steele. - Cô mỉm cười, nụ cười thành thật, ấm áp.

- Tôi rất sung sướng được giúp cô, cô Texas. - Anh đáp và cười toe toét. - Không biết cô có giận khi nghe bí danh này không. Còn tôi là Cody.

- Tôi không giận khi nghe bí danh này. Tôi tự hào là người ở bang Bánh Bò này.

- Có thật người Texas gọi như thế không? - Anh cười to hơn trước.

- Không, và anh không nên gọi như thế. Trừ phi anh muốn là người cuối cùng đứng lại sau cuộc cãi lộn ầm ĩ trong quán rượu. Nhưng dù sao tôi cũng xin cảm ơn anh... Cody. - Cô ngạc nhiên khi nghe mình nói tên anh một cách dễ dàng như thế, như thể cô đã biết anh lâu rồi.

Bỗng có tiếng gõ cửa.

- Cái gì đấy? - Cody hỏi, quay đầu nhìn ra phía cửa.

Cửa mở, và bố Cody xuất hiện nơi ngưỡng cửa.

- Tôi muốn hỏi xem có ai cần cà phê nữa không. - Ông nhìn anh rồi nhìn qua Shannon, ánh mắt gay gắt, nghi ngờ, nhưng rồi lộ vẻ ngạc nhiên khi thấy không có lý do gì để ông nghi ngờ hết.

- Con không cần nữa, - Cody đáp, rồi nhìn cô.

- Tôi cũng không, cảm ơn anh, - cô đáp rồi đeo quai xách lên vai. - Tôi đã làm mất nhiều thời giờ của anh. Bây giờ tôi xin kiếu.

- Trời bên ngoài còn mưa, - bố anh nói.

- Tôi xin phép mượn điện thoại của anh để gọi taxi được không? - Shannon đứng dậy.

Cody đứng thẳng người dậy khỏi bàn bên cạnh cô. Cô cảm thấy mùi đàn ông ấm áp phả vào người cô, mùi thoang thoảng nhưng kích thích. Mặc dù đôi giày cao cổ của cô có đế cao, nhưng cô cũng chỉ mới đứng ngang tầm anh. Đứng rất gần, cô nàng cảm thấy bị dục tình lôi cuốn mạnh hơn. Cô tự nhủ đây là phản ứng tự nhiên thuộc lĩnh vực sinh học, chứ không phải như cảm giác của cô đối với Rick.

- Cô khỏi cần gọi taxi, - Cody nói. - Tôi có cuộc hẹn ở dưới phố. Tôi rất hân hạnh để cho cô quá giang.

- Cám ơn anh, tôi... - Shannon không có cơ hội để nói hết câu, vì bố anh đã lên tiếng:

- Cuộc hẹn nào thế? - Bố anh muốn biết. - Anh không nói gì về cuộc hẹn này cho tôi biết. Anh muốn đi gặp ai thế?

- Con định đi gặp Darry Akers ở ngân hàng. - Cody khẽ nhún vai, có vẻ coi thường tầm quan trọng của cuộc họp này.

- Nếu anh đi ngân hàng, tôi cũng nên đi với anh, - bố anh nói. - đợi tôi đi lấy áo khoác.

- Bố đi theo con chẳng ích lợi gì. - Nhưng Cody chỉ nói với ngưỡng cửa trống không. Anh nhún vai như muốn nói anh chỉ muốn chờ Shannon đi về thôi. Rồi mắt ánh lên vẻ hân hoan.

- Cha và con, - anh châm biếm với giọng âu yếm. - Không bao giờ họ nghe nhau.

- Phải. - Anh thấy hai khóe môi cô lún xuống, vì cô mỉm cười không hé miệng. Anh nhìn lâu vào vành môi dưới, vành môi rung rung.

- Sao, cô có đi quá giang không, cô Texas? - Anh hỏi.

- Đi. - Cô gạt đầu, mái tóc màu hạt dẻ lung lay hai bên bờ vai.

- Xe của tôi đậu ngay phía ngoài. - Anh để lòng bàn tay lên phía dưới lưng của cô với dáng điệu của người quý phái, rồi cho hành động này là tốt. Nếu anh cứ tiếp tục như thế này, chắc cô không quan tâm đến đâu. Hành động của anh chỉ là tôn trọng phụ nữ của đàn ông, một phẩm chất quen thuộc, quá tự nhiên, cô không thể nào phản đối anh được.

Khi họ ra ngoài phòng, bố anh đang kéo dây kéo chiếc áo khoác mỏng. Ông đi trước đến cửa để mở cửa cho Shannon, rồi đi dẫn đường đến chiếc

xe hơi kiểu mới ra lò đậu trước mặt hãng. Ông đến trước, mở cửa sau, bước sang một bên tránh chỗ cho Shannon vào xe.

Cody chặn cô lại.

- Để cô ấy ngồi phía trước, - anh nói với bố, giọng có vẻ bức bối.

- Nếu thế thì khi để cô ấy xuống khách sạn, bố ngồi sau xem rất kỳ, phải không? - Bố anh lập luận.

- Khi ấy bố sẽ lên ngồi ở phía trước, - Cody đáp.

- Làm gì mà phải bước vào, bước ra, rồi bước vào cho mệt! - Bố anh cãi lại, giọng gay gắt.

Shannon giảng hoà sự cãi cọ vô ích của hai cha con:

- Tôi ngồi ghế sau được rồi, không sao đâu. - Cô bước ra ngồi ở phía sau xe.

- Đấy, anh thấy không? - Bố Cody tươi cười vì đã chiến thắng. - Cô ấy là một Cheechaco, nhưng không ngu đần. Cô ấy không dại gì đứng ngoài trời mưa để cãi nhau về việc nên ngồi ở đâu.

Cody không trả lời, anh nhìn Shannon ngồi vào xe, nhưng khi bắt gặp ánh mắt của cô, anh đã để lộ cảm nghĩ của anh ra ngoài rất rõ. Anh vừa tức giận vừa thích thú trước hành động của bố anh. Mặc dù cô không hiểu thâm ý của ông, nhưng Cody hiểu rõ.

Khi cả hai đã vào xe, Shannon hỏi:

- Cheechako nghĩa là sao? - Đây là lần thứ hai bố anh dùng từ này để nói về cô.

- Từ này nói đến người còn dại dột hay người khờ khạo, - Cody giải thích
- Thường để ám chỉ người mới đến.

- Ở ngoài à? - Cô hỏi.

- Ở nơi ngoài bang Alaska.

Đường đến khách sạn, xe chỉ chạy một đoạn ngắn. Bố anh nói huyền thuyên một mình cho đến khi xe đến nơi, không để cho hai người nói chuyện với nhau được. Trước khi cô bước ra khỏi xe, Cody quay nhìn lui chỗ cô ngồi.

- Tôi sẽ nói chuyện với cô sau, để nói cho cô biết đã tìm ra được cái gì, - anh nói.

- Tốt. - Cô bước ra khỏi xe.

- Tìm ra cái gì thế? - Bố anh hỏi khi cô đã đóng cửa sau. Ông hỏi Cody tìm ra cái gì, nhưng cô không nghe câu hỏi của ông. Cô vẫy chào cảm ơn đã cho cô quá giang và thấy nét mặt anh có vẻ chán nản, còn bố anh thì có vẻ rình mò. Cô cười thầm, đi đến cửa xoay để vào khách sạn.

Khi cô vào phòng khách sạn, nụ cười trên môi tắt ngay. Những thùng đồ của Rick để bên cạnh hành lý của cô. Nhìn đồ đạc của Rick, cô lại phân vân không biết anh ở đâu. Quỳ xuống bên cạnh những cái thùng, cô lục tìm khắp thùng để xem có cái gì, - bất kể những thứ vặt vãnh gì - có thể nói cho cô biết chuyện gì đấy.

Chú thích

1 người khờ khạo

2 1 feet =1,8 m

BẾN HẸN

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Shannon không tìm thấy trong các thùng đồ có vật gì hết, thậm chí không có cái thiệp mời để nói cho cô biết tên nhà hàng hay một quán bar mà Rick đã đến ăn uống ở Anchorage. Giá mà cô tìm được vật kỷ niệm gì trong câu lạc bộ thoát y vũ thì hay biết mấy, vấn đề sẽ dễ dàng biết bao! Có thể anh ấy đã vui chơi với gái mại dâm cháy túi rồi. Nhưng Cody đã nói, có chuyện gì đấy đã xảy ra. Phải chăng Rick đã rộng lượng với gái làng chơi... Nghĩ đến chuyện đó, cô thở dài thườn thượt. Cô bỏ lại đồ đạc vào hai thùng, cất vào tủ khách sạn, rồi mở va li của mình.

Chiếc áo cưới do thợ may cắt màu trắng với áo sơ mi lụa có diềm xếp nếp màu xanh nhạt, và đôi giày cùng màu. Cái mũ trắng với tấm mạng che nửa mặt của mẹ cô mượn đâu đó. Bố Shannon cho cô chiếc ghim hoa cổ, chiếc ghim là đồ kỷ niệm của mẹ ông.

Khi cô vượt chiếc áo khoác màu trắng, Shannon phân vân không biết thứ Bảy này làm đám cưới được không. Có khả năng đám cưới chỉ có cô dâu mà không có chú rể. Bỗng chuông điện thoại reo làm cô giật mình, tim như muốn văng ra khỏi ngực. Có phải Rick gọi không?

Cô vội vã chạy đến nhấc máy điện thoại trên bàn ngủ, suýt nữa té nhào trên cái vali không.

- Alô? - Cô hỏi, giọng nôn nóng, hy vọng người bên kia đầu dây là Rick.

- Chào Texas, - giọng đàn ông ồ ồ trả lời, nhưng anh ta không phải là Rick. - Cô ăn tối chưa?

Cô im lặng một lát, cố nén sự thất vọng trong lòng, và khi lên tiếng trả lời, giọng cô vẫn lộ vẻ chán ngán:

- Xin chào, Cody. Chưa, tôi chưa ăn. Tôi đang lấy đồ đạc trong vali ra thì... - Bỗng cô nhớ ra lý do khiến anh ta gọi cô. - Anh có tìm ra tông tích gì của Rick không?

- Không tìm ra được gì, - anh đáp.

Như thế anh ta đã không tìm thấy gì. Cô hỏi:

- Anh tìm như thế nào?

- Tôi mới tìm những nơi anh ấy không đến. Tôi sẽ nói cho cô biết vào lúc ăn tối, - anh nói.

- Được rồi. Tôi... - Shannon ngừng nói vì cô nhận ra cô vừa nhận lời mời của Cody Steele. Cô không biết gì về anh ta hết.

- Tôi sẽ gặp cô tại nhà hàng nằm ở tầng trên hết của khách sạn trong... 20 phút nữa.

Cô chưa kịp quyết định có nên gặp anh hay không, thì cô nghe tiếng gác máy điện thoại. Cô căn môi dưới, nghĩ đến khả năng có nên nhận lời không. Vì cô đã có ý định sẽ ăn tối tại khách sạn, cho nên ăn với anh ta hay không chẳng có gì khác nhau. Vấn đề là nên ăn với ai đó cho vui hay là ăn một mình. Shannon nghĩ, cô thích có người cùng ăn cho vui.

Hai mươi phút không cho phép cô có nhiều thời gian để chuẩn bị. Cần phải thay áo quần mới được, nên cô cởi chiếc áo len đan tròn đầu, chỉ mặc áo sơ mi và váy. Cô tháo đôi giày có đế cao ra. Cô chải mái tóc bờm xờm hấp dẫn như kiểu cô đã chải trên máy bay mới cách đây mấy giờ. Rồi cô đeo đôi hoa tai và sợi dây chuyền bằng thạch anh tím, và thế là xong. Cần

quái gì. Cô tội gì phải làm như người nữ tu chỉ vì Rick biến mất không lý do.

Khi cô bước vào thang máy, bấm nút để lên nhà hàng ở tầng trên hết, thời gian chỉ mất 5 phút. Tầng trên hết của khách sạn gồm có nhà hàng ăn uống và phòng ngồi chơi. Vách trên tầng này đều là kính, nên khách có thể nhìn xuống thành phố Anchorage và Hải Cảng Cook Inlet. Rời khỏi thang máy, Shannon dừng lại ở cửa vào nhà hàng và phòng ngồi chơi, đưa mắt tìm Cody.

Anh ngồi ở quầy rượu. Khi thấy cô, anh để ly sôđa xuống quầy, đứng dậy bước tới đón cô ở cổng vòm. Cô thấy anh đã thay bộ áo quần mặc hồi chiều. Anh thay chiếc áo len và quần lao động bằng chiếc áo vét bằng tuyết và quần màu xanh nước biển, nhưng không thắt cà vạt. Cổ áo sơ mi trắng để hở, lộ ra phần dưới cổ rám nắng. Nụ cười nửa miệng uể oải duyên dáng và ánh mắt mền mọt trong cặp mắt xanh của anh như muốn thôi miên cô. Nhưng Shannon cảm thấy nét duyên dáng hấp dẫn này không làm cho cô sợ sệt... mà chỉ khiến cô cảm thấy thích thú.

- Cô đến đúng giờ, - Cody nói, giọng hơi mỉa mai... Cảm ơn. Tôi không thích cảnh bụng đói chân run.

- Dùng phép ăn dụ hay đấy.

Anh cười toe toét:

- Xin lỗi. Cô có đói không?

- Thú thật tôi không nghĩ đến chuyện đói. Đầu óc tôi đang nghĩ đến nhiều chuyện khác. - Nói đích xác, cô đang nghĩ đến chuyện tìm ra chỗ ở của Rick.

- Lần cuối cùng cô ăn là khi nào?

- Sáng nay trên máy bay.

- Như thế tôi cam đoan là cô đói, - anh quả quyết, rồi anh nhìn chị bởi bàn đang đến gần họ.

- Hai người ăn tối phải không? - Chị ta hỏi.

- Phải, - Cody đáp. - Chúng tôi muốn có bàn gần cửa sổ.

- Xin vui lòng đợi một lát. - người đàn bà xem biểu đồ ghi số bàn đã có người đăng ký, rồi chỉ cho họ đến một bộ bàn.

Bỗng họ nghe có giọng nói khàn khàn, gay gắt cất lên phía sau họ:

- Cody, thì ra anh ở đây. Tôi đi tìm anh khắp nơi. - Cả hai người đều quay lui, họ thấy bố Cody đang đứng trước mặt họ. - Tôi thấy xe anh ở bên kia đường và không biết anh đậu xe ở đây làm gì.

- Bây giờ thì bố biết rồi. - Cody trả lời giọng gay gắt, như có ý đề nghị với bố một cách lễ phép và tôn trọng rằng ông nên lặn đi chỗ khác.

Nhưng ông già ương ngạnh tảng lờ không quan tâm đến hàm ý của anh.

- Tôi muốn hỏi anh tối nay anh muốn ăn gì để tôi mua về. - rồi ông nhìn Shannon và hỏi: - Cô đã tìm ra vị hôn phu chưa?

Câu hỏi thật kỳ cục, cô nghĩ, như thể Rick đang ngồi đâu đó trên ghế công viên để đợi cô đi qua.

- Chưa, - Cô đáp và lắc đầu, bỗng lòng cảm thấy hoang mang vì không biết Rick biến đi đâu một cách vô lý như thế này.

Cô cảm thấy cánh tay của Cody quàng quanh phía sau lưng cô, vòng tay có vẻ tự tin. Cánh tay anh áp mạnh vào lưng cô một cách tự nhiên, và cô cảm thấy hơi ấm nơi người anh tỏa sang người cô. Shannon nhìn vào một

bên mặt Cody, khuôn mặt như được tạc nên, lảng lầy hơn mặt bố, không thô tháo như bố.

- Tối nay Shannon và con ăn tối ở đây, cho nên bố cứ mua cái gì bố thích,
- Cody nói với bố.

- Nếu như thế thì tôi ăn với hai người cho luôn tiện, - bố anh nói.
Shannon cảm thấy anh cứng người phản đối, hàm xai anh bạnh ra:

- Bố... - Anh định phản đối nhưng không làm sao nói cho hết câu.

- Người ta sẽ dị nghị nếu họ thấy anh ăn tối với cô ấy khi cô ấy đã đính hôn với người khác, - bố anh lập luận. - Tôi không muốn họ nghĩ là anh đã cuỗm người đẹp trên tay người chồng chưa cưới của cô ấy.

Nhưng Shannon biết Alaska chẳng có ai lưu tâm đến cô và trường hợp của cô. Cô nghĩ ông già chẳng qua vì cô đơn. Và bướng bỉnh. Và lo âu một cách quá đáng.

Cody hít vào một hơi đầy ngực rồi thở dài. Anh nhìn chị bồi bàn rồi nói với giọng bực bội:

- Xin chị đổi cho bàn ba người.

Cố nín cười, Shannon đi theo chị hầu bàn đến bộ bàn có bốn chỗ ngồi gần cửa sổ. Có thể bố Cody không tin con trai cư xử đứng đắn với cô, cho nên ông quyết định làm thế để cho Cody phải nghiêm túc với cô. Thật là cảm động và thích thú khi có người cương quyết bảo vệ danh tiếng cho cô thế này. Shannon không biết có phải ông già Steele này cho rằng phụ nữ thường yếu đuối, không làm chủ được cảm xúc của mình, hay ông tin rằng Cody sẽ có hành động khiếm nhã.

Sau khi Cody mời cô ngồi vào chiếc ghế gần cửa sổ, anh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô, đối diện với bố anh. Cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa

số, giả vờ như không thấy hai bố con nhìn nhau với ánh mắt thách thức. Mây tiếp tục giăng đầy trời nhưng đã hết mưa, cô có thể nhìn cảnh vật bên ngoài rõ ràng hơn.

- Trần nhà đã cao lên một ít, - Cody nói, nháy mắt với Shannon. - Xin lỗi, từ của giới hàng không.

- Tôi đã quen với từ này. Bố tôi mở kênh thời tiết để xem vào buổi sáng và buổi chiều. Ông không thể dựa vào hiện tượng này để phân biệt sự khác nhau giữa một luồng khí lạnh và cơ cấu của một cơn bão.

- Đây, tôi có thể giải thích sự khác nhau này, - lão Steele lên tiếng. - Tôi thích kênh thời tiết.

Shannon mỉm cười. Làm sao cô không ngạc nhiên khi nghe ông già nói.

- Nhưng dù sao, cô cũng thấy được cảnh vật xa hơn hồi này. - Cody nói.

- Có phải đây là vịnh Cook Inlet không? - Shannon hỏi.

- Phải, - ông Steele trả lời. - Thịnh vượng nước thủy triều ở đây cao đến 29 feet. 1

Shannon có vẻ kinh ngạc khi nghe thế, rồi cô đưa mắt nhìn dãy núi vươn lên phía trong đất liền, tạo thành bức tường bao quanh thành phố. Ánh hoàng hôn tụ lại làm cho dãy núi trông mờ mờ không rõ. Đèn phố đã sáng, đây là màn đêm đang buông xuống.

- Vào hôm trời trong sáng, cô sẽ thấy hai đỉnh của núi McKinley, nằm ở phía Bắc cách xa đây chừng 150 dặm, - Cody nói. - Đây là hòn núi cao nhất xứ. Nó cao hơn hai mươi ngàn feet 2, đứng hàng thứ ba trên thế giới. Núi Aconagua ở Argentina cao thứ nhì, và ngọn đồi có tên Everest ở dãy Himalaya "tuyên bố" là ngọn núi cao nhất.

Nghe anh nhấn mạnh đến từ "tuyên bố" với giọng châm biếm, cô nhìn người đàn ông bên cạnh mình. Cặp mắt xanh của anh loé lên vẻ thích thú, và nét mặt sắc sảo của anh dịu xuống một lát. Không thể nào không bị tính hài hước tế nhị của anh thu hút.

- Hòn núi "tuyên bố" như thế à? - Cô dùng từ của anh để hỏi, cặp mắt nâu của cô ánh lên vẻ thích thú.

- Nó lừa bịp, - Cody đáp, hai khoé môi của anh lún xuống nhưng miệng anh không cười.

Shannon nhướng mày ngạc nhiên.

- Nó lừa thế nào được?

- Rất dễ. - Anh chắp hai bàn tay vào nhau, nhìn cô với ánh mắt thông thái. - Hòn núi mọc trên một cao nguyên đã cao 14 ngàn feet giúp nó có sự khởi đầu rất thuận lợi. Còn đất ở chân núi McKinley chỉ cao quãng ba ngàn feet và hòn núi mọc trên ấy cao đến 17 ngàn feet. Bây giờ nếu chúng ta loại ngọn núi Aconragua ra, thì Alaska có ngọn núi cao nhất thế giới.

Shannon cười. Cô đáp lại:

- Nhưng anh sẽ không khoe khoang.

- Texas, chúng tôi không khoe khoang, - Cody đáp, nụ cười nở trên môi anh, vừa mỉa mai ý nhị vừa khêu gợi.

Khi người hầu bàn đến đứng bên cạnh họ, Shannon mới buột lòng phải rời mắt khỏi anh.

- Quý vị có dùng cốc tây trước khi ăn không? - Chị bồi bàn hỏi.

- Cám ơn, tôi không uống, - Shannon đáp, rồi mở tờ thực đơn nằm trước mắt.

Cả Cody và bố anh đều không gọi đồ uống. Chị hầu bàn bỏ đi, để cho họ vài phút xem thực đơn, chọn món ăn rồi đến lấy sau. Theo lời giới thiệu của Cody, Shannon chọn món cá hồi nướng với xúp rau cần làm món đầu tiên. Còn hai người đàn ông thì chọn thịt bò rán và xà lách.

Khi cô đưa tờ thực đơn lại cho chị hầu bàn, Shannon biết Cody gác cánh tay trên đầu lưng ghế của cô. Anh không chạm đến người cô, nhưng bố anh nhìn động tác của anh với ánh mắt bất bình.

- Shannon, chiếc nhẫn đính hôn đẹp quá. Tôi gọi cô là Shannon được chứ? Tôi nghĩ bây giờ chúng ta gọi nhau bằng tên đầu là được rồi.

Một xô nước lạnh nữa tạt vào mặt con trai ông. Shannon và Cody lén nhìn nhau không để cho ông già thấy. Ông đưa tay qua bàn, nâng bàn tay của cô lên như thể để xem chiếc nhẫn cho kỹ, rồi nhìn Cody với ánh mắt đầy ý nghĩa. Anh ngồi dựa lưng ra ghế. Ông hỏi anh, vẻ quan trọng:

- Cody, anh đã thấy chiếc nhẫn chưa?

- Rồi, thưa bố. Con đã thấy rồi. - Cody trả lời với nụ cười mỉa mai trên môi.

- Phải, thưa ngài, chiếc nhẫn rất đẹp, - bố anh lặp lại, rồi thả tay cô ra.

Shannon bàng hoàng khi nghe bố anh nói, lời ông ta có hàm ý rằng cô là người có chủ rồi. Nhưng thái độ của ông vui vẻ, không làm cho Cody phải bực mình. Cô đáp:

- Cám ơn ông Steele.

- Gọi tôi là Noah. Mọi người đều gọi như thế, - ông yêu cầu. - Khi nào làm đám cưới.

- Thứ Bảy. Nhưng chắc là chúng tôi phải định vào ngày khác. - Cô vội nói thêm để bổ túc cho lời đáp ban đầu. Việc lo cho Rick làm về mặt cô nghiêm trang trở lại, và cô nhìn Cody, ánh mắt lo âu. - Hôm nay anh có tìm ra được gì không về Rick?

Anh hạ cánh tay xuống bàn, thần thờ sắp bộ đồ ăn bằng bạc cho ngay thẳng. Anh đáp:

- Tôi tìm các nơi anh ấy không đến.

- Anh nói thế nghĩa là sao? - Cô hỏi.

- Nghĩa là không có anh ấy ở trong bệnh viện nào hết, và cũng không có ở trong nhà tù. - Giọng nói vô cảm của anh khiến cho Shannon sững sốt, vì cô không nghĩ đến khả năng có thể xảy ra chuyện đáng sợ cho cô như thế. Anh liếc mắt nhìn cô, thấy thái độ sững sốt của cô, nên anh nói tiếp:

- Có thể anh ấy bị bệnh hay gặp tai nạn gì phải vào bệnh viện, nhưng trong các bệnh viện không có ai có tên ấy, hay không có ai có vóc dáng giống anh ấy trong ba tuần qua. Còn cảnh sát họ cũng không giam giữ ai có tên ấy.

- Tôi phải mừng khi biết có lẽ anh ấy không bệnh hoạn hay bị tai nạn gì, - cô vừa thở dài vừa nói. - Nhưng tôi mong sao biết được... nơi anh ấy ở.

- Thôi, đừng nghĩ đến chuyện không hay. Cody đã nói như thế là tốt rồi, cô không nên lo làm gì. - Noah Steele hình như nhất quyết cho rằng cô nên an tâm trước một số ít tin tức mà họ đã nói cho cô biết.

- Phải - Cô nhìn Cody, ánh mắt cảm ơn, và anh gật đầu đáp lại. - Nhưng dù sao, tôi cũng hy vọng anh ấy bình an vô sự. Chỉ tiếc một điều là tôi mù tịt, không biết Rick ở đâu. - Giọng cô lộ vẻ chán nản và bối rối.

- Cô chưa có đủ thời gian để tìm, - Cody bình tĩnh nhắc cho cô nhớ. - Cô chỉ mới đến Anchorage vào chiều nay thôi.

- Thế mà tôi cảm thấy lâu rồi. - Cô nhăn mặt.

- Chắc cô mệt mỏi sau chuyến đi dài, - Noah Steele lên tiếng, giọng đầy thiện cảm. - Cô cần nghỉ ngơi một đêm cho lại sức, cho nên sau khi ăn xong, cô đừng để Cody giữ ngồi lại nói chuyện lâu làm gì.

- Con không có ý định giữ cô ấy thức khuya vào đêm nay đâu. - Shannon nhận thấy ngay cả khi giận bố, anh vẫn để lộ lòng tôn trọng và yêu mến trong giọng nói.

- Bố hy vọng thế, - bố anh đáp. - Con nên đi ngủ sớm thì hơn. - Rồi ông nói với Shannon: - Cody vừa lái máy bay chở hàng đến Dutch Harbor nằm trong Quần đảo Aleutian. Chuyến bay nhọc lắm. Trong nghề bay này, anh ấy phải tỉnh táo thận trọng, nghĩa là anh cần nghỉ ngơi nhiều. Ngành hàng không dân dụng đã có quy định như thế áp dụng cho các phi công thương mại, nhưng tôi phải đích thân bắt buộc anh ta mới được.

Cô nhớ khi gặp anh trong văn phòng hãng Steele Air, cô thấy Cody có vẻ mệt mỏi, nhưng bây giờ khó mà tìm ra dấu hiệu mệt mỏi nơi anh. Sức khỏe của anh đã phục hồi, anh đã lấy lại sự dẻo dai, bền bỉ, khiến cho người khác trông chờ vào anh như trường hợp của cô.

- Sự quan tâm của bố thật cảm động, bố à. - Cody mĩa mai nói, rồi dừng lại khi chị hầu bàn đem món thứ nhất đến. Khi chị ta phục vụ xong, anh ngồi thẳng người, nhìn thẳng vào mặt Shannon. - Thức ăn và giấc ngủ làm cho con người có phong độ tuyệt vời lắm. Sáng mai chắc tình hình sẽ không tệ như bây giờ.

- Có lẽ thế, - cô đáp, vừa khuấy tô xúp với vẻ trầm tư. - Tôi có ý định như thế này. Rick đang có công việc gì đấy - cô không nói "đã có" công việc - nếu không, thì anh chắc không gọi vé máy bay cho tôi. Ngày mai tôi sẽ gọi

khắp các công ty hàng không để hỏi nơi nào đã thuê anh ấy làm. - Cô dừng lại, vẻ bối rối, trán nhăn li ti. - Tại sao Rick có đầy đủ bằng cấp mà anh ấy phải xin việc khó khăn lâu dài như thế?

- Vì thiếu kinh nghiệm, - Cody đáp.

Bố anh nói tỉ mỉ thêm:

- Điều kiện ở đây không giống các nơi khác ngoài bang. Anchorage, Fairbank, Juneau.... liên kết nhau, có phi trường hiện đại, tốt như bất kỳ phi trường nào ở các tiểu bang nhỏ hơn. Nhưng khi người ta ra ngoài vùng hoang dã, đường bay của họ có thể bay theo bờ cát của sông. Không có máy radar hay hệ thống định vị tọa độ để tìm đường cho họ.

- Vâng, đúng thế, hệ thống định vị tọa độ không cần, - Cody nói.

Bố anh đưa nĩa vậy, bác bỏ ý kiến của anh.

- Hệ thống này rất tốt khi người ta biết cách dùng nó. Từ trên trời khó mà phân biệt sông này với sông kia, núi này với núi nọ, nhất là vào mùa xuân, khe suối trở thành sông. Tôi đã làm phi công vùng hoang dã suốt 35 năm và có nhiều lúc tôi đã bị lạc đường. Nếu người ta sai lầm một lần trong vùng này, họ sẽ không có cơ hội để bay lần khác. Đây không phải là chỗ cho người mới đến khờ khạo.

- Tôi bắt đầu hiểu, - cô nói nhỏ. Thật vậy, cô đã hiểu. Cô đã có một ý niệm rõ ràng hơn về lý do tại sao bang Alaska làm cho Rick say mê như thế.

Cô đưa mắt nhìn Cody, đánh giá lại anh. Bức thư của Rick có nhiều chỗ đề cao khả năng của người đàn ông này. Đằng sau nụ cười giễu cợt và đôi mắt bạo dạn ấy là trí óc suy tính nhanh, luôn luôn cân nhắc tình hình và quyết định trong nháy mắt. Nếu anh nắm thời cơ để hành động, thì thời cơ này đã được anh suy tính rõ ràng, phân tích chi li các yếu tố của vấn đề.

- Bây giờ cứ lấy Cody để làm ví dụ thì biết, - Noah Steele nói tiếp - Anh ấy bay từ khi chân dài vừa đủ để đập bàn đập bánh lái. Ở đây một chú bé học lái máy bay trước khi học lái xe hơi, không có gì đáng nói. Một nửa đường sá ở Alaska không đi đến đâu, ít ra cũng hiếm khi đến được chỗ người ta muốn đến. Tôi đã dạy Cody đủ thứ anh ấy cần biết. Có vài người thường cãi lại, nhưng theo tôi thì anh ấy là người tuyệt nhất trong công việc làm ăn.

- Chắc cô cho bố tôi hơi thiên vị - Cody nói, giọng châm biếm.

- Phải, đúng thế đấy, nhưng thực tế là thực tế, - Noah bảo vệ quan điểm của mình - Tôi đã thấy nhiều phi công tài giỏi, những người lái máy bay phản lực của không lực và máy bay thương mại. Khi máy bay gặp trục trặc, họ toát mồ hôi lạnh.

- Có cần giải thích thêm không? - Cody hỏi, anh nháy mắt với cô.

- Cần chứ.

- Những nhà sản xuất máy bay đều đã ấn định tốc độ tối đa và tối thiểu của máy bay rồi. Nếu nằm ngoài giới hạn ấy, máy bay sẽ không được an toàn.

- Cô hãy tin tôi, Shannon, Cody biết giới hạn của máy bay, - bố anh nói tiếp - Anh ấy chỉ đến giới hạn ấy rồi thôi. Vì thế mà đêm nay anh ấy ngồi đây khi những người khác không làm thế được. Anh ấy biết phải làm gì từng phút từng giây.

Bỗng Noah dừng lại đột ngột, như thể ông nhận ra mình nói quá nhiều. Ông nhìn con trai rồi nhìn qua Shannon.

- Đáng lẽ tôi không nên nói những chuyện này ra làm gì. Chắc cô sẽ cho là ông bố kể công. Tôi biết bây giờ cô đang lo lắng cho vị hôn phu nên chắc cô không muốn nghe chuyện về Cody.

Cô nghĩ rằng ông ân hận, cơ bản là vì ông đã khoe khoang về con trai ông, có lẽ để đánh giá Cody cao hơn Rick. Ông ta muốn ngồi ăn chung với họ là để tách biệt hai người, cô nhận thấy thế.

- Nhưng tôi quan tâm đến những gì mà người phi công nơi hoang dã cần phải học hỏi, - cô đáp - Nói tóm lại, Rick đã muốn làm phi công nơi hoang dã, cho nên tôi cần biết những chuyện về nghề này.- Noah Steele có vẻ sung sướng khi nghe cô nói thế, ông hài lòng vì ông đã thoát nạn. - Tôi xin thú thực là tôi không biết nhiều về Alaska.

- Ngoại trừ việc cô chỉ biết bang này lớn hơn bang Texas nhiều - Cody không thể phản đối được lời nói móc thân ái này của bố anh.

- Tôi đã nghe người ta nói thế. - Cô đáp rồi nhoẻn miệng cười.

- Nếu cô muốn biết Alaska rộng bao nhiêu, - bố anh nói tiếp - thì cô cứ đặt một đầu của bang này ở bang Maine, thì đầu kia sẽ nằm ở San Diego.

Cô nhìn ông với vẻ ngạc nhiên:

- Ông nói thật không?

- Chỉ nội dãy quần đảo Aleutian thôi cũng đã dài hơn một ngàn dặm rồi, - Noah đáp. - đây là bang duy nhất có bốn đời có múi giờ khác nhau. Chỉ chừng ấy thôi cũng cho cô biết về kích cỡ của nó.

- Lớn. Lớn hơn. Lớn nhất, - Cody cười nói - Đây là điều người ta cần biết.

- Đây thực tế, - bố anh đáp. - Tôi không phóng đại.

- Tôi rất kinh ngạc, - Shannon nói, và cô kinh ngạc thật.

- Nhiều người ở ngoài bang có quan niệm rất sai lầm về Alaska - Noah nói. - Đa số đều nghĩ đây là bang có nhiều bão tuyết, có người Eskimo và

chó kéo xe trượt băng.

- Đó là chưa kể đến tiệm "trà Texas" mà người ta có thể tìm thấy một nơi nhỏ có tên là Prudhoe Bay ở vùng North Slope, - Cody nói - Cô có chán không, Shannon? Nếu cô không biết về nguồn dầu hỏa ở Alaska, về công việc khai thác, và chuyện tranh cãi về môi trường có liên quan đến việc khai thác dầu, thì bố tôi sẽ nói cho cô biết.

- Người ta muốn bảo tồn rừng nguyên sơ và loài nai lớn ở đây, - bố anh càu nhàu.

- Cám ơn bố đã phân tích rất hấp dẫn, đầy thuyết phục. - Cody nói.

- Anh đừng quá khen tôi - Ông già có vẻ xúc phạm.

Shannon cười:

- Tôi đã nghe những chuyện mà ông cho là hơi kỳ cục, - cô nói. Cô biết đấy là đánh giá chưa đúng mức, nhưng có khả năng làm dịu bớt căng thẳng.

- Tôi vẫn không biết việc này là điều tốt cho Alaska hay là không, - bố anh nói bằng giọng trầm ngâm hơn. - Nhưng chúng tôi không chịu đựng những ai ở ngoài bang nói với chúng tôi phải làm như thế nào.

Họ ngừng nói chuyện một lát, khi chị bồi bàn dọn món ăn lên tiếp. Sau đó, Noah lại tiếp tục bàn luận về sự thay đổi đã xảy ra ở Alaska từ khi người ta khám phá ra dầu hỏa cách đây mấy thập kỷ, và sau đó họ xây dựng ống dẫn dầu Trans - Alaska. Shannon thắc mắc đưa ra nhiều câu hỏi khiến cho ông già ba hoa hăng hái đưa ra ý kiến của mình. Ông đề cập đến nhiều vấn đề trong bữa ăn, cuối cùng, khi uống tách cà phê thứ hai, ông mới dừng lại.

Trong lúc im lặng một lát, Shannon đưa tay che miệng để ngáp. Noah Steele liền nói:

- Tôi đã nói rất đúng. Múi giờ khác nhau đã làm cho cô buồn ngủ. Bây giờ thì xem như cô đã qua một buổi tối rồi.

- Đang sớm mà. - Đồng hồ cô chỉ giờ còn sớm, nhưng Anchorage ở vùng có múi giờ khác. Cơ thể của cô chưa phù hợp với múi giờ ở đây.

- Bố nói đúng. - Cody làm cho bố anh ngạc nhiên vì đồng ý với ông. Anh xô ghế đứng dậy và giúp Shannon đứng lên. - Đã đến lúc cô về phòng. - Anh nắm chặt khuỷu tay cô. - Tôi sẽ đưa cô về phòng, - anh nói. Khi anh nhìn vào mặt bố, bố anh lộ vẻ kinh ngạc, còn anh thì có vẻ tự mãn. - Bố thanh toán tiền bữa ăn được không? Con sẽ gặp bố ở dưới tiền sảnh.

Bố anh chưa kịp phản đối, thì anh đã dẫn Shannon ra khỏi bàn. Cô liếc mắt nhìn, thấy anh nhếch mép cười. Cody nhìn cô, nụ cười hiện ra rõ hơn.

- Người đàn ông tự trọng làm sao lại để bố đi theo khi đưa người đẹp về phòng? - Cody hỏi để biện minh cho hành động đi một mình với cô về phòng. Anh rất tuyệt vời khi phải chịu theo ông bố lảm chuyện, chắc chắn là như thế. Cô liền nhận ra rằng Cody hiếm khi xem việc gì một cách quá quan trọng - ít ra là ngoài mặt.

- Anh đừng quên tôi là người đã đính hôn - cô đáp.

Anh nháy mắt và nhăn mặt.

- Xin đừng nhắc lại với tôi điều này. - Anh bấm nút thang máy, cửa mở ra ngay lập tức, không để họ đợi lâu. Khi họ vào trong, hai cánh cửa đóng lại và Cody bấm số tầng.

- Bố anh biết rất nhiều chuyện - cô nói.

- Ông kể chuyện như là chiến thuật để ngăn cản chúng ta.

- Đúng thế. - Thang máy chạy xuống. - Nhưng dù sao tôi cũng thích ông.

- Tôi cũng thế, nhưng đừng nói với ông như thế. - Anh cười toe toét - Ngoài việc ông là bố tôi, ông còn là người phi công giỏi nhất tôi từng biết.

- Ông còn bay không?

- Ông hết bay vào mùa xuân này, vì không đủ sức khoẻ để bay - Cody nói và thở dài - Ông chưa nghĩ ra được công việc để làm, vì thế ông thường xen vào những vấn đề không liên quan gì đến ông.

Shannon nghĩ: như tối nay chẳng hạn, ông nhảy vào đảm nhận nhiệm vụ người đi kèm cặp. Thang máy dừng lại trên tầng lầu của cô. Cody để tay sau lưng cô, tự nhiên dìu cô đi trên hành lang khách sạn.

- Ông tự mình đứng ra làm người canh gác của tôi, cương quyết giữ cho tôi tránh khỏi những chuyện rắc rối.

Anh nhìn vào mặt cô.

- Khó mà nói ông đừng xen vào cuộc sống của tôi mà không chạm đến tình cảm của ông.

- Tôi nghĩ khó thật. Khó cho cả hai. - cô đáp.

- Đừng thương hại ông. Ông kín đáo như con sói và khôn lanh gấp 5 lần người khác. - Cody nói.

Cô dừng lại trước cửa phòng, mở xách lấy chìa khoá, ngược mắt nhìn anh, cặp lông nheo dài che xuống mắt. Cô hỏi:

- Cha nào con nấy phải không?

Môi anh hơi nhếch lên như muốn cười, nhưng anh không đáp mà lấy chìa khoá nơi tay cô, tra vào ổ khoá và mở khoá, đẩy cửa ra. Anh nhìn quanh vào trong và nói với cô.

- Tốt. Không có gian phi. Vào đi.

Anh để chìa khoá vào tay cô rồi nắm bàn tay cô, quay lại để xem chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay. Sự chú ý của anh làm cho Shannon nhìn vào chiếc nhẫn.

- Khi cô tìm ra anh ấy rồi, cô sẽ cưới anh ta thật à? - Câu hỏi của anh có vẻ thách thức.

Cô vừa nhìn chiếc nhẫn vừa gật đầu.

- Bố mẹ tôi sẽ bay đến đây vào cuối tuần này để dự đám cưới, nhưng có lẽ chúng tôi không thể thu xếp đúng thời gian. Có lẽ chúng tôi phải hoãn lại vào thứ Bảy tuần sau - cô đáp.

Cô nín thở khi anh úp lòng bàn tay lên má và hàm xai cô, nâng cằm cô lên để cô nhìn anh. Anh nhìn cô, ánh mắt đăm chiêu bối rối, trong khi ngón tay cái của anh thẩn thờ vuốt ve xương gò má của cô.

- Cô nói đã sáu tháng nay cô không gặp anh ta?

- Phải - Shannon đáp, cảm thấy mạch máu trong người nhảy nhanh.

Ngón tay cái của anh vuốt xuống vành môi trong khi đôi mắt xanh nhạt của anh nhìn ngón tay di động.

- Hừ, - anh trầm ngâm nói. - Đã sáu tháng đôi môi này không hôn. Thế là có tội.

Anh cúi đầu áp môi lên môi cô. Vì muốn trung thành với Rick, nên Shannon đứng yên bất động dưới đôi môi ấm áp của anh đè lên môi cô, nhưng cô cảm thấy đôi môi anh êm ái gợi dục. Nụ hôn không yêu cầu đáp lại, nhưng cô nhận ra sáu tháng trời kiêng cử khiến cho cô khao khát môi đàn ông chạm vào, không cần phải môi của hôn phu. Cô cảm thấy vui

sướng khi môi Cody chạm vào môi cô, mùi đàn ông nơi anh làm cho cô cảm thấy ấm cả toàn thân.

Nếu anh muốn, Cody có thể vượt qua được trạng thái thụ động của cô và kích thích cô, khiến cho cô đáp lại nụ hôn của anh, nhưng anh từ từ nhả môi ra. Shannon nghĩ là anh lịch sự, nhưng cô không biết có thật thế không. Đáng ra cô cảm thấy mừng rỡ vì anh không lợi dụng trên hành lang vắng vẻ chỉ có hai người để tiến tới thêm, nhưng thay vì mừng rỡ thì cô lại cảm thấy thất vọng.

Cô ngẩng mặt nhìn anh, anh nhìn cô với ánh mắt hân hoan, thoải mái, anh nói:

- Cô đừng nói chuyện này với bố tôi, được không?

- Dĩ nhiên, - cô đáp, giọng tức tối.

- Tốt, tôi muốn được bảo đảm thôi. Nếu ông biết tôi hôn cô cho vui như thế này, thế nào ông cũng nện cho tôi một trận. Hay là dạy tôi một bài học. Tôi nghĩ không có gì tệ hại hơn.

Cơ bản, anh xem nụ hôn này là không quan trọng, mà chính cô cũng xem như thế. Vậy tại sao tức giận làm gì. Phải chăng vì tự ái? Phải chăng cô muốn chinh phục, cho dù cô không quan tâm đến chiến thắng? Cô cảm thấy bực mình, vì cô không muốn có nụ hôn tình cờ cho vui như thế này.

- Không sao đâu. Tôi sẽ giữ kín chuyện này, - cô đáp, rồi cười như muốn cười cợt điều anh lo sợ.

- Tốt, - anh hình như vui thích khi nghe cô trả lời. - cô đã trải qua một ngày dài. Bây giờ nên nghỉ ngơi nhé? Tôi phải xuống dưới lầu... kéo bố tôi vác súng lên đây.

- Cám ơn bữa ăn tối - Cô nói khi anh đi khỏi cửa - Và nhờ anh nói với bố anh, tôi xin cảm ơn ông.

- Tôi sẽ chuyển lời cô đến ông, - anh vừa đáp vừa đưa tay vẫy chào.

Ở trong phòng, cô dựa lưng vào cánh cửa đã đóng, nghĩ rằng cô thật điên. Nếu Cody hôn cô dữ dội, chắc cô sẽ bị xúc phạm. Còn bây giờ vì nụ hôn cho vui, thân ái, cô phân vân tự hỏi mình muốn cái gì đây. Ảnh kính trọng mình mà mình không muốn ảnh làm thế.

- Ôi, Rick, - cô thở dài, nhìn chiếc nhẫn trên tay - Anh ở đâu? - cô thì thào, lòng bỗng rất muốn gặp lại anh.

Chú thích

1 8,7 m

2 6,000 m

BẾN HẸN

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Đến giữa buổi chiều ngày hôm sau, mây đã bay hết trên bầu trời, mặt trời chiếu ánh sáng ấm áp lên thành phố. Shannon chỉ mặc cái áo vét bằng nhung kẻ, là đủ ấm khi cô đi lang thang xuống khu vực buôn bán của thành phố.

Thực ra, cô không hoàn toàn đi lang thang. Cô đã mang theo chiếc máy ảnh kỹ thuật số, loại máy của nhiếp ảnh gia nhà nghề thường dùng, máy được bố mẹ cô tặng vào dịp tốt nghiệp đại học. Cô không biết cô sẽ sử dụng những tấm hình cô đã chụp để làm gì, nhưng vị giáo viên dạy nhiếp ảnh ở trường đại học đã nói với cô rằng cô có khiếu về nhiếp ảnh và ảnh cô chụp đều có chủ đề cụ thể, nên cô có thể trở thành nhà nhiếp ảnh chuyên nghiệp vào một ngày nào đó.

Alaska, với cảnh trí hấp dẫn và nét độc đáo riêng biệt, đã cho nhiều người thấy giá trị của nó ở nhiều mặt. Rick đã thấy điều đó. Bây giờ lần đầu tiên bỗng cô nhận ra anh đã không nói gì với cô về điều đã lôi cuốn anh đến đây. Cô nghĩ khi đã tìm ra Rick, họ sẽ nói với nhau về điều gì. Và thế nào cô cũng tìm ra anh. Cô tin chắc như thế. Cô không muốn nghĩ đến những chuyện khác.

Cô dừng lại ở một địa mốc quan trọng, vì mốc này chỉ cho khách biết khoảng cách đến các nơi. Trên tấm biển địa mốc, người ta vẽ hình một du khách mang ba lô, nhìn xuống những dấu chỉ đường đi đến các thành phố lớn trên thế giới. Mặc dù cô đang đi trên đường phố trông không khác gì các thành phố khác ở Hoa Kỳ, nhưng Anchorage vẫn là nơi xa các nơi khác đến hàng ngàn dặm. Chắc Rick đang ở đâu đó tại những vùng này.

Suốt cả buổi sáng và một phần buổi chiều, cô gọi điện thoại đến các công ty cho thuê máy bay, để hỏi họ có thuê Rick làm việc không. Một vài công ty nhớ anh có nộp đơn xin việc, còn hầu hết đều không biết đến anh, và không có một công ty nào có tên anh trong danh sách trả lương.

Cô cảm thấy hụt hẫng, bèn rời khỏi phòng, đi một vòng ra phố cho nhẹ bớt nỗi thất vọng trong lòng. Trên đường phố, cô nhìn vào mặt mọi người với hy vọng tình cờ có phép lạ xui khiến cho cô gặp Rick. Cô dừng lại ở một ngã tư, nhìn quanh để xác định vị trí. Bên kia đường là khách sạn cô đang ở. Thì ra cô đã đi vòng quanh thành phố. Không còn chỗ nào cho cô đi nữa.

Băng qua đường, cô đi vào khách sạn qua bộ cửa quay. Khi qua tiền sảnh bỗng cô nghe có ai gọi cô, cô bèn dừng lại, nhìn lui. Cô nhếch mép cười, nhưng nụ cười vẫn không làm giảm được ánh mắt buồn rầu.

- Chào ông Steele, - cô chào ông già và quay người lui khi ông ta đến gần cô.

- Tôi không ngờ hôm nay lại gặp ông.

- Gọi tôi là Noah, - ông ta chỉnh lại.

- Được thôi, Noah. Có Cody đi với ông chứ? - Cô nhìn quanh để tìm người con trai tóc đen của ông.

- Không, anh ấy bận việc, - Noah đáp. Shannon cảm thấy hơi thất vọng. - Tôi rảnh việc nên ghé lại đây để hỏi cô xem có tìm ra bạn trai không.

- Không. - Cô lắc đầu, hai khoé môi chảy xuống. - Tôi gọi đến các công ty hàng không để hỏi. Có hai công ty cho biết họ nhớ có nói chuyện với anh, nhưng Rick không làm việc cho công ty nào hết. - Cô nhún vai tỏ vẻ thất vọng. - Tôi không biết phải làm gì tiếp theo.

- Tôi xin mời cô tách cà phê. - Ông nháy mắt như thể ông đã biết phương thức chữa trị. - Tình hình không đến nỗi phải lo cho lắm.

- Chính tôi cũng nghĩ như thế, - cô thở dài, rồi đi theo ông đến quán cà phê nằm ngoài tiền sảnh. - tôi hoàn toàn đồng ý với ý kiến của ông.

- Hai tách cà phê, - Noah Steele nói với chị bồi bàn mặc đồng phục đem hai ly nước đá đến bàn họ. Ông ta đợi cho đến khi chị bồi bàn quay lui với bình cà phê và hai cái cốc màu nâu đầy cà phê, mới trả lời câu cô nói hồi nãy:

- Có lẽ cô nên đến cảnh sát, khai báo cho họ biết về việc anh ấy mất tích.

- Tôi đã nghĩ đến chuyện ấy - Cô múc một muỗng đường cho vào cà phê rồi khuấy. - Nhưng tôi không biết có phải Rick mất tích hay không. Tôi không biết anh ấy ở đâu. Tôi sợ nếu anh ấy không mất tích mà tôi đi khai báo, thì hoá ra rất buồn cười.

Cô liếc mắt nhìn sang một bên, thấy bóng một người cao lớn đang đi vào quán cà phê. Khi người đàn ông đi về phía họ, cô quay đầu nhìn về phía anh ta. Người ấy là Cody, cô bèn nhìn bố anh với ánh mắt ngạc nhiên. Cô nói:

- Tôi nghe ông nói Cody không đi với ông kia mà.

Ông ta nhìn qua, thấy con trai ông đang đến gần họ, mặt ông thoáng hiện vẻ ngỡ ngàng.

- Đúng, anh ấy không đi với tôi. - Noah Steele đáp.

- Chào Shannon. - Cody cười với cô, rồi quay qua nhìn bố anh vẻ thắc mắc. - Bố, con ngạc nhiên khi thấy bố ở đây. Bố làm gì ở đây?

- Tôi ghé để hỏi Shannon xem thứ cô ấy đã tìm ra chồng chưa cưới chưa. - Về mặt ông rất thản nhiên. - Dù sao thì cô ấy không quen biết ai ở đây hết,

một mình cô độc không người giúp đỡ, cho nên tình thế rất khó khăn cho cô ấy.

- Kỳ lạ thật, - Cody nói, nghiêng đầu về một bên. - Lời lẽ bố nói nghe rất quen thuộc. Con nhớ mới cách đây một giờ khi bố hỏi con tối nay kế hoạch như thế nào, con cũng đã nói giống như thế.

Cổ của bố anh ửng đỏ, Shannon nhận ra rằng Noah đã biết kế hoạch của Cody là hôm nay anh có ý định đến gặp cô. Vì thế mà ông đã tìm cách đến đây trước, để biến Cody lần này thành người xâm phạm đến cuộc gặp gỡ của họ. Chỉ có vấn đề khó khăn là Cody đã vạch trần âm mưu của bố anh và nói rõ ý đồ của ông.

- Anh ngồi dùng cà phê với chúng tôi chứ? - Ông mời.

- Ngồi chứ, cảm ơn bố, - Cody châm biếm lời mời, rồi kéo ghế ở bên cái bàn không có ai ngồi sang bên bàn này. - Cô có gặp may mắn gì không, Texas?

- Không. Tôi đã gọi khắp nơi. Tôi không biết làm gì tiếp theo nữa, - cô lặp lại lời thất vọng hồi nãy.

- Có lẽ anh ấy đã kiếm được việc làm không phải nghề bay, - Noah Steele nói.

- Không. - Shannon đáp với giọng khẳng định. - Anh ấy thà về nhà chứ không làm thế. Bất kỳ anh làm ở đâu, anh cũng chỉ làm một việc là lái máy bay thôi. Anh sẽ không làm việc gì khác ngoài việc bay.

- Có một số công ty có rất nhiều máy bay. - Cody nói, vừa lấy bình cà phê trên bàn rót vào cái tách không. Câu nói của anh làm cho cô hy vọng thêm, và mở đường cho cô trong việc tiếp tục tìm kiếm Rick. - Có thể anh ấy nhận làm phi công hay làm hoa tiêu cho một công ty nào đấy để có cơ hội học hỏi kinh nghiệm trong vùng đất hoang dã này.

- Trời, ý kiến thật hay! - Bố anh reo lên, đồng ý với ý kiến của anh - Wade Rafferty là người rất rành về việc này. Tại sao con không hỏi anh ta xem sao?

Shannon nhìn người này rồi nhìn sang người kia, tự hỏi không biết cô có nên hỏi họ để biết cho rõ không. Cô bèn lấy giọng thản nhiên hỏi:

- Wade Rafferty là ai thế? - Cái tên chẳng có nghĩa lý gì với cô, và chắc có lẽ cũng không có liên quan gì đến Rick.

- Wade là bạn đi câu cá với Cody, - Noah Steele đáp, làm như thể câu trả lời đã giải thích được mọi việc.

- Anh ta đang chỉ huy công tác xây lắp đường ống dẫn dầu cho một công ty dầu hỏa tại Alaska, - Cody nói. - Anh ta có thể tìm xem thử vị hôn phu của cô có bay cho một công ty nào không. Có rất nhiều phi công lái máy bay thuê cực kỳ giỏi đến làm việc cho họ. Có những phi công rất bạo dạn khắp nơi đã đến đây, và được các công ty trả lương cao để bay chở họ đến những vùng khí ho cò gáy. Wade biết những người lái các máy bay này. Anh ấy sẽ hỏi để biết.

- Anh ta có hỏi không? - Cô hầu như nín thở.

- Nếu Cody yêu cầu, thì tôi chắc anh ấy sẽ làm, vì anh ta chịu ơn Cody, - bố anh đáp.

- Tôi tin anh ấy sẽ làm, - Cody xác nhận lời của bố. Vẻ mặt quá âu lo của cô như muốn cầu anh làm giúp công việc ấy cho cô. Anh nhìn khuôn mặt cô, bỗng anh cảm động không muốn từ chối. Rồi anh nhích ghế ra khỏi bàn một chút, đứng thẳng dậy. - để tôi gọi anh ấy ngay bây giờ.

- Cám ơn anh. - Nụ cười biết ơn rạng rỡ trên mặt cô khiến anh chú ý. Anh nhìn cô đăm đăm, như thể cố hiểu thấu tâm trạng của cô. Bỗng anh tìm ra được nguyên do. Nếu không có sự giúp đỡ của anh, thì Shannon sẽ không

có cơ may cảm thấy sung sướng như thế này, mà phải lâm vào cảnh vô cùng bối rối.

- Có thật cô muốn tôi tìm ra vị hôn phu của cô không, Texas? - Anh hỏi nhỏ nhỏ, bình tĩnh.

Trước khi cô kịp lấy lại sự tỉnh táo để trả lời cô muốn, thì bố anh đã nói chen vào:

- Tại sao anh hỏi như thế? Dĩ nhiên là cô ấy muốn tìm anh ta! Trời đất ơi, cô ấy sắp thành hôn với anh ta mà!

Cody khẽ nhún vai, thất vọng vì không được nghe chính miệng cô trả lời.

- Tôi sẽ đi gọi điện thoại cho Wade và nhờ anh ấy tìm giúp cho, - anh nói, rồi bỏ đi.

Anh bước nhanh đến buồng điện thoại công cộng ở tiền sảnh khách sạn, chỉ trong phút chốc anh đã biến mất ngoài tầm mắt của cô. Shannon uống cà phê, về thờ ơ, trí óc nghĩ đến Cody và câu hỏi của anh. Câu hỏi làm cho cô bối rối.

Như thể đọc được tư tưởng trong đầu cô, bố anh nói:

- Đừng để Cody làm cô hoang mang.

- Anh ấy không thể đâu, - cô đáp nhanh, và cô nhủ lòng đừng bối rối.

- Thế thì đáng mừng. - Noah ngồi dựa lưng ra ghế, thư giãn một lát. - Khi thằng ấy đã quyết định muốn cái gì, là hẳn quyết tìm cách giành lấy cho bằng được. Thỉnh thoảng tôi phải cương quyết lắm mới làm cho hắn từ bỏ con đường sai trái.

- Ông muốn nói Cody muốn tôi à? - Giọng cô có vẻ hơi thích thú.

Noah Steele có vẻ lúng túng, rồi ông xác nhận với giọng cục cằn:

- Hẳn, hẳn mê cô. Tôi thấy mặt hẳn lộ vẻ mê cô khi cô đi vào phòng hẳn ngày hôm qua. Nếu cô không có thái độ cương quyết phản đối, hẳn sẽ không rút lui đâu.

Shannon cảm thấy khó ăn khó nói vô cùng. Rõ ràng Noah Steele đã xen vào giữa hai người, nhưng có lẽ đây là phản ứng tự nhiên của ông ta muốn che chở bảo vệ cô. Làm sao có thể nói với ông một cách lễ phép rằng...

Ông hãy đừng làm thế nữa? Hình như ông là người rất bảo thủ.

Ông ho một cách sượng sùng, rồi nói tiếp:

- Tôi ít khi xen vào chuyện đời tư của con tôi. Nhưng đây là chuyện quan trọng, chồng chưa cưới của cô mất tích, cô đang lâm vào tình thế khó khăn, nguy hiểm.

- Tôi tin tôi có thể lo cho mình được, - cô đáp, dịu dàng nhưng cương quyết.

- Có thể như thế. - ông thừa nhận ý của cô với vẻ miễn cưỡng. - Nhưng tôi nghĩ rằng, vì người chồng chưa cưới của cô không có ở đây, cho nên cần phải có những người chăm sóc cô cho anh ấy. Khi chúng ta tìm ra anh rồi, nếu Cody làm gì đấy mà chiếm được cô khỏi tay anh ta, thì đó là việc tốt, công bằng và thẳng thắn.

Lời của ông vẽ lên hình ảnh một người quân tử xa xưa, vừa buồn cười, vừa kỳ quái, nhưng cô không muốn cười. Noah nói với lòng chân thành. Tuy nhiên, câu nói của ông nghe có vẻ như thanh niên ở Alaska chia đều những phụ nữ có đức hạnh, theo kiểu họ chia một mẻ cá hồi hay một thùng rượu unction ki ngon.

Nếu cô đoán không lầm, thì chuyện này có lẽ có liên quan đến tỷ lệ nam thừa - nữ thiếu khá trầm trọng ở bang này. Rồi chắc cô sẽ quen với cảnh hỗn độn này.

- Tôi rất cảm ơn về điều ông vừa nói, ông Steele à. Nhưng tôi không biết gì về con ông... Và anh ấy cũng không biết gì về tôi. - Shannon chống lại ý kiến mà ông cho là nghiêm túc này.

Noah lắc đầu, bác bỏ lập luận của cô.

- Cô có thể biết một người suốt hai mươi năm mà không hiểu anh ta rõ hơn một người lạ ở ngoài phố. Hay cô có thể gặp một người lạ mà chỉ sau 20 phút là cô hiểu anh ta như thể cô đã quen biết anh suốt đời. Thời gian không đáng kể lắm.

Shannon phải chấp nhận ý của ông là đúng. Sau khi gặp Cody chỉ vài phút, cô cảm thấy đã hiểu anh như cô đã quen biết anh từ lâu. Vấn đề này thật là khó mà giải thích. Nhưng cô phải gác vấn đề này sang một bên, vì khi ấy Cody đang đi đến gần bàn họp ngồi.

Trước khi cô hỏi anh có gặp được bạn không, thì Cody đã kể lại kết quả cuộc điện thoại của mình.

- Tôi đã nói chuyện với Wade, anh ấy sẽ tìm hồ sơ nhân viên trong máy tính của anh. - Cody ngồi xuống lại chiếc ghế anh ngồi hồi nãy. - Anh đề nghị chúng ta ghé lại nhà anh lúc 7h tối nay. Anh sẽ cho chúng ta biết kết quả. - Anh đưa mắt nhìn Shannon khi nói, chứ không nhìn bố anh.

- Thế thì tốt quá, - Noah nói, thái độ rất nhiệt tình. Cả tháng nay tôi không gặp bé Molly. Chắc nó lớn thêm được vài phân rồi.

- Molly là con gái của Wade và Maggie. Bé mới được hai tháng, - Cody nói cho Shannon biết.

- Phải, - Bố anh nói tiếp, ông nói thêm cho rõ: - Molly là con gái đỡ đầu của Cody.

- Thật à! - Cô đưa mắt nhìn Cody với vẻ thích thú, cặp mắt xanh của anh sáng long lanh.

- Cô ngạc nhiên khi nghĩ tôi là người đã có gia đình phải không? - Anh hỏi nhỏ, giọng thân mật.

Chỉ ngần ngừ suy nghĩ một giây, Shannon lắc đầu.

- Không, - Cô ngạc nhiên khi nhận thấy cô dễ dàng hình dung ra cảnh anh có con, yêu con. Khi Cody cười, trông anh rất ngây thơ, non nớt. - Anh sẽ là ông bố thích vui chơi với con, và tính tôn trọng kỉ luật chặt chẽ của mình sẽ rất có ích cho gia đình.

- Thế thì tốt, - Anh nói.

Ánh mắt của anh có cái gì đó khiến cho mạch máu trong người cô nóng ran lên. Shannon bèn vội thay đổi đề tài.

- Chắc anh quen biết vợ chồng Wade Rafferty lâu rồi.

- Wade và tôi quen nhau khoảng sáu năm, khi anh ấy mới đến Alaska. - Vẻ thích thú ánh lên trong mắt anh. Anh biết mảnh khoé của cô.

- Đúng 7 năm, - bố anh chỉnh lại, và Shannon mừng vì ông lại tham gia vào câu chuyện. - Nhưng chúng tôi không quen Maggie, vợ anh, lâu như thế.

- Họ mới lấy nhau à? - Cô hỏi.

- Có thể nói như thế, - Noah Steele đáp với hàm ý là chuyện này đông dài rắc rối lắm. - Cô biết không, khi Wade chuyển lên đây, họ ly dị nhau. Cách đây một năm... một năm rưỡi, anh ấy về lại Seattle. Chuyện trở nên phức

tạp. Hừ, Wade đã đính hôn với Belinda Hale, con gái giám đốc công ty ảnh làm. Ảnh về lại để huỷ tin này với con trai, Mike, và lấy vợ. Đúng vậy, ảnh lấy vợ, nhưng lấy người vợ đầu, Maggie.- Ông ta dừng lại, vẻ mặt cau có. - Chuyện này quá bậy cho Belinda.

- Bố, chúng ta đừng nói đến cái chuyện ấy nữa. - Cody nói. Giọng anh tuy bình thường, nhưng có vẻ cảnh giác.

Bố anh nhìn Shannon rồi trở mình trong ghế một cách khó chịu và đáp:

- Phải, tôi nói chuyện này không đúng lúc.

Shannon nghĩ rằng Cody không muốn bố anh nói đến chuyện đời tư của bạn mình, và đừng bàn gì về chuyện có liên quan đến Belinda Hale. Nói tóm lại, chuyện này chẳng dính dáng gì đến cô.

- Tối nay cô muốn ăn ở đâu, Texax? - Cody hỏi.

Cô hít mạnh vào, nhớ đến bữa ăn thịnh soạn tối hôm qua, cô cảm thấy không đói lắm để ăn được nhiều. - Tối nay tôi không muốn ăn. - Cô đáp, nhún vai tỏ vẻ ngán ngẩm thức ăn.

- Tôi nghĩ cô cần ăn bánh xăng uyích, - Cody đề nghị. - Ngoài phố có quán bán xăng uyích rất ngon.

- Chúng ta sẽ ăn ở đấy, - bố anh lên tiếng. - Lần này Cody trả tiền.

Shannon bật cười khi nghe Noah nói rằng ông ta sẽ không trả tiền ăn liên tiếp vào lần hai. Cô rất cảm ơn cặp bố con nhà này, vì hai người đã làm cho cô lên tinh thần. Nếu ở một mình, thế nào cô cũng lo buồn, khổ sở về Rick, nhưng hai bố con nhà Steele đã đẩy sự buồn khổ ra khỏi cô.

- Được rồi, ông nói như thế nghe được đấy, - cô đáp, giọng vẫn còn vương lại tiếng cười.

Họ đứng dậy ra khỏi quán cà phê, dừng lại ở quầy thu ngân để cho Noah trả tiền. Rồi họ cùng ra ngoài, trời thu Alaska khô lạnh. Shannon đi giữa hai bố con, họ đi ngược lên đường phố. Đến ngã tư, cô thấy có một từ viết trên tấm biển chỉ tiệm ăn, cô nhớ cô đã thấy từ này nhiều lần.

Cô lên tiếng hỏi;

- Tôi muốn hỏi ý nghĩa của từ "Kho" này là gì? Tôi thấy nhiều tiệm ghi trên biển hiệu là kho lông thú, kho sách và kho nữ trang.

- "Kho" là từ của Alaska. - Cody phát âm thành từ "tiền mặt". Từ này chỉ nơi cất giữ hàng hoá, là nhà kho, nhưng nhà được xây trên các trụ để tránh thú vật lên vào. Kho được dùng khắp nơi ở các vùng nông thôn để cất giữ thực phẩm, và ở thành phố cô sẽ thấy lác đác vài nơi cũng có. Đây là loại nhà đặc trưng của Alaska.

- Tôi hiểu rồi, - Shannon đáp. - Thật độc đáo.

- Alaska tự hào về nét độc đáo của mình, - anh nhắc nhở cô với ánh mắt sáng.

- Nhưng anh không khoe về tầm cỡ to lớn của nó chứ - cô trêu anh lại.

- Không, chúng tôi để sự khoe khoang ấy cho cái bang nhỏ nằm ở miền Nam gọi là Texas - Anh cười khiến cho câu nói của mình bớt vẻ gay gắt. Việc trêu tức của anh chỉ nhằm mục đích vui cười thôi. Shannon không tức giận lời trêu chọc của anh. Cô chỉ mỉm cười. Việc so sánh giữa các bang của họ là việc vui đùa riêng giữa họ: một việc cá nhân, thân thiết.

- Chúng ta đến rồi. - Noah lên tiếng, bước tới trước để mở cửa cho Shannon đi vào quán ăn.

Người hầu bàn chỉ cho họ cái buồng ngồi, rồi để thực đơn lại đấy cho họ. Shannon gọi cái bánh xăng ụych nhân thịt bò nướng kẹp giữa hai miếng

bánh ngọt bằng bột nhào, cô nghĩ rằng gọi như thế vì cô không muốn ăn. Nhưng khi bánh dọn ra, cô mới thấy mình lầm. Giữa cái bánh là cả một đồng thịt bò cắt lát, và cái bánh chiếm gần hết cả cái đĩa.

- Tôi chịu, không ăn hết cái này nổi, - cô nói - cái bánh đủ cho ba người ăn.

- Dân Texas như cô ăn như mèo - Cody trách.

- Đúng thế - cô đáp, cười với anh - việc ăn uống tùy nơi tùy người. Ai cần Calori nhiều? - cô hỏi rồi nói móc - Dĩ nhiên người Alaska cần nhiều năng lượng cho ấm vào những đêm giá rét.

- Tôi có thể nghĩ ra nhiều cách làm cho mình ấm, anh đáp với giọng gọi tả, và Shannon không muốn tiếp tục cãi cọ về vấn đề này nữa.

Cô lấy lên nửa cái bánh, rồi trở lại ý ban đầu:

- Tôi không thể ăn hết cái bánh này.

- Cứ ráng mà ăn - Noah khuyên - Cô cần có sức khỏe. Chúng tôi không thể để cho cô xuống sức trước khi đám cưới của cô.

Khi cô cắn bánh ăn, cô biết Cody đang nhìn vào chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay cô. Cô không biết có phải vì câu nói của bố anh hay vì chiếc nhẫn đính hôn mà anh im lặng, nhưng trong lúc họ ăn, anh không nói nhiều. Cô cố ăn nửa cái bánh và cắn quanh mép nửa cái bánh thứ hai, thì bao tử cô đã căng đầy, không thể dung nạp thêm được nữa. Khi cô dựa lưng ra song ván của buồng ăn, cô nhận thấy Cody cũng để lại một phần bánh không ăn hết.

- Anh cũng không thích ăn à? - cô hỏi.

Anh nhìn cô để trả lời chứ không nói. Rồi anh nhìn đồng hồ:

- Gần bảy giờ tối rồi. Chắc Wade đang đợi chúng ta - Anh lấy tờ hoá đơn trả tiền mà chị bồi bàn đã để trên bàn rồi bước ra khỏi buồng ăn.

Bố anh vội lấy khăn lau miệng và cũng đứng dậy theo.

- Anh đậu xe ở đâu, Cody? - ông hỏi, vừa lịch sự giúp Shannon bước ra khỏi bàn ăn.

- Bên kia đường, trước mặt khách sạn, gần xe của bố - Cody đáp rồi lấy ví trả tiền.

- Tốt. Tôi sẽ đi với anh và Shannon. Khi anh lái xe đưa cô về khách sạn lại, tôi sẽ lấy xe cũng được. Đi một chiếc cho đỡ tốn xăng. - Noah nói, vẻ sung sướng vì giải pháp của ông vừa hợp lý lại vừa thực tế. Cody không phản đối, nhưng Shannon thờ dãi trong lòng. Cô bắt đầu cảm thấy bức tức ông già này, vì ông cứ bám riết bên hông hai người.

Sau khi rời khỏi quán ăn, họ đi lui về khách sạn, rồi băng qua đường, đến chỗ Cody đậu xe. Trong khu vực buôn bán ở Anchorage, nhà ở được sơn quét sạch sẽ nằm chen lẫn với các toà nhà buôn bán, nhưng anh lái xe thẳng đến khu vực nhà ở nhìn ra Vịnh. Anh rẽ vào một con đường nhỏ, và đây là hẻm cụt, nhà cửa trong hẻm đều là nhà hai tầng mộc mạc, xà gỗ to tướng nặng nề và các bên đều đóng ván sẫm màu. Anh đậu xe trên đường xe dành riêng của một ngôi nhà, rồi tắt máy.

- Ngôi nhà đẹp quá! - Shannon thốt lên.

Khi Cody mở cửa xe, anh nhìn cô, cười nửa miệng:

- Không phải mọi người ở Alaska đều sống trong chòi cây hay trong lều tuyết.

Cô cảm thấy nhẹ nhõm khi anh trêu chọc cô trở lại về những định kiến của cô về Alaska. Anh rất lơ đãng từ khi họ ăn tối. Cô đã phân vân tự hỏi,

không biết có chuyện gì không ổn xảy ra?

Noah mở cửa xe phía trước, chìa tay để giúp cô bước ra. Ông nói để cho cô an tâm với giọng dịu dàng khàn khàn trong họng:

- Cô sẽ thích gia đình Rafferty. Họ rất dễ thương.

Từ chỗ xe đậu, họ đi theo con đường cong cong dẫn đến cửa nhà. Shannon đi theo Cody, trước bố anh, đến dãy tầng cấp có mái che ở trước nhà và đợi Cody bấm chuông cửa.

Một cậu bé chừng 12 tuổi ra mở cửa, tóc và mắt cậu đều đen, tàn nhang lốm đốm trên sống mũi. Cậu ẵm em bé trên tay, bé múa may tay chân không ngớt.

- Chào chú Cody - cậu bé cất tiếng chào, giọng du dương thân mật.

- Chào Mike, cháu khỏe không?

- Dạ khỏe, thưa chú. Mời vào. Bố cháu đang nghe điện thoại, còn mẹ cháu ở dưới bếp, đang cứu cái bánh ra khỏi lò. Bà quên bấm nút định giờ, cho nên có lẽ bánh trên thì nhão dưới thì cháy.

- Theo chú trên nhão dưới cháy là ngon - Cody tránh sang một bên cho Shannon bước vào nhà trước. Khi cô và bố anh đã vào trong tiền sảnh lát đá phiến, anh giới thiệu cô:

- Mike, chú muốn giới thiệu cháu với cô Shannon Hayes. Còn đây là Mike Rafferty và em bé của cậu ấy, Molly.

- Rất hân hạnh được gặp cô, cô Hayes, - Mike gật đầu chào cô. Cô bé vùng vẫy một cách giận dữ trong tay cậu.

- Để chú ẵm em bé cho, - Cody tình nguyện ẵm em bé để giải thoát cho cậu khỏi cô bé vùng vẫy, và anh ẵm rất khéo léo, không có gì vụng về khó

chịu hết - Molly, cháu khỏe chứ? - Cody hỏi, như thể anh đợi em bé trả lời. Cặp mắt đen của bé mở to nhìn chăm chăm vào mặt người đàn ông đang ẵm mình.

- Chú nên lấy cái này, chú Cody - Mike đưa cho anh cái khăn tắm nhỏ - Nó tè luôn. Nếu nó tè lên áo quần chú, hôi lắm. Cậu bé nhăn mũi khó chịu.

- Texas, cô nghĩ sao về con gái đỡ đầu của tôi? - Cody hỏi với vẻ hãnh diện.

- Bé rất xinh xắn. - Cô ngạc nhiên khi thấy mái tóc đen của em bé quăn và dày cộm trên đầu.

- Molly có mái tóc màu... đen và mắt đen giống bố. - Cody nói nhỏ.

- Phải, nhưng nó nóng tánh giống mẹ cháu, - Mike đáp - khi nó giận, nó hét thật lớn, một khu phố xa cũng nghe. Nó đã hư rồi.

Bỗng có giọng đàn bà từ phòng khách cất lên, vui vẻ, chân tình:

- Xem ai làm cho nó hư nào! Mỗi lần nó khóc, là Mike chạy đến ẵm lên liền!

Shannon quay qua thấy một người đàn bà nhỏ nhắn, tóc đỏ đến gần họ.

- Chào Cody, chào Noah. Thật sung sướng được gặp anh và ông. - Cặp mắt màu xanh lục nhìn Shannon đăm đăm. - Tôi là Maggie Rafferty.

- Tôi là Shannon Hayes.

- Chào mừng cô đến Alaska, - Maggie đáp, vẻ nhiệt tình, rồi chị cười nhìn khắp mọi người. - Thôi, xin mời tất cả ngồi. Wade biết anh đến đây, nên anh ấy sẽ ra ngay.

Chiếc lò sưởi trong phòng xây bằng đá thiên nhiên, căn phòng dễ thương, có vách bằng ván ốp và trần nhà bằng xà gỗ. Ghế ngồi đều lót nệm êm ái, kê rải rác quanh lò sưởi, gần nhau để dễ nói chuyện thân mật. Chiếc thảm dày khiến cho bước chân của họ không nghe tiếng động. Khi Shannon ngồi xuống ở một đầu chiếc ghế nệm dài, cách Cody ở đầu kia, thì một người đàn ông cao, tóc đen từ hành lang bên cạnh đi vào phòng, chiếc áo len đan có đường sọc lớn, làm tăng thêm vóc dáng vạm vỡ rắn chắc của anh ta.

Họ chào nhau rất nhanh, rồi Shannon được giới thiệu với Wade Rafferty. Họ im lặng một lát thì Wade ngồi với vợ trên ghế nệm dài, chiếc ghế giống y hệt chiếc mà Cody và Shannon đang ngồi. Cô nhìn anh ta choàng tay ôm quanh vai Maggie một cách tự nhiên, tình tứ khiến cô bỗng nhiên quên hết chuyện muốn hỏi về Rick. Cô bé trong tay Cody khóc thét lên, đã phá tan bầu không khí yên lặng trong phòng.

- Để cháu ẵm nó - Mike vội chạy đến bế lấy cô bé, - Có lẽ nó muốn bình sữa hay cái gì đây.

Khi cậu bé bế em ra khỏi tay của Cody, sắp sửa bước ra khỏi phòng thì Maggie Rafferty lên tiếng:

- Khoan cho em ngủ đã, nghe Mike.

- Molly học theo tánh mẹ nó - Wade giải thích, làm dấu chỉ tay vào vợ. - Nó không chịu tuân thủ theo thời gian. Nó lẫn lộn ngày và đêm, và muốn mọi người đều theo nhịp trống của nó. - Rồi anh cười với những người khác. - Nếu tôi muốn Maggie chuẩn bị làm việc gì cho đúng giờ, tôi phải vặn đồng hồ trong nhà chạy sớm hơn một giờ.

- Wade Rafferty, không đúng thế! - Maggie kêu lên đầy vẻ phẫn nộ hài hước.

- Được rồi, - anh nhượng bộ - Anh chỉ để đồng hồ chạy sớm nửa giờ thôi.

- Thế mới đúng, - Maggie đáp và cười xoa. Cody đổi cách ngồi, anh duỗi cánh tay gác lên lưng ghế ở phía sau Shannon. Cô liếc mắt nhìn anh, gặp ánh mắt của anh, ánh mắt lặng lẽ trấn an cô. Bàn tay anh chạm lên vai cô, nhưng chỉ trong khoảnh khắc thôi.

- Wade, tôi biết Shannon rất lo lắng, cho nên tôi hỏi giúp cô ấy. Anh có tìm được tông tích gì về người chồng sắp cưới của cô ấy không?

- Không, tôi không tìm được gì.

- Không có tin gì à? - Shannon hỏi lại nho nhỏ, cô cảm thấy bàn tay Cody bóp nhẹ lên vai cô như để an ủi cô. Sức mạnh trong tay anh ngấm vào người cô.

- Không - Wade lắc đầu - Tôi đã kiểm tra hồ sơ nhân viên, cả nhân viên bay và nhân viên dưới đất. Nhưng không ai có tên Farris. Nhưng tôi sẽ tìm trong các dữ liệu của các công ty nằm trong tập đoàn liên kết của chúng tôi, để xem thử có tên anh ấy không. Tôi đã tra cứu hết hồ sơ của họ. Hà, ước gì tôi tìm ra được thông tin cho cô, Shannon. Bây giờ cô cho tôi thêm ít thời gian nữa. Tôi sẽ kiểm tra lịch trình bay của những công ty khác với kế hoạch mới mà tôi đang phụ trách.

- Làm thế có hợp pháp không? - Cody hỏi.

- Hừ, tôi tìm qua phần mềm của máy tính.

- Ồ, đúng.

Cô cố quên sự thất vọng và găng cười:

- Tôi rất cảm ơn anh đã không ngại gặp rắc rối để tìm kiếm giúp tôi.

- Không có gì rắc rối hết, - anh ta trấn an cô, rồi cố tìm cách làm cho không khí bớt căng thẳng - Bây giờ cô cho tôi biết làm sao cô gặp được anh

chàng trời đánh này? - Anh hỏi, vừa ra dấu chỉ Cody.

- Theo lá thư sau cùng của Rick, tôi tưởng anh ấy làm việc cho Cody, - Cô đáp, vừa nghĩ rằng từ mà Wade dùng để nói về Cody rất đúng. Trước hết phải kể đến cặp mắt sắc như dao của anh. Rồi dáng đi khêu gợi. Rồi tính vênh váo. Và một vài thứ tuyệt vời khác. Cô tự nhủ phải thoát ra khỏi tay anh ta thôi.

- Nhưng nguyên do chính là, - cô nói tiếp - khi Rick không đến đón tôi ở phi trường và chủ nhà anh ấy cho biết anh đã dọn khỏi nhà ông ta rồi, tôi liền đi đến công ty Steel Air, trong lòng cứ nghĩ là tôi sẽ tìm ra Rick ở đấy.

- Mặc dù anh ta không làm việc cho chúng tôi, - Cody nói thêm cho rõ nghĩa hơn, - nhưng tôi không thể ruồng rẫy một người đàn bà cần sự giúp đỡ, cho nên đề nghị giúp đỡ cô ấy. Tôi không muốn cô ấy nghĩ rằng Alaska là một nơi lạnh lẽo, vô hồn.

- Nhưng chắc việc cô ấy là cô bé khờ khạo không liên quan gì đến quyết định của anh - Wade nói, miệng cười chế giễu. - Và các cô ở một mình tại đây thường hiếm thấy.

- Kìa! - Maggie lên tiếng một cách tức giận.

- Em yêu, em biết em là cô bé khờ khạo, - Wade nói, - Chính vì thế mà anh cưới em. - Anh núc mũi hôn lên tai chị, và chị ngọ ngoạy vì sung sướng.

Bỗng Noah nói chen vào:

- Nhân thể tôi xin nói là Shannon đã dính hôn. Các người đừng quên điều đó. - Lời ông nói khiến mọi người bật cười, nhưng ngoại trừ Cody. Trán anh cau lại vẻ mặt trầm tư, hai mắt nheo nheo.

- Con không quên đâu bố à, - Cody nói, anh nhìn Shannon, ánh mắt gay gắt thần thờ. - Thế nhưng con công nhận có nhiều lúc con muốn bỏ qua chi tiết nhỏ nhất này.

Wade lên tiếng hỏi cô:

- Cô có bức ảnh nào của người chồng chưa cưới của cô, cho tôi mượn vài hôm được không? Tôi sẽ xem thật kỹ rồi trả lại cho cô sau.

- Có, có đây. - Cô mở xách lục tìm chiếc ví. Cô lấy tấm ảnh của Rick trong cái bì ni lông rồi đưa cho Wade.

- Rick Farris... cô nói tên của anh ấy như thế à? - Anh nhìn kỹ tấm ảnh.

- Phải, - cô đáp, nhìn anh đăm đăm. Cô cảm thấy thái độ của anh có chuyện gì bí ẩn mà cô không hiểu rõ.

Rồi anh cười và cảm giác ấy biến mất.

- Tôi sẽ trả lại tấm ảnh ngay sau khi đã xem xong. - Anh bỏ tấm ảnh vào túi áo sơ mi rồi quay qua vợ, khéo léo thay đổi đề tài. - Có cà phê chứ, Maggie?

- Cà phê và bánh vừa mới ra lò... bánh anh thích nhất, Cody à - Maggie đáp xong liền đứng dậy. - Trên bánh có phủ kem. Tôi đã cạo phần cháy rồi.

- Thế mới ngon - anh vừa đáp vừa gật đầu.

- Chị cần tôi giúp một tay không? Shannon đề nghị.

- Không, tôi làm một mình được rồi. Cám ơn cô.

Sau khi Maggie đi rồi, không khí trong phòng im lặng một lát. Noah nghiêng người tới trước gọi chuyện:

- Có tin tức gì về ông chủ của anh và cô con gái của ông ta không?

- Không. Wade đưa tay lấy cái kẹo bạc hà trong tô kẹo ở trên bàn xalông ngậm vào một bên má, má phồng lên một cục - Tôi ăn kẹo để bỏ thuốc - Anh ta nhìn Shannon cười toe toét - Tôi không biết đã ăn bao nhiêu cái một ngày. - anh ta nhai kẹo, vẻ mặt trầm ngâm - Ông Noah à, họ đã ra lệnh thôi tìm trên không, nhưng các phi công khi bay qua vùng ấy, vẫn để ý nhìn xem.

- Có chuyện gì xảy ra à? - Shannon hỏi, trán cô hơi nhăn lại, vừa nhìn hai người đàn ông.

- Chúng tôi không biết. Wade đáp - Ông chủ tịch Hội Đồng Quản Trị của tôi và cô con gái đã đi máy bay đến một căn cứ cá ở xa để nghỉ cuối tuần. Chiếc máy bay không đến nơi. Chúng tôi nghĩ máy bay đã đáp xuống rồi, nhưng không ai nhận được dấu hiệu gì hết. Cơ quan định tọa độ của bang đã ra sức hoạt động, nhưng cũng không xác định được vị trí của nơi máy bay đáp xuống.

- Thật đáng tiếc, - cô nói nhỏ với vẻ lúng túng.

- Có phải Henderson là phi công không? - Noah hỏi. Khi Wade gật đầu xác nhận, ông ta lắc mái đầu hoa râm - Anh ấy lái máy bay quá giỏi. Anh ta biết cách giữ cho máy bay ở trên trời. Vụ này chắc không phải do lỗi của phi công. Tôi nhớ cái lần...

- Đừng nhắc lại chuyện cũ nữa bố à, - Cody cắt ngang lời ông, vừa nhăn mặt hài hước - Ký ức của bố không giúp gì cho chuyện này đâu.

- Ký ức của tôi tuyệt vời như ngày anh chào đời, - bố anh phản đối.

Anh nhìn Shannon ánh mắt cười đùa:

- Ông nói sai, cô có biết sai ở đâu không? Tôi sinh lúc nửa đêm, chứ không sinh vào ban ngày.

- Im đi, Cody! Đừng bóp méo điều tôi nói, - Noah giận dữ nói.

- Hai người đã cãi nhau rồi à? - Maggie xuất hiện với cái khay đồ giải khát. - Tôi mới đi chưa đầy năm phút.

Sự xuất hiện của bánh phủ kem và cà phê làm cho mọi người vui lên. Câu chuyện xoay qua các đề tài khác, không khí trở nên nhẹ nhàng thoải mái, sự lo âu bị đẩy lui khỏi phòng.

Sau khi ăn xong, Shannon đề nghị giúp đỡ dọn dẹp đĩa ăn, Maggie bằng lòng. Khi cô đi theo người đàn bà mảnh khảnh tóc đỏ vào bếp, cô hỏi:

- Cuộc sống ở Alaska thế nào?

- Phiêu lưu mạo hiểm. - Maggie đáp, giọng nói của chị chưa biểu lộ hết tính phiêu lưu của cuộc sống ở đây. - Nhất là khi người ta rời thành phố để về thôn quê. Ở đây không có việc ngày nào người ta cũng có thể chạy đến nhà hàng ở góc đường. Cuộc sống ở các thành phố nhỏ hay các vùng quê xa xôi hoàn toàn bị cô lập, phụ nữ sống ở đây khó khăn hơn chúng ta ở Anchorage hay Fairbanks rất nhiều. Từ khi cô đến đây tới giờ, chắc cô chưa có thì giờ để đi xem phong cảnh trong thành phố.

- Phải, tôi chưa đi xem được. - Shannon đáp.

- Vì công việc, nên Wade thường mất nhiều thì giờ sống ở Valdez. Tiện thể xin nói cho cô nhớ là chú ý phát âm từ này thành Val-deez, nếu không, dân địa phương sẽ hãnh mũi cười chúng ta - Maggie khuyên, rồi nhoèn miệng cười - Mặc dù nơi tận cùng của ống dẫn dầu là tại đây, nhưng người ta vẫn nói đường đến đây rất khó khăn. Tuy nhiên, trước khi sinh Molly, tôi thường đến đây luôn với Wade. Bây giờ đây là nơi thử thách cho các nhà

thể thao gan dạ, các nhà trèo băng, trượt dốc, những đại loại như thể bọ điên. - Chị lấy đĩa nơi tay Shannon, chất vào bồn rửa.

- Tôi muốn nói họ điên trong việc tiêu tiền. Họ chi rất nhiều tiền để đến đây.

- Rick nói miền Bắc là biên giới cuối cùng của nước Mỹ, - Shannon nói.

- Đúng thế, và rộng lớn.

Khi họ quay lại phòng khách, nhóm đàn ông đang nói chuyện căng thẳng. Shannon nghe câu cuối cùng của Wade Rafferty: "Chắc tôi lầm". Rồi sau đó cuộc bàn cãi của họ đột ngột dừng lại. Vẻ mặt của Cody bối rối và cau có, nhưng khi gặp ánh mắt của cô, vẻ cau có liền biến mất, và thay vào đấy là nụ cười cởi mở.

- Xin lỗi chúng tôi bàn chuyện chính trị của bang - anh nói để giải thích không khí căng thẳng trong phòng.

- Tôi hy vọng các ông đã dàn xếp xong các vấn đề nóng bỏng này rồi, Maggie cười.

- Đương nhiên, - Wade đáp.

Gần nửa giờ sau thì Cody đề nghị họ ra về. Và chừng 15 phút nữa thì họ ra cửa. Wade tiễn họ ra tận xe. Anh hứa:

- Khi tôi được trả lời chính xác, tôi sẽ báo cho anh biết ngay.

Mặc dù Wade nói với Cody, nhưng Shannon vẫn cảm ơn anh ta:

- Tôi rất cảm ơn anh đã bỏ thì giờ để làm công việc này.

- Tôi rất hân hạnh được giúp cô - anh ta đáp, rồi vẫy tay chào khi Cody cho xe lùi trên đường xe dành riêng.

Khi về lại khách sạn, Noah Steele hoàn toàn thay đổi, ông không nói nhiều như trước. Shannon vui thích trước việc này. Bố cô không có tánh tò mò như lão Steele này. Vấn đề duy nhất cô nghĩ đến là ấn tượng về gia đình Rafferty. Đây quả là một gia đình hạnh phúc.

Cody dừng xe gần cổng vào bãi đậu xe, để cho bố anh bước ra trước. Trước khi bước ra khỏi xe, Noah lên tiếng hỏi:

- Có phải anh sẽ...
- Con sẽ về nhà ngay, bố à - Cody ngắt lời ông.
- Tốt. - Ông già bước ra và đóng cửa sau xe.

Đậu xe gần góc đường trước mặt khách sạn, Cody bước ra để đưa Shannon lên phòng cho an toàn. Khi họ lên thang máy và đi trên hàng lang đến phòng cô, hai người nói với nhau rất ít. Shannon mở khoá cửa rồi quay lui để cảm ơn anh đã giúp cô có một buổi tối vui vẻ, nhưng khi thấy ánh mắt của anh có vẻ gay gắt, bỗng cô im bật.

- Có chuyện gì không ổn à? - Cô cau mày hỏi.

- Phải, có chuyện không ổn. Tôi. Tôi không ổn - Cody nói. Anh đưa mắt nhìn vào mặt cô đang ngẩng lên nhìn, rồi nhìn lâu vào môi cô - Điều mà tôi suy nghĩ là sai - Anh nhìn xuống phía dưới, chiêm ngưỡng đường cong trên cơ thể cô với vẻ say sưa. Mạch máu trong người cô nhảy nhanh. Điều mà tôi muốn là sai.

Ánh mắt đam mê của anh làm cho cô mất bình tĩnh, ánh mắt đòi hỏi một cách trắng trợn.

- Cody, tôi không... tôi muốn nói... thôi đi. Được không?

Đường gân xanh nơi hàm xai anh nổi lên, chứng tỏ dục vọng trong người anh đang bùng dậy. Các bắp thịt trên hàm xai chưa kịp dụi xuống thì anh đã nhoẻn miệng cười:

- Được thôi. Nhưng cô hãy nói cho tôi biết điều này - Cô có tin vào trực giác không? Ngay khi không có thực tế nào để dựa vào đấy mà tin, hả Texas?

Câu hỏi làm cho cô bối rối. Đã đề phòng trước, nên cô cảnh giác đáp:

- Thỉnh thoảng.

- Tôi cũng vậy. Và trực giác cho tôi biết rằng điều tôi nghĩ và điều tôi muốn là đúng, thì đây là lúc hạnh phúc sẽ đến... cho cả hai chúng ta. - Anh cúi xuống hôn phớt lên môi cô, nụ hôn thoang thoang hơi ấm - Chúc ngủ ngon, Texas. - Anh ta đẩy cánh tay để rời người khỏi khung cửa, cho cô được vào phòng. - Tôi là người kiên nhẫn. Ai biết kiên nhẫn, người đó sẽ thành công.

Chú thích

1 Cashe

BẾN HẸN

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Sáng hôm sau, Shannon ngồi bên máy điện thoại suy nghĩ có nên gọi về báo cho bố mẹ biết việc Rick đã biến mất hay không. Tình thế trông có vẻ quá phi thực. Thứ bảy đang đến gần... đến gần ngày đám cưới của cô. Thật là chuyện khó tin... Quả thật vậy, không thể nào tin được. Nhưng cô không thể chần chừ việc gọi báo tin cho bố mẹ biết lâu hơn nữa.

Bỗng có tiếng gõ cửa làm cho Shannon phải dừng lại.

- Ai đấy? - Cô hỏi.

- Cody! - tiếng trả lời nho nhỏ.

Cô đến mở chốt cửa, tháo sợi xích an toàn rồi mở cửa ra.

- Chào buổi sáng - Cô vừa chào vừa nói. Cô không biết việc gì mà anh đến khách sạn vào giờ này.

- Chào. - anh đứng giữa ngưỡng cửa, hai tay thọc vào túi áo vét mỏng. Nụ cười méo xệch qua một bên miệng - Tôi nghĩ là tôi nợ cô lời xin lỗi, vì đêm qua tôi đã nói với cô những lời không hay. Tôi mất bình tĩnh.

- Tôi đã quên chuyện ấy rồi. - Nhưng cô cảm thấy ân hận việc anh đã có ý xin lỗi về những điều anh nói vào đêm qua. Cô thật sự hoang mang, bối rối.

- Đêm qua tôi không muốn về nhà để ngủ một mình trong giường đôi, - anh vừa nói vừa nhún vai - Ai muốn như thế?

Anh chàng nói thật không nhỉ? Cô không thích hình dung ra cảnh cô nằm trong vòng tay anh, nép người vào người anh.

- Ừ, chắc không ai muốn thế - Cô đáp nhưng cảm thấy khó chịu.

- Tôi hy vọng sáng nay cô không có kế hoạch làm gì hết - Cody bỗng thình lình thay đổi đề tài - Tôi nghĩ cô đã bị nhốt trong khách sạn đủ lâu rồi. Đã đến lúc cô cần phải đi xem Alaska cho biết.

- Nhưng... anh không làm việc à?

- Người làm chủ việc kinh doanh phải có đặc quyền chứ. Bất cứ khi nào mình thích nghỉ một ngày thì cứ nghỉ. - Khi cô đang ngần ngừ thì Cody hỏi tiếp: - Nếu cô không đi với tôi thì cô sẽ làm gì?

- Tôi... - Cô mở bàn tay với dáng điệu như muốn nói không biết làm gì.

- Không làm gì hết - anh trả lời thay cô. - Cô cần nghỉ ngơi. Đi lấy ví xách và áo vét đi.

Cô chỉ mất vài giây để lấy hai thứ và ra ngoài hành lang với anh.

- Chúng ta đi đâu? - Cô hỏi khi họ vào thang máy.

- Tôi nghĩ chúng ta sẽ lái xe một vòng ra thung lũng Manatuska.

- Tôi không biết vùng này nằm ở đâu hết - Cô cười vì cái tên chẳng có ý nghĩa gì với cô.

- Rồi cô sẽ biết - Cody đáp.

Cody lái xe về hướng Bắc của thành phố. Bầu trời phần lớn màu xanh, những đám mây trắng bạc vương vất trên các rặng núi Chugach. Nhà cửa thưa thớt dần theo đường chạy đến cánh rừng rậm, cây rừng đang khoác lên mình màu vàng và màu gỉ sắt của mùa thu. Khi họ chạy qua một tấm biển

trên xa lộ, có ghi hàng chữ Nai Qua Đường - Mười Dặm Nữa, Shannon quay qua Cody, nhìn anh với ánh mắt kinh ngạc.

- Nai qua đường à? - Cô hỏi - Chúng có nhiều không? Chúng làm gì mà qua đường ở đây?

Anh cười:

- Chúng thích ăn những chồi liễu non mọc dọc theo xa lộ. Người ta thường thấy chúng vào lúc sáng sớm hay lúc mặt trời lặn. Một con nai lớn trưởng thành cân nặng quăng một ngàn pao, cho nên, nếu người ta tông phải một con thì đây không phải là chuyện đùa.

- Chắc là không. - Cô đáp, rồi trí óc cứ nghĩ đến chuyện biết đâu cô gặp may thấy một con nai thuộc dòng nai lớn ở vùng hoang dã, nên cô cứ nhìn vào các bụi cây, mặc dù khi ấy đã vào giữa ban mai. Cô thấy nhà cửa rải rác hai bên xa lộ thường được xây bằng cây gỗ.

Họ đi sâu vào trong nội địa hàng dặm đường. Cảnh sườn núi được khoác một màu lá vàng óng ánh, khiến cô hết sức thích thú. May thay cô có mang theo chiếc máy ảnh, nên cô chụp liền mấy tấm, hết tấm này đến tấm khác cảnh thiên nhiên đẹp rực rỡ trước mắt mình.

- Những cây ấy là loại cây gì? Dương lá rung phải không? - Cô hỏi Cody, không tin mình đúng.

- Cây có màu vàng phải không? Đúng thế.

Cô nghiêng đầu một bên ra vẻ ngạc nhiên.

- Tôi đã đến dãy Rocky Mountains vào mùa thu, ở đấy người ta thấy một đám dương lá rung màu vàng in trên nền rừng thông. Còn ở đây thì khác. một đám thông với cả sườn núi đầy dương lá rung.

- Có ấn tượng không?

- Nói thế cũng chưa đủ, - Shannon hăng hái trả lời, vừa quay nhìn anh. Bỗng cô chú thấy bên kia có cánh đồng đã được cày xới. - Ở đây người ta có trồng trọt à? - Cô hỏi, vì cô cứ nghĩ ở Alaska không có nông trại. Cô có định kiến về Alaska, cho rằng ở đây chẳng có gì hết!

- Có chứ. Trong sách giáo khoa về địa lý, người ta không nói đến nền nông nghiệp của Alaska, nhưng thực ra thì thung lũng Matanuska là trung tâm nông nghiệp của Alaska.

- Họ trồng gì?

- Yến mạch, lúa mì, lúa mạch và rau quả. - Anh kể xong tên các loại ngũ cốc rồi nói thêm: - Chúng ta sẽ dừng lại một trong những khu chợ bán sản phẩm gần Palmer.

Cô đưa mắt nhìn khắp thung lũng nằm bên trái của xa lộ.

- Chắc ở đây người ta nuôi nhiều bò.

- Không nhiều như cô nghĩ đâu. Cỏ ở đây không có hàm lượng dinh dưỡng cao. Hầu hết công việc chăn nuôi bò đều thực hiện ở đảo Kodiak, - anh giải thích. - Thung lũng Matanuska này được dân đến định cư vào những năm suy thoái kinh tế, khi nhiều nơi ở vùng trung tây nước Mỹ bị hạn hán trầm trọng. Chính quyền Liên bang bèn chuyên chở quãng 200 gia đình đến đây, cho họ đất để canh tác trồng trọt.

- Tôi không biết chuyện này. - Mắt cô thoáng hiện vẻ u buồn. - Bây giờ tôi mới hay tôi không biết nhiều chuyện về Alaska. Đáng ra tôi phải đọc lịch sử để cho biết mới đúng.

- Phải nhìn Alaska tận mắt mới tin được.

- Tôi sẽ khám phá ra điều đó, - Shannon đồng ý đáp.

Họ đi qua nhiều thôn xóm nhỏ. Họ bớt nói chuyện để Shannon có thì giờ chụp ảnh cảnh vật thay đổi diễn ra xung quanh họ. Núi đồi, thung lũng, cảnh hoang vu, nông trại, lều cây, nhà cửa hiện đại, sông hồ, thác nước chảy xuống từ mặt núi đá thành từng dòng trắng xoá, đầm lầy với chim chóc lội bì bõm kiếm mồi... qua mỗi đoạn đường cong, là cô thấy hiện ra cảnh vật mới đáng xem, khi thì dưới một góc độ rõ ràng, khi thì thoáng qua rất hấp dẫn.

Đến vùng ven ở Palmer, Cody cho xe chạy chậm lại, rồi rẽ ra khỏi xa lộ, nơi có tấm biển chỉ đường vào chợ nhà nông. Hai chiếc xe hơi đậu trước một nhà kho có tấm biển ghi chữ MỞ CỬA. Anh dừng xe bên cạnh hai chiếc xe kia rồi tắt máy.

- Ta vào, - Anh cười - Chúng ta sẽ tiếp tục tìm hiểu trong chợ.

Shannon hy vọng cô sẽ học hỏi thêm rất nhiều về sản phẩm ở Alaska. Nhớ lại thời học ở trường tiểu học, cô mỉm cười một mình không để cho anh trông thấy. Khi cô bước ra khỏi xe, nơi Cody đợi cô, cô nhớ màu sắc của những củ khoai tây nhỏ trên bản đồ của Bang Idaho được sao chép lại, và những sợi râu bắp nhỏ ở Bang Iowa. Hai người cùng đi đến cửa chợ, bàn tay anh để nhẹ lên eo lưng cô.

Khi mới bước vào trong chợ, mặt cô lộ vẻ kinh ngạc vô cùng. Cô nhìn những bàn dài sắp đầy rau quả đã được chọn lựa. Rau quả ở đây thật khổng lồ, đến nỗi cô không tin chúng là thật. Cô đi đến chỗ để một bắp cải cân nặng ít ra cũng đến 50 pao, cô sờ vào ngọn lá.

- Bắp cải thật, - cô nói lớn và mở to mắt ngạc nhiên nhìn Cody. - Thật là quái dị. Có phải nó đột biến không? Làm sao nó to như vậy được?

- Nó không to đâu, - anh đáp, vừa đưa mắt nhìn bắp cải. - Thực vậy, nó còn thuộc loại nhỏ.

- Anh đùa à?

Cody chỉ cười.

- Bắp cải ở Texas không trồng lớn được như thế này à?

- Anh đưa tôi đến đây là có ý đồ rõ rệt, - cô lên án, anh tỏ ra không tức giận, lòng nghĩ rằng đây là trò chơi của anh, - để anh khoe khoang về việc ở Alaska cái gì cũng to lớn hết.

- Tôi không khoe khoang, Texas. Alaska đã nổi tiếng như thế rồi.

- Anh phải nói cho tôi biết tại sao bắp cải này lại to lớn như thế này, - cô nói.

- Đơn giản thôi. Chỉ nhờ vào sự kỳ diệu của phương Bắc mà được thế, - Cody đáp. - Đây là xứ sở của mặt trời mọc lúc nửa đêm. Sự huyền diệu của nó là trời sáng đến 24 giờ trong một ngày.

- Tôi không nghĩ đến chuyện ấy. Có nhiều ánh sáng mặt trời sẽ làm cho mọi vật to lớn thế này à?

- Nó làm cho mọi vật to lớn, nhưng không luôn luôn sản xuất nhiều. - Anh đáp. - Ví dụ cây bắp chẳng hạn. Thân lá thì cao, khoẻ, nhưng bông sinh hạt nhỏ và lép.

- Tại sao?

- Vì mùa hè ở Alaska không có đêm, chỉ có ánh sáng lờ mờ. Muốn bắp ra hoa, người ta phải cho chúng đi ngủ... phải phủ chúng như phủ kín lồng chim. Dùng vải hay là bao giấy. Về mặt thương mại, làm thế này là không thực tế, nhưng thịnh vượng nhiều gia đình có vườn nhà, họ đều làm thế.

- Ồ, thì ra là thế. - Shannon quay lui nhìn bắp cải lại, vẫn kinh ngạc trước kích cỡ của nó. - Chắc người ta sẽ sửng sốt khi lần đầu tiên họ trồng bắp

cái, thấy nó to lớn như thế này. - Cô lấy máy ảnh rồi ra dấu cho Cody đến đứng bên bấp cái. - Anh đứng gần nó. Khi về nhà cho mọi người xem, họ không tin bấp cái to như thế này.

Cody để bàn tay to tướng lên cái bấp cái không lồ.

- Thế này được chưa? Cô muốn tôi làm gì?

- Cười với nó... Tôi muốn nói anh nhìn bấp cái và cười.

- Cười với nó à? Trông tôi sẽ như một thằng đàn. - Thế nhưng anh vẫn cười nhìn bấp cái.

- Bức ảnh tuyệt vời. Cảm ơn. - Cô cười, cất cái máy ảnh đi, nhưng vẫn nhìn cái bấp cái với vẻ không thể nào tin nổi.

Họ đi vòng vòng trong khu chợ nhỏ, rồi sau đó lái xe đi vào Palmer, ăn trưa tại quán ăn nhỏ trong một khách sạn cũng nhỏ, nằm trên đường phố chính. Shannon ngạc nhiên khi cảm thấy rất đói bụng, ăn ngẫu nhiên thức ăn được dọn ra. Hai người quay về Anchorage với tốc độ chậm rãi, và đến khách sạn cô ở vào đầu buổi chiều.

Cody đề nghị uống cà phê, nên anh đi theo cô vào khách sạn. Shannon nói:

- Trước hết tôi phải đến quày tiếp tân, xem thử có ai gửi tin nhắn cho tôi không. - Khi cô định đi qua tiền sảnh, thì cô bỗng thấy có một cặp vợ chồng đang đứng ở giữa tiền sảnh.

- Kìa, Cody! Wade và Maggie kia kìa. - Khi cô nhìn anh, cô ngạc nhiên thấy anh có vẻ không vui mừng khi gặp bạn. Bỗng cô hỏi: - Có phải họ đã tìm thấy dấu vết của Rick không?

- Tôi không biết. - Anh đáp, không dám khẳng định, rồi để tay sau hông cô, dìu cô đi tới. - Họ đã thấy chúng ta, hãy đến chào họ.

Cô không dám hy vọng Wade Rafferty đã biết điều gì về Rick. Cô đi qua tiền sảnh, tay của Cody ấn mạnh phía sau eo mình, miệng cố mỉm cười.

- Xin chào. Chúng tôi không ngờ lại gặp hai ông bà ở đây chiều nay, - cô nói, hết nhìn người này rồi nhìn sang người khác, đợi họ cho biết lý do họ đến đây.

Wade liếc mắt nhìn Cody, và Shannon cảm thấy bàn tay anh bặm chặt lại. Khi anh nhìn cô lại, ánh mắt kỳ lạ của anh có vẻ xa vắng, khiến cô hoang mang.

- Tối qua khi tôi nói chồng chưa cưới của cô không làm việc cho chúng tôi, là tôi nói sai. Hồ sơ của anh ấy nằm trong tập nhân viên tạm thời, tôi phải mất một thời gian mới tìm ra được. Nhưng tôi đã đưa tấm ảnh của anh ấy cho các thợ cơ khí làm việc trong hãng máy bay xem, họ nhận ra anh ấy. Họ tưởng tên anh là Nick.

Cô đứng sững người một lát. Cô nghĩ thế là cuối cùng cô đã tìm ra được chỗ Rick đang làm.

- Tôi không tin được chuyện này! - cô thốt lên, giọng mừng rỡ. - Anh ấy ở đâu? Rick ở đâu?

- Từ từ, Texas, - giọng Cody trầm trầm, cảnh giác, như muốn bảo cô khoan mừng vội.

- Cody nói đúng, - Wade nói. - Nguồn tin tôi nhận được không đáng mừng.

- Ông nói sao? - Mặt Shannon lộ vẻ hoảng hốt khi cô nhìn thấy nét mặt của Maggie có vẻ thương xót và lo lắng. - Rick có được bình an không?

Anh ấy có bị thương tích gì không?

- Anh ấy làm phi công phụ trên máy bay chở Jackson Hale, chủ tịch Hội đồng quản trị của chúng tôi. Không thể nói chính xác được chuyện này Shannon à. Giọng của Wade rất ân hận. Người ta báo cáo cho biết chiếc máy bay bị mất tích đã hơn hai tuần nay, với số người trên máy bay.

Cô nhìn họ chăm chăm. Nhìn vào mặt họ cô biết họ muốn nói máy bay của Rick đã rơi, có nghĩa là anh ấy đã chết. Cô cảm thấy không tin, càng lúc càng không tin.

- Chắc họ lầm rồi, - cô nói, giọng không tin. - Có lẽ không phải là Rick.

Wade trả lui tấm ảnh của Rick, đặt tấm ảnh vào giữa mấy ngón tay cứng đờ của cô.

- Nhân viên dưới đất xác nhận anh ấy là phi công phụ. Henderson phi công chính, thuê anh ấy mới trước đó một ngày. Chúng tôi không biết có phải vì công ty đã sai sót trong việc lập hồ sơ nhân viên, hay Henderson đã mang theo hồ sơ cùng giấy tờ của anh trên máy bay. Không có hồ sơ nên chúng tôi không thể biết được bà con anh ấy ở đâu. Tôi xin lỗi, Shannon. Thật sự tôi xin lỗi, - anh nói với vẻ đau khổ.

Mắt cô mờ đi khi nhìn vào tấm ảnh trên tay.

- Không. - Cô nói, giọng nghẹn ngào, không chấp nhận. Cô không tin chuyện này là có thực.

- Thôi. - Bàn tay Cody nhấn mạnh vào sau hông cô, giọng anh gay gắt, ra lệnh. - Chúng ta hãy đi đến nơi nào ít người hơn ở trong tiền sảnh này.

Shannon làm theo lời anh, nhưng cô đi theo anh như cái máy, không biết mình đang được anh dìu đến thang máy. Không hết kinh ngạc sửng sốt, cô vẫn nghe bên tai những lời rời rạc của Wade, những câu không đầu, không

đuôi: "Xem như mất tích... Phi công phụ trong chuyến bay... bà con... mất tích... xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi... "

- Chìa khoá phòng của cô đâu rồi, Shannon? - Cody hỏi, cô nghe giọng anh như từ chốn xa xôi nào vọng lại. - Cô có đây không?

Cô nghe anh hỏi, nhưng lóng ngóng khi tìm cách mở nắp cái xách đeo vai vì thiếu bình tĩnh. Cody tuột quai xách ra khỏi vai cô, đưa cái ví cho ai đấy, cánh tay anh cứ để sau lưng cô.

- Maggie, nhờ chị tìm chìa khoá giúp cô ấy, - anh nói.

Cô thần thờ ý thức được cánh cửa mở tung ra. Cô nửa đi, nửa được dìu vào phòng. Hình ảnh chiếc máy bay bay vào mây và không xuất hiện trở lại, biến mất trong bầu trời mênh mông của Alaska, nhảy múa trong óc cô. Cô nhắm mắt, cố xua đuổi hình ảnh ấy đi.

Khi mở mắt ra lại, cô chỉ thấy khuôn mặt có đôi vai khoẻ mạnh của anh. Cặp mắt xanh đỏ au vì nước mắt ứa ra, nhưng không chảy xuống. Mặt anh u sầu, mang dấu ấn của sự đau hàng.

- Khi Wade nói cho tôi biết, tôi thấy anh không ngạc nhiên chút nào. - Giọng cô khàn khàn, nhưng đầu óc đã sáng suốt, không còn rối rắm nữa. - Anh đã biết... hay đã đoán được trước khi anh ấy nói cho tôi biết?

- Phải, - Cody xác nhận.

- Bao lâu? Anh biết trước bao lâu? - Cô cảm thấy bị anh lừa dối, người mà cô đặt hết tin tưởng vào.

- Tôi biết hồi chiều này, mới cách đây vài phút, khi tôi thấy Wade đợi chúng ta ở hành lang. Đêm qua tôi đã nghĩ, sau khi nói chuyện với Wade. - Anh nhấn mạnh động từ bỏ nghĩa, - sau khi nói chuyện với cô, Wade nhận

ra rằng, có thể vị hôn phu của cô là người phi công phụ không ai biết lý lịch ấy. Vì vậy mà anh ấy cần có bức ảnh.

- Anh biết... anh nghi ngờ, nhưng anh không nói cho tôi biết, - Shannon trách anh. - Tôi có quyền biết mà!

- Có lẽ cô nói đúng. Nhưng tôi nghĩ là khi chúng ta chưa biết chắc có phải là Rick ở trên chiếc máy bay ấy hay không, mà để cho cô mất ngủ là điều phi lý, - anh đáp, vẻ giận dữ. - Tôi không ân hận về việc này, và tôi sẽ không xin lỗi.

- Tôi cũng không cảm ơn anh về việc này! - Cô quắc mắt đáp.

- Tôi không đòi hỏi cô phải cảm ơn, - anh đáp lại cũng với giọng rất dữ dội. Bỗng Cody thở dài, cúi đầu và vỗ vỗ vào trán. - Tôi xin lỗi, Texas. Tôi không nên to tiếng với cô. - Sự ăn năn đã làm cho giọng anh khan khan, cau có. - Tôi chỉ muốn làm cho tình hình dễ chịu hơn đôi chút nữa.

Có tiếng gõ cửa, rồi Wade bình tĩnh lên tiếng:

- Nhân viên phục vụ phòng mang cà phê đến đây.

Cody bước ra mở cửa. Mắt Shannon mờ lệ, nhìn theo đôi vai rộng của anh. Bỗng cô nhận ra, sử dĩ anh không nói cho cô biết sự nghi ngờ của mình, là vì anh không muốn làm cho cô lo sợ thêm. Maggie quì xuống bên cạnh ghế cô ngồi, nắm chặt hai bàn tay cô trong tay mình.

- Cody chỉ lo cho cô, Shannon à, - chị nói.

- Tôi biết. - Cô cắn môi dưới, mím chặt môi với vẻ ân hận. - Tôi không nghĩ đến điều đó.

- Chuyện này xem như do lỗi của tôi mà ra, - Maggie dịu dàng nói. - Tôi đã định nói cho cô biết ngay từ đầu, nhưng Wade nói là thế thì quá phũ

phàng. - Mặt chị lộ vẻ thành thật. - rồi cô có sao không, Shannon? Nhà chúng tôi có dư phòng ngủ. Chúng tôi mời cô tối nay đến ở lại cho vui.

- Cám ơn chị, nhưng... - Bỗng cô dừng lại vì khi ấy Cody đã đến đứng bên ghế cô ngồi và đưa cho cô tách cà phê đen nóng.

- Uống đi. - Anh nói. Chiếc cằm cương quyết và ánh mắt đăm đăm không khoan nhượng của anh như muốn nói với Shannon rằng, nếu cô không chịu uống thì anh buộc cô phải uống.

- Tôi biết. Gặp người đang lâm vào cảnh đau khổ thì ai cũng có lòng thương xót hết, - cô đáp và ngoan ngoãn uống cà phê. Chỉ nhấp một tí cà phê thôi cũng đủ làm cô tỉnh táo trở lại, sự thất vọng đang đè nặng lên tâm trí cô từ từ rút lui. Cơn sốc ban đầu do tin của Wade gây ra dịu xuống, Shannon bắt đầu lấy lại sự bình tĩnh để đối phó với tình hình trước mắt. Cà phê đã tăng thêm sức mạnh cho cô.

- Chúng tôi có thể gọi đến cho người nào không? - Wade hỏi. - Chúng tôi có nên thông báo cho ai biết không?

- Không, - Shannon dừng uống cà phê để trả lời. - Tôi phải gọi cho bố mẹ tôi. Họ sẽ bay đến đây vào thứ 7 để dự đám cưới. Bố mẹ tôi sẽ tiếp xúc với ông bác của Rick ở Houston, người bà con duy nhất của anh ấy.

- Đến nhà với chúng tôi, - Maggie nhắc lại lời mời. - Tôi không muốn để cô một mình ở đây.

- Thú thật là bây giờ tôi ổn rồi, - cô đáp. - Quý vị không cần ở đây nữa.

- Có thật không? - Wade hỏi, nghi ngại nhìn cô.

- Thật. - Cô cúi đầu xuống một lát, rồi ngẩng mặt lên với vẻ cương quyết.
- Tôi biết anh rất bận công việc, thì giờ của anh là vàng bạc. Cám ơn anh chị đã thân hành đến đây để báo cho chúng tôi biết về... Rick.

Shannon không muốn dùng từ của họ đã nói như "biến mất" hay là "mất tích". Cô chấp nhận thực tế chiếc máy bay mà Rick đã làm phụ lái, không đến được địa chỉ. Thậm chí cô còn chấp nhận khả năng chiếc máy bay bị rơi. Nhưng như thế không có nghĩa là Rick đã chết. Lâu nay vẫn có nhiều người sống sót khi máy bay rơi.

- Nếu cô cần gì chúng tôi, xin cứ gọi đến. - Maggie nói. Vẻ thành thật trong cặp mắt xanh của chị, đã làm cho Shannon nghĩ rằng lời chị không phải là lời đầu môi chót lưỡi.

- Cảm ơn chị. - Cô cười, nụ cười thoáng buồn.

- Có tôi chăm sóc cho cô ấy rồi, - Cody lên tiếng, anh để bàn tay lên vai cô với thái độ che chở.

- Nếu có chuyện gì mà chúng tôi làm được, cứ báo cho chúng tôi biết. - Wade nói với Cody khi hai vợ chồng chuẩn bị ra về. - Công ty muốn biết về thông tin của họ. Nhưng hiện giờ vẫn chưa nhận được.

Trong khi Cody tiễn hai vợ chồng họ ra cửa, Shannon ngồi yên trong ghế bành. Hai tay cô ôm quanh tách cà phê. Cô đưa cái tách lên môi, uống hết cà phê trong tách. Ba người dừng lại nơi ngưỡng cửa, họ nói chuyện với nhau, nhưng cô không để ý nghe họ nói gì. Cô để cái tách không lên bàn, rồi đứng dậy, đi đến bên cửa sổ.

Dãy núi vươn cao lên tận chân trời. Cô nhìn đường viền lờm chờm in hình trên bầu trời xanh. Có lẽ chiếc máy bay của Rick đã hạ xuống đâu đó bên kia dãy núi này. Sáng nay cô đã có dịp chứng kiến cảnh bao la bát ngát của vùng Alaska - trong các tập quảng cáo gọi đây là vùng đất vĩ đại. Tìm Rick trong vùng rộng lớn mênh mông này quả là công việc không phải dễ, nhưng cô nghĩ không phải là chuyện không thể làm được. Cô không bỏ công đến đây rồi mua vé máy bay trở về.

Hai bàn tay bóp nhẹ lên vai cô. Cô biết đây là tay của Cody, mặc dù cô không nghe tiếng Wade và Maggie ra về hay tiếng cánh cửa đóng lại. Trong mấy ngày qua, cô đã quen với bàn tay của anh áp mạnh lên người cô, nên bây giờ cô rất dễ nhận ra. Hai bàn tay bóp nhẹ lên vai khiến cô cảm thấy căng thẳng trong người dịu xuống. Cô tựa đầu ra sau, lên bộ ngực cứng rắn của anh, thân hình cao lớn lực lưỡng của anh giúp cô thư giãn rất nhiều.

- Phía ngoài ấy là cái gì, Cody? - câu hỏi của cô nghe dịu dàng nhưng đau đớn. - Bên kia những dãy núi ấy?

- Một thung lũng, một rặng núi khác, thung lũng khác, núi khác, và cứ tiếp tục như thế... - Anh đáp, vẻ cau có, chịu đựng.

Cô ghen ngào khi nghe anh trả lời, câu trả lời như xác định việc Rick đã biến mất ở một nơi quá xa xôi hoang vắng. Hai bàn tay áp mạnh quay người cô lại, kéo cô rời khỏi cửa sổ, ôm cô vào hai cánh tay anh. Anh ghì mạnh cô vào lòng, khiến cô cảm thấy dễ chịu. Shannon quàng tay ôm quanh người anh, áp má vào ngực anh. Cô nghe tiếng tim anh đập mạnh, tiếng đập làm cho cô an tâm. Cô cảm thấy môi anh áp vào mái tóc màu hạt dẻ của cô, phả hơi thở ấm áp vào tóc cô.

- Shannon, tôi không muốn tình thế biến chuyển như thế này. - giọng anh trầm trầm êm êm. - Chiến thắng một trận đấu khi đối phương không tham dự chẳng có gì vinh quang hết. Tôi biết chuyện này làm cô đau đớn, nhưng thời gian sẽ chữa lành vết thương lòng. Mất người mình quan tâm đến, dĩ nhiên là ai cũng đau đớn.

Anh nói như thể Rick đã chết. Cô ngẩng đầu lên khỏi ngực anh, cau mày nhìn anh, mặt nghiêng nghiêng.

- Máy bay rơi không có nghĩa là Rick đã chết.

Anh vuốt nhẹ lên má cô, hất dùm tóc ra sau tai cô. Rồi vẫn để bàn tay úp một bên má cô anh cúi đầu hôn lên môi cô, nụ hôn ấm áp, sinh động. Sau

khi nụ hôn ngăn ngủi chấm dứt, môi cô để yên bên môi anh một lát, đáp lại sức sống mà nụ hôn đã truyền sang cô.

- Shannon, cô phải thực tế mới được, - Cody bình tĩnh nói.

- Tôi thực tế đấy chứ. Anh không biết chắc Rick đã chết... không biết chắc người nào đã chết, - cô lập luận.

Nét kiên nhẫn làm dịu vẻ mặt răn rỏi của anh. Anh bình tĩnh đưa ra lý lẽ của mình:

- Máy bay đã mất tích hơn hai tuần rồi. Người ta không tìm ra dấu vết gì về việc máy bay lâm nạn. Không có đầu lửa đốt lên làm hiệu, không có gì hết. Nếu có ai sống được trong tai nạn này, thì chắc bây giờ họ khó mà còn sống.

- Khó thật đấy. - Cô đã dùng từ của anh để tranh luận trường hợp này. Khó thật, nhưng có thể còn sống.

Miệng anh mím lại vì tức giận.

- Cô bóp méo tình hình để cho hợp với ý muốn của cô. Đừng làm thế. Làm thế chỉ gây khó khăn hơn mà thôi. - Cánh tay quàng quanh sau eo cô, kéo phần dưới thân thể cô sát vào anh, hai chân răn rỏi làm chỗ dựa vững vàng cho cô.

- Anh cứ tin theo điều anh thích, nhưng anh ấy không chết. Tôi muốn biết anh ấy có chết hay không. - Shannon không tin vào các ý kiến của Cody mặc dù các ý kiến của anh nghe ra rất hợp lý. - Anh ấy đang còn sống, ở đâu đó ngoài ấy. Nếu có phương tiện tôi sẽ tìm ra anh ấy.

Cody hết kiên nhẫn, sự tức giận vì thất vọng làm cho mặt anh căng thẳng.

- Phải. Tôi tin cô sẽ không tìm ra. Ngoài ấy là cả hàng ngàn mẫu rừng hoang.

- Tôi chẳng cần biết, - cô đáp. - Tôi sẽ không bỏ cuộc.

Cody hết sức để kiềm chế sự nóng giận, và một lần nữa anh thuyết phục cô:

- Tôi nghĩ là cô không biết người ta đã đi tìm chiếc máy bay bao lâu và máy bay đã đi tìm họ bao nhiêu lần. Jackson Hale không phải là người đi câu cá bình thường. Ông ta là người điều hành quan trọng của một công ty có số vốn khổng lồ. Tốn kém không thành vấn đề: tiền bạc, thời gian, trang thiết bị, nhân sự, không có gì thiếu!

Anh nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng. Shannon thu mình lại, cô đẩy hông anh ra. Anh đưa tay nắm vai cô, mấy ngón tay bấu mạnh vào da thịt cô. Anh để cho cô đi lui, nhưng giữ cô lại một đoạn vừa tầm tay của anh.

- Tôi bất cần ý kiến người nào đó cho rằng đây là công việc khó khăn. - Cô tuyên bố.

- Tôi nghĩ chắc cô có ý định ra đây để tìm anh ta. - Anh nghiêng rặng, hàm xai bạnh ra, bắp thịt căng lên. - Cô nói cho tôi nghe, cô định đi tìm anh ấy như thế nào, được không?

Cô bị dao động trước câu hỏi của anh, vì cô nhận ra rằng tự thâm tâm cô mong chờ vào sự giúp đỡ của anh.

- Tôi không có ý định làm công việc này một mình... - Cặp mắt nâu của cô âm thầm kêu gọi sự giúp đỡ của anh.

Anh nheo mắt nhìn vào mắt cô.

- Tôi không nghĩ cô làm một mình được, - anh đáp cộc lốc, ý anh đã rõ.

- Tôi không yêu cầu anh làm việc này không công. - Cô cảm thấy đau đớn vì không nghe anh đưa ra đề nghị giúp đỡ. - Tôi có một ít tiền để dành. - Cô không bận tâm giải thích cho anh nghe đây là số tiền mà cô và Rick sẽ ở với nhau. - Tôi sẽ trả tiền thuê máy bay của anh.

- Không phải vấn đề tiền bạc. - Anh nghiêng rặng giận dữ nói ra lời. - Tôi không muốn tiền bạc.

- Vậy thì anh muốn gì? - Shannon hỏi với vẻ nôn nóng.

Anh trả lời với giọng găm gù thoát ra từ trong họng.

- Bây giờ thì chắc cô đã đoán ra tôi muốn gì rồi, cô Texas. - Anh kéo cô thật mạnh đến sát người anh, chỉ cách miệng anh vài phân. - Tại sao tôi phải tìm anh ta cho cô, khi tôi muốn cô là của tôi?

- Anh điên rồi... ôi!

Anh áp môi vào môi cô, hai tay ôm quàng người cô, không kiềm chế nổi mình, biến thương cảm thành đam mê. Cảm xúc tràn ngập khiến cho cô không tìm được cách nào để thoái lui, nên cô đành để cho anh hôn, và nụ hôn của anh, đôi vòng tay anh khoẻ mạnh ôm ghì cô, làm cho cô cảm thấy thoải mái.

Sự chiếm hữu đơn phương không làm cho anh hài lòng. Anh bèn thay đổi chiến thuật. Anh nhả môi cô ra rồi áp mạnh vào, mân mê, dụ dỗ, yêu cầu cô phải hoạt động chứ không được thụ động. Lòng cô bắt đầu rung động, nhẹ nhàng đáp lại, mới đầu ngần ngại e ngại. Nhưng đôi bàn tay mân mê mơn trớn của anh làm cho cô hứng khởi lên.

Trước đây chưa bao giờ cô ham muốn sự đụng chạm của đàn ông quá nhiều - sự đụng chạm của người đàn ông có kinh nghiệm để làm thỏa mãn đàn bà. Cô nhận ra điều này khi đôi môi cắn nhẹ vào môi cô làm cho cô rên lên nho nhỏ trong cổ họng.

- Tôi có thể làm cho cô quên anh ta.- Giọng anh khàn khàn dội vào làn da nhạy cảm nơi cổ cô.

Bỗng trí óc cô trở lại minh mẫn như nhờ hơi lạnh hít vào, Shannon nhận thấy anh có thể làm như thế. Cô hoảng sợ trước sự yếu đuối của mình. Cô bèn hất đầu ra khỏi anh.

- Nhưng tôi không muốn quên Rick, - cô đáp, giọng căng thẳng, rồi cô vùng ra khỏi bàn tay của anh. - Nếu anh không muốn giúp tôi tìm ra anh ấy, tôi sẽ thuê người khác tìm.

Cody thăm thía lời nói của cô. Anh bèn đáp:

- Đừng hòng tôi giúp cô.

Hồi nãy anh đã cho cô lý do. Shannon bèn lặp lại lý do ấy với anh.

- Có phải anh muốn thắng cuộc vì đối phương không tham dự?

Cô thấy anh yên lặng, hoàn toàn bất động trong một khoảnh khắc thời gian. Rồi anh thả cô, quay gót đi ra cửa, bước chân dài vội vã.

BẾN HẸN

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Chưa bao giờ Shannon nói chuyện trên điện thoại khó khăn, gay cấn, như cuộc điện thoại mà cô đã nói với bố mẹ. Không có sự giúp đỡ của Cody, cô gần như chấp nhận lời đề nghị của bố cô bay đến Anchorage với cô. Cuối cùng cô từ chối. Mẹ cô cố thuyết phục cô về nhà, nhưng Shannon đã quyết định sẽ ở lại cho đến khi hết mọi khả năng tìm ra Rick.

Nhưng thật khó mà biết bắt đầu từ đâu. Cô đi lui đi tới trong phòng, cố nghĩ ra một chương trình hành động và vẫn nuôi hy vọng Cody bớt giận, sẽ đến giúp cô. Khi buổi chiều đã trôi qua, hoàng hôn đến rồi đêm về, cô bèn nhận ra Cody không có ý định giúp cô.

Bỗng có tiếng gõ cửa, khiến cho cô hy vọng trở lại. Cô vội ra mở cửa, tin chắc người gõ cửa là Cody. Nhưng khi cô mở cửa, thì chính bố của anh đang đứng nơi ngưỡng cửa. Ông nghển cổ quá đầu cô, để nhìn vào trong phòng.

- Không có Cody ở đây à? - Ông hỏi.

- Không - Cô không thể giấu được sự thất vọng của mình. - Từ hồi chiều đến giờ tôi không gặp anh ấy. Ảnh ra về khi chiều mà không nói ảnh đi đâu hay... không biết ảnh có quay lui không.

Noah Steele căn môi dưới, vẻ trầm tư, vầng trán đã nhăn nay nhăn thêm vì suy nghĩ, lo âu.

- Từ sáng tới giờ tôi không nghe nó nói một tiếng. Không bao giờ nó như thế. Tôi đã nói chuyện với Wade. - Ông dừng lại, rồi nhìn Shannon với ánh

mắt ân hận. - Tôi rất buồn khi nghe tin về vị hôn phu của cô. Cô đi từ xa đến mà nhận được tin này thì quả là một điều khủng khiếp.

- Rick không chết, - cô đáp với giọng quả quyết.

Ông mở to mắt ngạc nhiên.

- Anh ấy không chết à? Nhưng tôi nghĩ Wade đã nói...

- Wade nói gì không thành vấn đề, - cô cắt ngang lời ông, bác bỏ mọi kết luận do người khác đưa ra. - Rick không chết. Nếu anh ấy chết, thì chắc tôi đã biết.

Ông nhìn cô đăm đăm trước khi đáp. Khi ông trả lời, ông vừa nói vừa cười:

- Khi có chuyện gì không ổn xảy ra và khi tôi đau ốm hay gặp chuyện rắc rối, mẹ tôi thường biết. Đây là loại giác quan thứ sáu của bà, bất chấp logic.

Đây là câu trả lời tích cực đầu tiên cô nghe được.

- Thế thì chắc ông hiểu lý do tại sao tôi phải cố gắng tìm anh ấy. Hình như tôi là người duy nhất tin rằng họ còn sống.

- Đúng, tôi hiểu. - Ông gật đầu.

- Ông Steele... Noah, - cô chỉnh lại, - ông có giúp tôi không? - Cô thấy ông ngần ngừ, cô đoán lý do khiến ông có thái độ ấy. - Tôi đã hỏi nhờ Cody. Thậm chí tôi đã đề nghị trả tiền cho anh ấy, nhưng anh từ chối.

- Hãn từ chối à? Nếu hãn giúp cô mà lấy tiền, thì tôi rất nhục vì hãn. - Trông ông có vẻ tức giận và bối rối. - Nhưng tại sao hãn không chịu giúp cô?

- Anh ấy cho rằng việc này vô nghĩa. - Việc này có phần đúng với sự thực.

- Có lẽ đúng thế, nhưng đáng ra hẳn không nên nói thế, mà phải giúp cô mới đúng. Xin cô hãy tin tôi, để rồi gặp nó, tôi sẽ nói cho nó biết, - ông nói, vẻ giận dữ.

- Ông sẽ giúp tôi chứ, Noah? Tôi không biết bắt đầu từ đâu, - Shannon thú nhận.

- Dĩ nhiên tôi sẽ giúp cô, - ông cam đoan với cô.

- Vậy thì tốt quá, - cô thở dài nhẹ nhõm. - Vậy mời ông vào, rồi chúng ta xem thử cần làm gì trước.

Cô đẩy cửa mở rộng hơn, rồi đi vào phòng. Sau một giây ngần ngừ, ông đi theo cô vào trong.

Noah nói:

- Việc trước hết chúng ta phải làm, là hỏi hãng hàng không để xin họ một bảng chương trình bay mà họ đã lưu trữ.

- Khởi cần, bố à. - Giọng Cody cất lên xen vào câu chuyện của họ. Shannon quay lui, thấy anh hiện ra nơi ngưỡng cửa. Mặt anh đanh lại, còn cặp mắt thì lạnh lùng như băng giá. - Con đã làm việc ấy rồi.

- Cody à? - Bố anh lên tiếng trước tiên. - Anh làm gì ở đây? Chúng tôi không ngờ anh đến đây.

Anh sai chân bước nhanh vào phòng - rất lạnh lùng, rất thản nhiên.

- Con đã có những bản ghi các lộ trình tìm kiếm, bản ghi thời tiết của cả các phi công trong vùng lân cận, lẫn văn phòng của công ty vào hôm máy

bay biến mất, và có nhiều dữ liệu khác có thể hữu ích. - Anh dừng lại gần lại gần Shannon, với tư thế thách thức.

- Anh đã... thay đổi ý kiến rồi à? - Câu trả lời đã quá rõ ràng, nhưng cô phải hỏi.

- Shannon nói với tôi rằng anh không giúp cô ấy, - Noah nói, vẻ bối rối.

- Con sẽ giúp cô ấy. - Vẻ lạnh lùng trên mặt anh bắt đầu tan biến.

Shannon thấy lại sự ấm áp ánh lên trong mắt anh trước đây. Môi anh mím lại thành đường quen thuộc. - Đời con, chưa bao giờ con làm người hạng hai. Chắc bố biết con thường là người đến đầu tiên.

Nụ cười từ từ nở trên môi cô. - Tôi đã nghĩ thế. - Lời nhắn nhủ của anh to và rõ. Anh vẫn muốn giành cô cho mình. Anh sẽ giúp cô tìm Rick, nhưng anh cũng quyết định rằng sau khi đã tìm ra anh, anh sẽ là người thắng trong cuộc đua này.

Nhưng cô muốn nói rằng điều này chắc không thể làm được. Cô nghĩ rằng thời gian 6 tháng xa Rick càng làm cho cuộc hôn nhân của họ mạnh thêm lên. Sau mấy ngày quen biết Cody, cô đã bị dao động... những sự nghi ngờ nhỏ nhỏ được đặt ra, những chuyện mơ hồ thiếu căn cứ khiến cô hoang mang. Niềm tin vào sự thật của Rick nơi cô chỉ bị lung lay một chút.

Tuy nhiên, nghi ngại thì nghi, cô vẫn sung sướng khi thấy Cody trở lại. Khi anh có mặt ở trong phòng, cô có cảm giác mọi việc sẽ tốt đẹp. Cô không giải thích được lý do... còn hơn cả việc cô không thể giải thích lý do tại sao cô tin Rick còn sống.

- Khi nào chúng ta bắt đầu? - Cô hỏi.

- Ngày mai. Tôi sẽ đến đón cô vào lúc 7h sáng mai, - Cody đáp. - Mang theo áo quần đủ dùng trong 2, 3 ngày, nhưng cho vào xách nhẹ nhàng thôi.

Hành lý còn lại cứ gửi khách sạn. Cô có áo khoác mùa đông loại áo bành tô dày, loại thật ấm không?

- Có, tôi có áo bành tô, đồ lót dài, áo quần lao động, - cô nhoẻn miệng để lộ hai núm đồng tiền trên má. - Mẹ tôi nhất quyết bắt tôi đem theo các thứ này. Tôi nghĩ là bà tin rằng Alaska không bao giờ tan băng.

- Cô mang theo áo bành tô, cô sẽ cần đấy. Còn đồ lót dài thì cứ ướp băng phiến vào thêm hai tuần nữa. - Anh nhếch khoé môi với sự thích thú khi nói ra lời hài hước ấy.

- Các người sẽ đi đâu? - Bố anh hỏi.

- Chúng tôi sẽ bay theo lộ trình đã ghi trong kế hoạch bay của họ rồi sau đó tùy cơ ứng biến.

- Thế thì tôi sẽ đi với các người.

- Bố! - Anh quay nhìn bố anh, giọng gay gắt, lập luận phải trái với ông. - Một trong hai chúng ta phải có người ở nhà để điều hành công việc. Chúng ta không thể đi cả hai.

- Anh đã nói chỉ trong hai ngày thôi. Sy Turner có thể coi sóc công việc ở nhà. Chúng ta chỉ đi trong vài ngày, mà nếu có việc gì xảy ra thì cũng không nghiêm trọng lắm. Vả lại, Shannon đã yêu cầu tôi giúp cô ấy để tìm người chồng chưa cưới, tôi đã bằng lòng rồi. Tôi không thể rút lại lời hứa.

Cody đưa mắt nhìn cô, cô phải xác nhận.

- Quả tôi có yêu cầu ông ấy giúp đỡ. Anh bỏ đi và tôi... - Cô khẽ nhún vai - tôi không biết anh có quay lui không.

Ánh mắt của anh dán vào môi cô, nhắc cô nhớ đến nụ hôn hồi nãy, nụ hôn tham lam, thuyết phục, muốn chiếm hữu. Cô lại cảm thấy người run run

một cách kỳ lạ, nhắc cô nhớ anh có thể làm cho cô bối rối, khó giải quyết.

- Đáng ra cô phải rõ hơn mới đúng. - Anh chỉ nói như thế.

Bố anh là người tinh khôn, ông hiểu nguyên do đã khiến hai người lâm vào hoàn cảnh khó xử, nên ông nhìn hai người và nói:

- Cho dù Shannon không yêu cầu, tôi cũng đi. Vì cả hai chúng ta mới có kinh nghiệm tìm cứu người lâm nạn ngoài vùng hoang dã, Shannon không biết làm gì đâu.

- Có lẽ bố nói đúng, bố à. - Sự đồng ý của Cody làm cho Noah ngạc nhiên. Ông cứ tưởng con ông sẽ phản đối.

- Cody, dù anh nói sao thì nói, tôi vẫn đi với anh. - Ông trả lời một cách rất tự nhiên.

Cody kiên nhẫn, mỉm cười.

- Con đồng ý là bố nên đi.

- Thật không? - Ông hoang mang một lát, rồi lấy lại bình tĩnh. - Anh làm thế là khôn ngoan.

Mặc dù Shannon giữ im lặng trong lúc hai bố con cãi nhau, nhưng cô đồng ý với ý kiến của ông. Cô chấp nhận việc Noah đi theo họ, vì cô không biết gì về việc tìm cứu người lâm nạn. Và có ông già đi theo sẽ làm cho tình thế giữa cô và Cody bớt loạn. Nụ hôn cuồng nhiệt đã thay đổi mối quan hệ giữa hai người. Họ không bảo đảm sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Họ đều biết chuyện gì đấy sẵn sàng xảy ra, nó ẩn chứa trong ánh mắt, trong lời nói của họ, trong sự đụng chạm vô tình nhất. Họ cần có người thứ ba để làm vật đệm, tránh chuyện gì đấy xảy ra. Shannon biết như thế và Cody cũng biết.

Ánh mắt anh nhìn cô như một khối gì rất nặng đè lên người cô, đọc được tư tưởng của cô, nhưng anh không nói gì mà chỉ hỏi:

- Cô chuẩn bị đúng 7 giờ sáng mai được không?

- Được. - Cô đáp, mặc dù cô biết công việc thu xếp đồ đạc linh tinh không phải nhanh chóng gì.

- Bố tôi sẽ đón cô tại cổng khách sạn. Cô nhớ mặc quần và mang ủng để băng, mặc cái gì cho thoải mái và ấm áp. - Cody khuyến.

- Vâng. - Cô hoàn toàn đồng ý với mọi ý kiến của anh.

- Bố sẵn sàng chứ? - Cody hỏi. - Chúng ta cũng có nhiều việc để làm trước sáng ngày mai.

- Đúng. - Ông gật đầu với vẻ của người có uy quyền, rồi đi vội theo cho kịp Cody, khi ấy đã ra đến cửa. - Hẹn sáng mai gặp cô.

- Vâng. Shannon đi theo họ ra đóng cửa. Cô nói với cả hai người: - Chúc ngủ ngon.

Với Cody, cô nhận được nụ cười nửa miệng để đáp lại, còn bố anh thì đáp:

- Chúc ngủ ngon, - và dặn cô khoá cửa cẩn thận.

- Tôi sẽ khoá, - cô hứa.

Khi họ đã biến mất ngoài hành lang, cô đóng cửa, cài then và mới sợi xích an toàn vào chỗ. Bỗng cô dừng lại, nhận ra rằng sự háo hức trong lòng vì sắp đi xa không có liên quan gì đến việc tìm Rick. Cô cố giữ bình tĩnh để tập trung tư tưởng vào công việc sắp đến.

Như đã được dặn trước, Shannon mang theo ít đồ đạc, chỉ đem những thứ cần thiết dùng trong ba ngày, còn bao nhiêu đều gửi lại tại khách sạn. Cô mang đôi ủng lót lông thú, mặc chiếc quần nhung kẻ xọc màu xanh lá cây rừng, và chiếc áo len màu kem dày cộm. Đúng bảy giờ sáng hôm sau, cô đã chuẩn bị sẵn sàng và đứng đợi ở tiền sảnh khách sạn.

Noah Steele đến đón cô.

- Cody đợi chúng ta ở tại máy bay, anh ấy cần kiểm tra lại máy móc để khi chúng ta đến là lên đường ngay.

Họ đi qua nhiều khu phố cô mới nhận ra đường họ đi không phải dẫn đến Merrill. Cô ngập ngừng hỏi:

- Chúng ta không đi lộn đường đến phi trường chứ?

- Chúng ta không đến phi trường mà cũng không đến phi trường ấy. Noah đáp. - Chúng ta sẽ đi thuê phi cơ.

-Ồ! - Cô dựa người ra lưng ghế, lòng bốt lo âu, đưa mắt nhìn qua cửa sổ xe, thấy những đám mây rải rác trên bầu trời.

Như thể bị sự yên lặng của cô làm bối rối, Noah liếc mắt nhìn cô nhiều lần rồi nói:

- Dự báo thời tiết cho biết trời trong sáng vào giữa ban mai, cho nên chúng ta sẽ có thời tiết tốt. - Rồi ông nói dông dài về việc bay. - Vì máy bay của người chồng chưa cưới của cô bị mất tích, nên việc cô bay lên bầu trời như thế này làm cho cô hơi lo là chuyện rất tự nhiên. Ở Alaska, chúng tôi lấy bình quân hàng năm là cứ mỗi ngày có một chiếc máy bay loại nhẹ bị rơi. Xem thống kê, người nào cũng hoảng sợ.

- Số này ở Texas còn cao hơn. - Cô đã nghe Rick nói nhiều chuyện về việc bay, và về vài con số thống kê đáng sợ. Lý do duy nhất là vì dân số ở

Texas đông hơn ở Alaska nên tai nạn ở đây nhiều hơn.

Noad không chú ý đến lời nói của Shannon, ông nói tiếp:

- Điều mà các bản thống kê không nói cho cô biết, là về người phi công lái máy bay. Những phi công ở vùng hoang dã là người nổi tiếng. Đối với các cậu thanh niên này, tiếng tăm này nghe có vẻ lãng mạn và hấp dẫn. Khi bằng lái của họ còn chưa ráo mực, họ đã đến đây làm phi công vùng hoang dã. Giống như Rick của cô vậy. Họ không biết thời tiết, địa hình hay máy bay họ lái, và họ cứ nắm lấy cơ may một cách điên cuồng, để mong sẽ vượt qua được ba điều kiện đó, không phải là những điều kiện duy nhất.

Ông dừng lại liếc mắt để xem thử cô có nghe không. Cô nghe, chỉ vì cô đang bối rối. Cô tin là ông có ý định làm cho cô yên tâm khi đi trên chuyến bay này, nhưng điều ông nói hình như càng làm cô bị dao động thêm.

- Không có nhiều phi công già nơi hoang dã có kinh nghiệm. - Ông nói tiếp, nhấn mạnh vào chữ "già". - Ngay cả những phi công sinh ra và lớn lên ở đây, khi họ bay đến một nơi nào đó gặp phải hoàn cảnh nguy hiểm, nơi họ có thể trở thành người nổi tiếng, họ cứ bay bừa bất kể tình huống xấu tốt như thế nào. Thời tiết xấu tốt như thế nào. Thời tiết xấu họ cũng bay, hay là gặp bão họ cũng không quay lại, thậm chí gần hết xăng họ cũng cứ bay. Họ thà rớt máy bay chứ không chịu quay về để người ta khỏi chê họ là không can đảm.

- Thế thì quá ngốc, - Shannon cau mày đáp.

- Phải, - ông gật đầu - Nhưng Cody không thích thế. Hiện giờ anh ấy là phi công hoang dã giỏi nhất. Anh ta biết thế và không muốn chứng tỏ mình giỏi. Cho nên cô đừng lo khi bay với anh ấy. Cô sẽ an toàn như nằm trong lòng mẹ.

Ông nói vòng vo dông dài như thế là nhằm mục đích trấn an cô. Mục đích lời ông nói đã quá rõ ràng; ông báo cho cô biết khả năng người phi

công của họ hôm nay, vì chính phi công làm cho máy bay rớt. Còn máy bay rớt vì các nguyên nhân khác thì hiếm lắm.

- Cám ơn ông, Noad. Tôi cảm thấy yên tâm, - cô nói, và hình như ông hài lòng vì đã thành công trong nhiệm vụ tự mình chủ định.

Khi họ đến hồ, một trong nhiều hồ tại khu vực Anchorage, chiếc máy bay đã đổ đầy nhiên liệu và nổ máy thử để chuẩn bị bay. Tất cả đồ đạc đã được đưa lên máy bay, ngoại trừ chiếc vali của Shannon. Noad chuyển va li của cô cho Cody để anh chất vào khoang hành lý.

- Cô có muốn ngồi ở ghế trước không, Texas? - Cody hỏi.

- Muốn chứ.

Khi cô leo vào máy bay, cô có cảm giác rất đặc biệt, máy bay chòng chành trên mặt nước như một chiếc thuyền. Máy bay chỉ có một động cơ, có cầu phao thay vì bánh xe đạp. Shannon bước vào chỗ ngồi bên phải, còn Noad ngồi chỗ ở phía sau cô.

Cody bước vào ghế ngồi của phi công, buộc dây thắt lưng, kiểm tra các thứ lần cuối cùng. Động cơ nổ ầm ầm, vượt qua sức cản của nước. Thủy phi cơ là một kinh nghiệm mới đối với Shannon. Khi anh cho máy bay rời khỏi bờ và quay máy bay theo hướng gió, Cody mở van tiếp lưu cho máy bay chạy nhanh. Cảm giác chạy trên nước gia tăng dần cho đến khi chiếc máy bay lướt nhẹ trên mặt nước rồi lên cao dần trên không.

Bay lên không luôn luôn làm cho Shannon có cảm giác hồ hởi. Không còn bị níu kéo vào mặt đất, cô bay lên tự do trên trời. Cô nhìn Cody để xem thử anh có chia sẻ cảm giác với mình không, mắt cô ánh lên long lanh vì bị kích thích.

Cặp kính râm màu khói để che ánh sáng mặt trời nơi mắt anh không che kín được mắt. Shannon có thể thấy mắt anh nhìn mắt cô. Anh nhếch mép

cười như thể trả lời cho cô, rồi lại chú ý vào công việc bay. Kính râm là vật bảo vệ cần thiết, nó che mắt khỏi ánh sáng mặt trời, nhờ thế ánh mặt trời khỏi làm cho anh loá mắt không nhìn thấy máy bay khác gần đây.

Cô nhận thấy cô thu nhập thông tin về Rick rất ít, những thông tin rời rạc, nhỏ nhặt, khiến cho cô nghĩ đến công lao của chàng phi công này. Cô len lén nhìn người đàn ông đeo cặp kính râm gọng thép, nhìn một bên, mặt anh như tạc với nét rắn rỏi, mái tóc đen huyền thật đẹp. Anh bình tĩnh, cảnh giác và có vẻ thành thạo. Nhìn cách điều khiển máy bay của anh, Shannon cảm thấy yên tâm.

Anh nhìn thoáng vào mặt cô, rồi nhìn ra phía trước lại.

- Tôi đã có kế hoạch làm cho chuyến bay này có hiệu lực, - Cody nói, ám chỉ đến việc anh vừa liên lạc với ai đấy qua máy bay truyền tin. - Họ đã dừng lại ở Valdez, cho nên chúng ta cũng dừng ở đấy. Chúng ta có thể thư giãn gân cốt một lát và uống tách cà phê.

Shannon gật đầu đồng ý với ý kiến của anh. Họ bay theo hướng Đông, nơi có dãy núi Chugach. Thành phố Anchorage kéo dài ra tận các sườn núi này, nhà cửa mọc lên trên các sườn núi. Nhưng sự văn minh không đến tận đây, và Shannon bàng hoàng mê mẩn trước cảnh bao la hùng vĩ này, đặc điểm của Alaska. Đặc điểm này là màu lục và màu vàng của loại cây vân sam trắng và dương lá rung, màu xanh da trời và nước óng ánh, đặc điểm của nó là cảnh hoang sơ, hùng vĩ và bát tạn.

Cô lấy máy ảnh ra, mở hết ống kính thành góc rộng, hy vọng chụp được một số cảnh đẹp trước mắt. Chắc chỉ một lát thôi là cô có thể chuyển tải được những bức hình rất đẹp mắt.

Khi máy bay bay qua đèo Bán đảo Kenai, nước ở trong eo biển Prince William lấp lánh dưới ánh mặt trời ban mai. Vịnh Alaska nằm ở phía bên

kia eo biển này. Cảnh núi non bao quanh eo biển hầu hết có màu trắng. Đây là tuyết mà Shannon đã chờ thấy được ở Alaska.

- Tuyết kìa! - Cô chỉ cho Cody thấy.

Anh nhìn cô, lắc đầu:

- Cô đứng một nửa thôi. Bỗng Noah chồm người tới trước, chen đầu vào giữa hai ghế ngồi.

- Tại sao anh không bay đến gần núi Columbia cho Shannon xem cho biết.

- Con định bay đến đấy đây, - Cody đáp, rồi anh giải thích cho cô biết về hòn núi ấy. - Chúng ta sẽ đến phía Băng hà Columbia. Đây là con sông đóng băng, nước đá co lại như tất cả những băng hà khác. Nó rộng đến gần 450 dặm vuông, bằng diện tích của Los Angeles.

Qua hai mặt kính màu xám tro trên cặp kính râm của anh, Shannon thấy hai mắt anh có màu sáng. Cô cười với anh và nói:

- Nhưng anh không khoe khoang.

- Với nhiệt độ đang ấm lên trên toàn cầu như thế này, chắc chúng tôi không thể khoe khoang lâu hơn nữa.

Anh lắc đầu với vẻ luyến tiếc khiến cô xúc động. Cô mừng vì anh đã tỏ ra thành thật trước một số vấn đề, mặc dù có một số vấn đề anh chưa nghiêm túc như lòng trung thành và lời cam kết. Sau đêm qua, cô không thể xem mối liên hệ của họ là tình cao thượng. Cô đã bị kích thích trước hành động tấn công của Cody, cô cảm thấy lòng dao động, tâm trí bất an. Cho nên cô nghĩ rằng, nếu bây giờ mà hai người ở một mình bên nhau, họ sẽ không được tự nhiên thoải mái như lần đầu mới gặp nhau. Nhưng mối quan hệ giữa họ không bị gián đoạn, và cô mừng...

Khi họ bay đến gần sông băng, Shannon thấy một dải băng trắng khổng lồ chạy băng qua những cánh đồng trong núi về phía biển. Khi họ đến điểm tận cùng, cô như muốn nghẹt thở.

- Trông nó xanh quá. - Cô ngạc nhiên quay qua nói với Cody, vì con sông băng với bề mặt thẳng đứng nhận màu xanh da trời hắt vào, đường chân trời vươn lên từ mặt nước thành một bờ xanh cao đến hàng trăm feet.

- Vào hôm trời nhiều mây, trông nó còn xanh hơn nữa. Băng trông như chiếc lăng kính, khúc xạ ánh sáng, - anh nói, và lái nghiêng máy bay để cho cô có thể thấy rõ hơn. - Cô có thấy màu sắc của nước không?

Nước có màu xám xịt, nổi lên đềm những tảng nước đá khổng lồ vỡ ra như sông băng. Những tảng nước đá trông chẳng có gì ấn tượng cho đến khi cô thấy có chiếc thuyền chạy len lỏi giữa chúng, và cô nhận ra nhiều tảng là những băng sơn khổng lồ.

- Nước được gọi là sữa băng hà, vì nó mang theo bùn, các mảnh vụn và bột đá. - Anh lái máy bay nghiêng thêm và chỉ xuống: - Dưới ấy có hải cẩu ở trong cảng, chúng nằm phơi nắng trên nước đá.

- Tôi thấy rồi, - Shannon nói, nhìn những chấm đen trên những tảng băng trôi.

- Thường có cá voi trong khu vực này, nhưng sáng nay tôi không thấy, - Cody nói. - Nếu cô muốn xem băng hà thêm lần nữa, tôi sẽ bay lại một vòng cho cô xem.

Shannon chỉ ngần ngừ một lát. Mặc dù cô rất thích thú được xem dòng sông băng khổng lồ, nhưng đây không phải là chuyến đi ngoạn cảnh nên cô đáp:

- Không, chúng ta hãy đến Valdez.

- Chúng ta đang trên đường đến đây đây. - Anh nhẹ nhàng cho máy bay lấy lại vị thế thăng bằng, bay theo hướng ban đầu với tốc độ đều đặn.

Họ rời băng hà, bay đến phía trước. Từ khung cửa sổ nhỏ trên máy bay nhìn xuống toàn cảnh ở phía dưới, Shannon bắt đầu thấy được tình thế khó khăn. Khi Cody cảnh báo cho cô biết rằng việc tìm ra chiếc máy bay rơi của Rick là công việc không thể làm được, cô đã không tin anh. Bây giờ cô thấy hàng trăm dặm rừng núi hoang vu trải dài trước mắt, cô mới cảm thấy công việc quả khó khăn thật. Cô nhìn cảnh hoang vu trải dài trước mắt ngoài cửa sổ máy bay, lòng bắt đầu ngao ngán.

- Eo biển Valdez ở ngay trước mắt. - Cody hát đầu về phía trước. - Chính quyền chỉ cho phép các tàu chở dầu mỗi lần qua eo một chiếc. Luôn luôn có hai chiếc tàu kéo đi theo, phòng khi tàu hỏng máy. Chỉ hai chiếc tàu chở dầu được phép ở trong cảng cùng một lúc. Chắc cô nghe vụ dầu tràn ra bể rất tai hại trong thập niên 1970. Phải mất hai năm mới vớt hết dầu tràn. Môi trường vùng Bắc Băng Dương rất dễ bị ô nhiễm.

Anh bắt đầu hạ máy bay, nhờ chiếc máy bay chúc mũi xuống mà Shannon có thể thấy rõ eo biển hẹp dần vào cảng. Những sườn núi tạo thành những bức tường nằm hai bên eo biển, rộng chưa đầy một dặm. Shannon chờ đợi nhìn xem thành phố cảng Valdez.

Núi non bao quanh hải cảng, những đỉnh núi lởm chởm nằm ngay ở phía trước cảng. Những chiếc tàu chở dầu khổng lồ đậu rải rác dọc theo bờ phía Nam của hải cảng sau con đê để kiềm chế bớt lượng tàu vào cảng. Nhà cửa cũng nằm dọc theo bờ Nam của cảng, gồm có văn phòng, nhà hàng, và đây là trung tâm sinh hoạt của thành phố. Nhưng Shannon thấy đây chẳng có gì có thể gọi là thành phố lớn được.

- Valdez ở đâu? - Cô hỏi.

- Nó nằm bên trái đấy. - Anh điều chỉnh cho máy bay bay vòng theo hướng gió.

- Đấy à? - Cô nhìn anh, ánh mắt hoài nghi.

- Phải. Mà sao vậy? Có gì sai à? - Cody liếc mắt nhìn cô lần nữa, rồi quay lại chuẩn bị cho máy bay hạ cánh.

Cô khẽ nhún vai.

- Tôi tưởng thành phố lớn hơn nhiều, vì ở đây là điểm cuối cùng của đường ống dẫn dầu ở Alaska. Tôi đoán thế nào cũng thấy thành phố lớn như Houston ở Texas.

Cody cười thông cảm.

- Không bằng đâu. Ngay cả gần bằng cũng không. Xem lại dây thắt lưng, - anh nói rồi từ từ cho máy bay đáp xuống hải cảng.

Khi máy bay đã đáp xuống nước và chạy về phía bờ, Noah chồm người tới trước. Ông nói:

- Đợt sóng thần xảy ra sau trận động đất ngày Thứ Sáu An Lành vào năm 1964, đã huỷ hoại hết nhà cửa ở Valdez. Cảnh thành phố mà cô thấy bây giờ không phải thành phố nguyên thủy đâu. Họ đã dời thành phố đến đây cách chỗ cũ 4 dặm. Người ta chọn nơi này làm chặng cuối cùng của đường ống dẫn dầu, là vì hải cảng này là cảng không đóng băng xa nhất của Bắc bán cầu.

- Địa điểm của thành phố cũ như thế nào?

- Bị san bằng thành bình địa. Bây giờ không còn gì sót lại ở đây hết. - Noah đáp, rồi ngồi dựa người ra ghế.

Thời gian họ ngừng lại ở đây ngắn ngủi. Họ ở lại vừa đủ để thư giãn hai chân, uống cà phê và đổ thêm nhiên liệu. Rồi họ bay lại. Lần này hướng về phía Bắc, qua các đỉnh núi cao của dãy núi Chugach. Họ bay trên Khe Keystone, đá trên khe này có hình thể rất đặc biệt, và có nhiều thác nước trong như pha lê.

Chỉ một lát sau, Shannon thấy đường ống dẫn dầu lần đầu tiên. Từ trên không, trông nó như sợi chỉ bạc nằm vắt qua những ngọn đồi thấp và chạy thẳng trên mặt đất, rồi biến mất dưới đất để xuất hiện lại ở chỗ xa hơn. Cảnh vật thay đổi luôn, rất đáng thưởng ngoạn và chụp ảnh - nhiều băng hà hơn, nhiều rừng cây vân sam, lãnh nguyên và đồng cỏ. Hồ lấp lánh quanh vùng trông như những giọt nước lớn. Khắp nơi hình như đều có những giọt nước lóng lánh. Khi họ bay trên một cái hồ trong một cánh rừng, Shannon không thể nào không khen vẻ đẹp hoang sơ của nó.

- Dưới vĩ tuyến 48 có một bang nổi tiếng là vùng đất có 10 ngàn cái hồ,-
Cody nói.

- Phải, đó là bang Minnesota,- Shannon đáp.

- Tôi chắc cô biết Alaska không có 10 ngàn cái hồ, - Cody dừng lại, anh cố tình như thế, - Theo sự thống kê mới đây, chúng tôi có hơn 3 triệu cái, đó là con số tính tròn. Cô nhớ là tôi không khoe khoang.

- Đúng, dĩ nhiên anh không khoe. - Cô cười.

Khi cô nhìn ra phía trước, cô thấy hiện ra ở chân trời một khối trắng khổng lồ như mây.

- Kìa. Có phải đây là rìa của một cơn bão không?

- Đây là dãy núi Wrangell,- Cody đáp, giọng trầm xuống. - Một rặng núi đẹp kỳ diệu và to lớn, không có ngọn nào sánh kịp. Cô đã thấy ở đâu có rặng núi kỳ diệu như thế này chưa?

- Chưa. Núi này đẹp thật. Cám ơn anh đã cho tôi có dịp thưởng ngoạn các kỳ quan thiên nhiên ở Alaska. Anh là nhà hướng dẫn tuyệt vời, Cody.

- Cô có thích không?

Noah nói xen vào:

- Cô ấy đi tìm chồng chưa cưới. Chắc không thấy thích đâu.

BẾN HẸN

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Dãy núi đầy băng hà là cảnh hoang dã với rừng rú, sông hồ. Nhìn về phía nào, cô cũng thấy cảnh tượng như thế, và máy bay chỉ vào được ở mép ngoài của dãy núi khổng lồ, dãy núi này tính ra chiếm hết một vùng rộng lớn đến 10 ngàn dặm vuông. Đi được 50 dặm, Cody cho cô biết họ đang đi qua địa phận nơi người ta liên lạc được với máy may của Rick lần cuối cùng. Như thế tức là máy bay của anh ta rơi xuống đâu đó ở tại vùng này.

Bỗng Noah ngồi sau lên tiếng hỏi:

- Có gì không ổn phải không, con trai?

Giọng hỏi nhanh, lo âu của ông già khiến cho cô nhìn vào buồng lái máy bay. Vẻ mặt của Cody vẫn thản nhiên, bình tĩnh, nhưng cô có cảm giác anh trả lời bố với giọng rất bình tĩnh và tự nhiên.

- Máy áp suất dầu bị hỏng. Con phải hạ máy bay xuống ở chiếc hồ đằng kia. - Anh chỉ vùng nước nằm ở bên trái họ xa chừng một dặm, rồi nhìn Shannon, anh mỉm cười để trấn an cô. - Đừng lo. Đây chỉ là việc đề phòng thôi. Không có gì rắc rối hết.

Cô gật đầu đáp lại và cố không để ý đến cảm giác bất an trong lòng. Không có gì thay đổi trong tiếng nổ của động cơ, máy vẫn nổ đều, khiến cho Cody nghĩ rằng sự vận hành của máy bay không bị sự hư hỏng của áp suất dầu tác động đến, hay ít ra là chưa. Cô lắng nghe anh liên lạc trên máy radiô với vị trí gần nơi họ đang bay, và nghe anh trình bày về tình hình của

họ. Khi người ta đã nhận được tin tức của anh rồi, anh lái máy bay hạ xuống phía hồ rất nhanh.

Tình hình không quá khẩn cấp, nhưng Cody hạ gấp để đảm bảo an toàn cho họ. Đã có người biết họ đang ở đâu và tại sao họ hạ cánh. Shannon nghĩ trường hợp của Rick không được như thế. Chắc tình hình của anh ấy rất nguy kịch, hoặc là anh không có thì giờ để gọi cấp cứu, hoặc là lời kêu cứu của anh không ai nhận được.

Họ hạ thấp xuống êm ái, không có sự cố gì xảy ra. Khi Cody chỉnh van tiết lưu để máy bay chạy trên mặt nước, thì Noah nói:

- Tôi thấy có cái lều bằng cây nằm phía sau rừng. Lều nằm ở phía Bắc chỗ chúng ta hạ cánh.

Theo sự hướng dẫn của bố, Cody cho máy bay chạy lui chỗ Noah nói, Shannon thấy chiếc lều, cô chỉ cho Cody thấy. Anh lái máy bay chạy đến tận mép hồ, trên bờ hồ có rải sỏi.

Khi máy tắt, Noah lại lên tiếng:

- Lều xem có vẻ như không có người ở. Nếu có ai ở trong đó, thế nào họ cũng chạy ra đây xem có chuyện gì xảy ra. - Chiếc lều xây dựng bằng cây rất thô sơ và nhỏ, chỉ quãng chừng 10 feet vuông. Khi họ bước ra khỏi máy bay, mọi vật chung quanh đều im lặng như tờ. Gần chiếc lều có nhà kho nhỏ, được xây cao lên khỏi mặt đất, trên những cọc gỗ, và có cái thang tự chế để leo lên vào kho. Khi máy bay đã được buộc chặt an toàn, Cody nói:

- Tốt rồi. Chúng ta được yên ổn. Bây giờ đi quanh một vòng xem sao.

- Có lẽ cần lều và kho đều khoá cửa. - Shannon lên tiếng, cô thấy hình như bị bỏ hoang.

- Nếu thế thì căn lều này không phải của dân Alaska - Noah đáp. - Tập tục người dân ở đây là khi đi đâu thì mở cửa và để thực phẩm trong nhà, để phòng có ai lỡ bước ghé vào có mà dùng.

Cánh cửa gỗ nở ra khó mở, nhưng Cody đưa vai húc mạnh, nó liền bật mở. Chủ nhân ngôi lều đã áp dụng đúng phong tục của Alaska. Căn phòng độc nhất trong lều có nền đất nện và trần nhà thấp. Củi đốt chất trong góc phòng cùng với vỏ bao dùng nhóm lửa, và diêm trong hộp chống ẩm. Ngoài lò lửa ra, còn có bàn, ghế và chiếc giường nhỏ, được làm một cách thô tháp. Những bao bột mì, sữa bột và đường được cho vào trong các thùng sắt có khăn, kê cao khỏi mặt đất để tránh loại gặm nhấm và kiến. Một cây đèn dầu hoả đầy dầu, kèm theo sợi bấc còn mới.

- Có lẽ có cả thịt bò khô và rau quả ở trong kho, Cody đoán. - Nếu bị kẹt ở đây lâu, chúng ta sẽ không chết đói. - Anh quay ra cửa, bóp mạnh tay lên vai bố. - Bố này. Bây giờ chúng ta đến xem áp suất dầu hồng ra sao.

- Tôi có thể giúp được gì không? - Shannon hỏi.

- Không, nhưng nếu cô muốn vấy dầu nhớt bẩn thì hãy giúp. Cô nên thư giãn và ngắm cảnh thiên nhiên - Cody khuyên.

Shannon đi theo họ ra chỗ máy bay đậu, một phần nằm bên bờ hồ. Cô đứng nhìn họ làm việc một lát, rồi cảm thấy chán nản. Cô muốn đi xem bờ hồ, nên cô lấy máy ảnh ra, đi dọc theo mép hồ, nhưng không có ý định đi xa khỏi tầm mắt của chiếc máy bay.

Không khí rất trong lành, phảng phất mùi thơm của nhựa thông. Bu lô và dương liễu mọc đầy bờ hồ. Cô thấy cái đập do hải ly đắp cao, bèn bước đến gần để xem. Đứng trên cành cây gãy, cô yên lặng nhìn xem, và nửa giờ sau, công lao của cô có kết quả. Cô thấy một con hải ly lớn lội về nhà. Cô chụp được cái mặt đầy râu của nó đang nhô lên mặt nước gợn sóng, nhìn thẳng vào cô.

Rồi thật là một cơ may hiếm có, cô thấy một con nai lớn Bắc Cực đang ăn cỏ phía bên kia bờ hồ. Mặc dù ở xa, nhưng cô cũng thấy được bộ ngực trên đầu nó rộng hơn hai cánh tay cô rải ra. Cô định quay về chỗ trống trong rừng gần ngôi nhà, nhưng bỗng cô đổi ý vì hiếu kỳ, cô muốn đi xem phía bên kia khúc cong của bờ hồ có gì hấp dẫn không.

Cô mới đi được mấy bước, bỗng nghe có tiếng ai gọi to. Cô dừng lại lắng nghe.

- Shannon! - Cody gọi cô. Giọng anh có vẻ hối hả khiến cô quay lui.

- Tôi về đây! - cô hét to để đáp lại, và vội vã quay về.

Nhưng cô không ngờ đã đi xa như thế. Khi cô thấy chiếc máy bay, cô mệt hụt hơi. Vừa đi chậm lại để thở, cô đã thấy Cody sai chân bước đến.

- Cô không biết gì hết về vùng này mà dám đi xa như thế ư? - Giọng anh cau có, tức giận.

- Xin lỗi, - cô đáp vừa thở hỗn hển. - Tôi không ngờ đã đi xa như thế này.
- Bỗng cô thấy khẩu súng lục trên tay anh. Nụ cười ngượng ngập trên môi cô biến mất. - Anh định làm gì đây? Định tìm tôi đem đến nơi hành quyết à?

- Đây là vùng có gấu, Texas à. - Anh nhét khẩu súng vào lưng quần. Cô có thể gặp một con gấu khổng lồ ở tại đây. Tôi biết ở đây có con gấu ấy.

- Anh muốn nói loại gấu lớn ở Bắc Cực à? - Cô hỏi lại, vẻ sợ hãi lộ ra trên mặt. - Chắc anh không tin có gấu lớn ở đây chứ?

- Tôi không biết có con nào hiện giờ đang ở gần đây không, - Cody đáp, rồi đưa tay chỉ vào gốc cây cách xa chỗ họ đang đứng một đoạn ngắn. - Nhưng tôi biết dấu móng chân của nó trên cây kia mới cách đây không quá hai ngày - Cô quay đầu nhìn những vết cào còn trắng trên thân cây, vết cào

cao hơn đầu cô. Anh nói tiếp: - Đây là cách chúng làm dấu mốc phân ranh lãnh thổ của chúng. Cho nên cô đừng đi đâu xa hơn nữa.

- Tôi sẽ không đi nữa. - Lời hứa chân thành. Cô không muốn anh phải nhắc lại lời cảnh giác. Cô nhìn chiếc máy bay, thấy Noah đang làm gì nơi máy. - Máy bay hư như thế nào?

- Chúng tôi đã tìm ra được chỗ hỏng.

- Có sửa lại được không? - Họ ở nơi vắng vẻ, xa xôi khuất tịch. Shannon mong sao họ có thể chữa được máy bay.

- Bố tôi có thể sửa được các thứ, nhưng phải mất một thời gian, - Cody đáp. - Vì thế mà tôi đi tìm cô. Tôi định nhờ cô nhóm bếp lò và nấu một ít thức ăn cho chúng ta.

- Được, - cô bằng lòng. - Bột mì có, đường có, bột sữa có... có thiếu gì nữa đâu? Nhưng xin báo cho anh biết: Tôi không biết nấu nướng. Tôi không rành. Nhưng tôi sẽ cố gắng.

Anh cười thông cảm.

- Chúng tôi không kén cá chọn canh đâu. Vả lại, bố tôi và tôi đều lấm lem dầu máy, nên tôi phải đề nghị nhờ cô. Cô xem trong kho thử có gì, nhưng cẩn thận khi leo lên thang.

Cô từ từ leo lên từng nấc một, lòng nôn nóng muốn xem chủ nhà để lại cái gì trong kho. Có bánh bích qui thì tuyệt, cô nghĩ. Ở nơi hoang dã mà đòi hỏi bánh bích qui bọc sôcôla có quá lăm không nhỉ? Rõ ràng là quá lăm. Nhà kho có chứa nhiều thứ có giá trị nhưng không có bánh bích quy. Ngoài gạo, đậu, hạt dầu thay bơ, bột trứng, rau quả và thịt bò khô, Shannon còn tìm thấy bao để ngủ, ủng dài, bít tất dày, găng tay và đèn cầy. Không có cà phê, nhưng cô tìm thấy một lon trà.

Việc nhóm lửa trong lòng thùng bằng củi hoá ra là công việc khó khăn và mệt nhọc. Rồi cô phải xuống hồ xách nước, đợi nấu cho sôi để rửa đồ đạc cô lấy trong kho ra.

Khi cô dọn thức ăn lên bàn thì trời đã về chiều. Bữa ăn tuy đơn giản, nhưng hai người đàn ông đều ăn rất ngon miệng. Gặp hoàn cảnh như thế này, người nào cũng đồng ý nấu ăn như thế này là tốt, đạt yêu cầu. Shannon nói:

- Không có thức ăn tráng miệng. Xin lỗi vậy.

- Không sao, Texas. Cám ơn đã làm tròn nhiệm vụ. Chúng tôi không cần đồ tráng miệng. - Khi ăn xong, họ đem trà ra ngoài để uống. Dù sao thì khí trời trong sạch sẽ làm tăng thêm hương vị của trà.

- Có lẽ phải đến tối chúng tôi mới sửa xong máy bay. - Cody nói. - Tôi không quen thuộc địa hình ở vùng này, nên ta không thể bay đêm được. Có lẽ phải chuẩn bị để ngủ đêm ở đây.

- Nghĩa là tôi phải bắt đầu nấu bữa tối ngay từ bây giờ - Shannon nghĩ rằng nấu một bữa ăn với điều kiện sơ khai như thế này sẽ mất rất nhiều thì giờ.

- Có lẽ phải như thế, - Cody đáp rồi cười, nụ cười của một gã đàn ông mau đói.

- Cô không thích tôi đi theo phải không? - Noah hỏi. - Bây giờ không những cô có người chữa máy bay, mà còn có người tối nay sẽ canh chừng cho cô tránh khỏi bị ai xúc phạm đến danh dự.

Ôi, tuyệt! Shannon nghĩ. Lần sau cùng cô có người đi kèm cặp canh chừng, là tại buổi liên hoan khiêu vũ ở lớp 12 trung học. Bây giờ nghĩ đến chuyện có người canh chừng tại chốn hoang dã này, cô cảm thấy rất buồn cười.

- Bố... - Cody nhìn ông, mặt lộ vẻ sửng sốt nhưng tràn đầy tình thương yêu. - Bố có muốn con trả lời câu hỏi ấy không?

- Tôi không muốn, - Shannon lên tiếng.

- Tùy cô, Texas, - Ánh mắt của anh thay đổi, nhìn cô rất trù mến. Cô cảm thấy mạch máu trong người đập nhanh. - Tôi hứa sẽ rất lương thiện, ngay cả khi không có bố tôi ở bên cạnh.

Cô trả lời, cố làm cho câu nói của anh bớt nặng nề.

- Anh là người thất bại nào nề.

- Cô không tin à? - Anh đáp. - Đêm nay chúng ta sẽ ngủ trong phòng này... với bố tôi.

Noah cau mày, vẻ bất bình.

- Cody, anh không được nói như thế với cô ấy. Chúng ta ra đây để tìm chồng chưa cưới của cô ấy.

- Đúng, - Cody đáp, vẻ trầm ngâm - Chắc con quên chuyện ấy.

- Con phải nhớ như thế,- Noah nói, gật đầu với anh như nhắc nhở anh.

Môi anh nhếch lên, nhưng không trả lời. Shannon nghĩ rằng Cody có ý định theo đuổi cô theo phương pháp riêng của anh, bất chấp chiếc nhẫn trên ngón tay cô. Cô tự nhủ rằng, trước khi họ bắt đầu công việc tìm cứu này, mặc dù anh đã nói với cô không có hy vọng tìm ra Rick, nhưng chắc anh tin rằng Rick vẫn còn sống. Nếu anh không nghĩ thế, thì chắc anh sẽ không theo đuổi cô.

Ngoài chuyện đó ra, cô còn nhận ra rằng cô thấy cuộc theo đuổi này đã làm cho cô rung động, bối rối. Khi cô nhận thấy anh nhìn cô đăm đăm, cô phân vân tự hỏi phải chăng anh thấy được sự rung động bối rối nơi cô.

Rồi cô thấy cặp mắt màu xanh nhạt của anh ánh lên vẻ thích thú, cô nghĩ anh đã thấy điều đó.

Cody uống hết nước trà nóng trong cái tách nhôm, đưa tách cho cô, rồi quay qua nói với bố anh:

- Ta đi làm việc thôi.

Khi hai bố con đi đến chiếc máy bay, Shannon đem tách trà vào nhà, rửa bát đĩa. Khi cô bắt đầu nấu bữa tối, bỗng cô nghe tiếng ầm ầm của chiếc máy bay đang đến gần. Âm thanh thật kỳ lạ trong chốn hoang dã như thế này. Cô cau mày, bước ra khỏi lều nhìn lên trời. Chiếc máy bay hạ thấp, bay vòng quanh căn lều.

Cody làm dấu ra hiệu gì đấy với chiếc máy bay. Chiếc máy bay chao cánh trả lời nhận được tin nhắn, rồi bay đi.

- Họ muốn gì thế? - Shannon hỏi lớn.

- Họ hỏi xem thử chúng ta có cần giúp đỡ gì không? - Cody đáp - Tôi đáp cho họ biết chúng ta tự lo liệu lấy được rồi.

- Thật không?

- Thật, nếu chúng tôi tìm ra cách lắp ráp các bộ phận lại với nhau được.

Cô mỉm cười, đi vào lại trong lều. Cody có tình hài hước rất ý nhị, nụ cười thật duyên dáng và cặp mắt dạn dĩ. Nhưng cái làm cho anh tuyệt vời nhất là trí thông minh nhạy bén, sắc sảo. Và tất cả những đặc điểm này biến anh thành người đẹp trai hoàn toàn. Bất thần cô sờ vào chiếc nhẫn đính hôn, lòng cảm thấy hơi buồn một chút. Cô bèn nhún vai xua đuổi cảm giác ấy đi, và quay lại với công việc.

Không biết có phải vì Shannon bỗng có tài nấu nướng hay là cô gặp may, mà tự nhiên bữa ăn hoá ra hoàn hảo. Bánh nướng trên vỉ mặt dưới có hơi nâu một chút, nhưng món thịt bò hầm với rau thì rất tuyệt. Và món bánh pútđinh bột gạo với nho khô cũng rất ngon.

Bên cạnh ngọn đèn dầu hoả, cô rửa bát đĩa trong khi Cody lau khô. Công việc nội trợ luôn tay không làm cho đục tình giữa họ tan biến, nhưng ông Noah thỉnh thoảng xen vào để nhắc nhở họ nhớ rằng ông đang có mặt bên cạnh họ. Tuy nhiên hành động này của ông hình như chẳng mấy tác dụng. Ánh mắt dạn dĩ của anh cứ nhìn cô mãi, cho nên không cần lời nói, anh cũng đã nói với cô rất nhiều, và cô hiểu tình ý của anh không mấy khó khăn.

Khi bát đĩa rửa và lau khô xong, được đem vào chỗ cũ rồi, Cody đề nghị:

- Ta hãy ra ngồi ngoài mái hiên chơi. Trời đêm rất đẹp.

Shannon thấy những vì sao lấp lánh sáng trên bầu trời ngoài cửa sổ. Tiếng gọi của trời đêm Alaska yên tĩnh rất hấp dẫn. Cô muốn nghe theo lời đề nghị của Cody, nhưng lời đề nghị là sự cám dỗ chứ không phải vì cảnh đẹp của trời đêm. Nhìn Cody, cô nghĩ anh có ý định cám dỗ cô.

- Không, cám ơn. - Cô cố giữ giọng nói thật tự nhiên - Chúng ta đã trải qua một ngày dài, tôi mệt quá rồi.

- Cô nói đúng - Noah liền lên tiếng, đồng ý với quyết định của cô. - Chúng ta phải dậy sớm. Trời ở đây sẽ rất mau sáng.

- Dĩ nhiên. - Giọng Cody hình như muốn châm biếm cả hai người.

- Shannon, cô ngủ trên giường đi. - Noah nói, đưa tay chỉ về phía giường
- Cody và tôi sẽ nằm trên nền nhà.

- Được rồi, Shannon gật đầu.

- Bố, bố có tin xương cốt già nua của bố có thể ngủ trên nền nhà không? - Cody hỏi, ánh mắt tinh quái - Có lẽ bố nên ngủ trên giường để con và Texas ngủ trên nền nhà.

- Anh đừng lo cho xương cốt của tôi - Noah vội phản đối ý kiến của anh, nhưng trước khi ông lên tiếng, thì tim của Shannon nhói lên khi nghe lời của Cody nói ra.

Nếu cả hai ngủ trên nền nhà, thế nào anh cũng thu xếp để họ không ngủ riêng. Thế nhưng anh biết rất rõ ràng, bố anh sẽ không đồng ý với đề nghị của anh. Đây là âm mưu khôn ranh để cho cô lưu tâm đến anh. Chỉ ngay sau khi nghe anh nói, cô đã tưởng tượng đến cảnh cô nằm cuộn tròn bên cạnh cơ thể cường tráng của anh. Cô mắc phải sai lầm là đã đưa mắt nhìn anh, để anh biết được ý tưởng hiện ra trong mắt cô. Cô bèn quay mặt đi.

- Anh đã gây ra chuyện đấy nhé - Noah tố cáo con trai ông - Anh đã làm cho cô ấy bối rối.

- Thật thế không Texas? - giọng anh như muốn nói anh biết sự bối rối không phải là phản ứng của cô.

- Không - Shannon phải làm cho anh hiểu rằng cô biết trò chơi của anh, và cô sẽ không tham gia trò chơi ấy. Ít ra cũng không vì những nguyên tắc có tính đàn ông của anh. - Và tôi nghĩ anh không muốn làm cho tôi bối rối.

Cody nhìn bố anh:

- Bố thấy tuyệt chưa. Theo con thì cô ấy hiểu rõ con bố ạ.

- Đến giờ đi ngủ rồi - Noah tỏ ra hết kiên nhẫn trước thái độ của con trai ông - Cody và tôi ra ngoài để cho cô chuẩn bị đi ngủ - Noah nói với cô - Khi nào cô chuẩn bị xong, cô gọi một tiếng cho chúng tôi vào.

- Hay nếu cô cần giúp đỡ gì - Cody cười điệu.

- Cứ ở đấy mà chờ. Tôi không thể sửa chữa máy bay, nhưng tôi cài nút và lôi dây kéo trong tối được - cô đáp một cách châm biếm - Bàn tay tôi là con mắt thứ hai có thể thấy các thứ trong bóng tối.

- Tôi sung sướng được biết thế - anh nói.

- Đừng nói nữa được không hả? - bố anh lên tiếng, giọng chán nản - Anh có vẻ giống như mật vụ Anh.

- Có như Jame Bond không? - Cody hỏi.

- Không. Như Austin Powers - Bố anh dẫn anh ra ngoài, vẻ tức tối, còn Shannon thì phì cười.

Cô mở vali ra, chiếc vali mà ông Noah đem lên từ máy bay lúc trời còn mới tối, lấy ra một ít vật dụng mà cô sẽ dùng vào đêm ấy. Cô mặc chiếc áo ngủ bằng vải len tay dài, chiếc áo dài đến gót chân, rồi cài nút đến tận cổ. Chiếc áo làm cô trông đoan trang, kín đáo. Shannon mỉm cười nghĩ đến phản ứng của Cody khi thấy cô mặc áo như thế này.

Cứ mang bít tất dài cho ấm, cô chui vào túi ngủ để trên giường. Cô nằm vài phút, lắng nghe tiếng nói chuyện nho nhỏ bên ngoài túp lều.

Cuối cùng cô gọi lớn:

- Xong rồi! Bây giờ quý vị có thể vào được rồi.

Cô chỉ nghe tiếng bước chân của một người bước qua sàn ván trước mái hiên đi đến cửa. Shannon nhận ra được bước chân kéo lê lệt xệt của Noah. Khi cánh cửa mở ra, cô chỉ thấy một mình ông già bước vào. Cô cau mày với vẻ thất vọng. Ông dừng lại, chưa đóng cửa và nhìn ra ngoài.

- Cody, đừng đứng ngoài ấy quá khuya. - Ông nói với giọng âu yếm của người cha chăm lo cho con - con cần nghỉ ngơi như bố và cô ấy.

- Con không cần nghỉ, - Cody đáp. Shannon nghe giọng anh vừa trùu mến, một cách hài hước, vừa thích thú. - Chúc bố ngủ ngon. - rồi anh nói to hơn - Chúc ngủ ngon, Texas. Chúc cô có một giấc mơ đẹp.

- Chúc ngủ ngon. - Cô nói to đáp lại, và rúc sâu thêm vào túi ngủ.

Cô mỉm cười một mình, hài lòng, nhưng không xác định được nguyên nhân. Sau khi ông Noah đã chui vào túi ngủ. Shannon lắng nghe âm thanh xào xạc của đêm đen trong một lát. Cô nhắm mắt, nghĩ rằng, chắc cho đến khi Cody đã vào nhà rồi cô mới có thể ngủ được. Nhưng không ngờ cô đã ngủ lúc nào không biết.

Có bàn tay để lên vai cô đánh thức cô dậy. Cô cựa mình, cau mày khó chịu vì đang ngái ngủ, rồi quay đầu nhìn người nào đã quấy phá giấc ngủ của cô. Trong bóng tối của căn lều, cô chỉ thấy một bóng đen cúi sát xuống giường cô.

- Cái gì....? - Cô cất tiếng nho nhỏ, giọng khàn khàn ngái ngủ, nhưng một ngón tay cứng rắn đã đè lên môi cô biểu cô nằm yên.

- Suyt! - Khi nghe giọng của Cody, sự mệt mỏi trong người cô biến mất. - Mặc áo bành tô và ra ngoài. Tôi sẽ chỉ cho cô xem cái này.

Không để kịp từ chối hay bất bình, bóng đen đã biến mất khỏi giường, lặng lẽ đi ra cửa. Cô ngồi dậy thì anh đã ra ngoài rồi. Mặc dù cô nghĩ tốt hơn hết là không nên đi, nhưng sự hiếu kỳ đã thôi thúc cô.

Cẩn thận để khỏi gây nên tiếng động làm cho ông Noah thức dậy, cô nhẹ nhàng bò ra khỏi túi ngủ, gỡ chiếc áo ngủ dài ra khỏi các chỗ vướng trong túi ngủ. Cố gắng tìm đồ đạc trong bóng tối là chuyện không phải dễ. Cô phải thận trọng và từ từ di chuyển. Cô mang giầy vào, mặc áo bành tô ra ngoài áo ngủ, rồi rón rén đi đến cửa và bước ra ngoài hành lang.

Cô không ngờ bên ngoài trời sáng như thế này. Cô thấy rõ Cody đứng cách ngôi lều mấy feet. Khi cô đang ngần ngừ nơi cửa, thì anh quay lại:

- Đến đây, - Giọng anh nho nhỏ, vừa nói vừa ra dấu cho cô đến gần bên anh.

Cô ngại ngần đi đến gần anh:

- Chuyện gì thế?

Mắt anh sáng long lanh nhìn vào mắt cô một hồi lâu, ánh mắt đăm đũi si mê.

- Tôi biết sao ở Texas to và sáng, nhưng tôi muốn chỉ cho cô thấy sự huyền bí một đêm ở Alaska.

Trời đất quý thần. Giọng nói khàn khàn của anh, sự thân mật bất ngờ, phản ứng của cô khi đứng gần anh.... tất cả kết hợp lại để tấn công vào lý trí của cô. Cô cảm nhận sự huyền nhiệm, và hình như sự huyền nhiệm đang xảy ra trong lòng cô. Cô miễn cưỡng rời mắt anh để nhìn lên trời. Cô thấy nguồn sáng xuất phát từ bầu trời chiếu sáng màn đêm.

Khi cô nhìn bầu trời đầy ánh sáng màu xanh lục long lanh chiếu xuống, hai buồng phổi cô tràn ngập hơi thở nhẹ nhàng, sáng khoái không thể tả nổi. Hơi thở cô hít vào như đang khiêu vũ theo điệu nhạc âm thầm nào đó.

Mắt không rời khỏi bầu trời vì sợ ánh sáng ấy sẽ biến mất, cô nói với Cody:

- Ánh sáng Bắc Cực phải không?

- Phải, Cody đáp - Ánh sáng Bắc Cực.... bản giao hưởng của ánh sáng.

Cô hết sức kinh ngạc. Cô nhớ khi còn nhỏ cô đã nhìn vào chiếc kính vạn hoa. Cô ngạc nhiên khi thấy những mẫu hoa văn và màu sắc ánh sáng thay

đôi, nhưng đây chỉ là những hình ảnh bắt chước cảnh đẹp thiên nhiên còn nghèo nàn thô thiển. Còn ở đây, tấm màn di động hình như được tạo nên bằng châu ngọc óng ánh - Ngọc bích, hồng ngọc, ngọc xaphia, ngọc lam - với vẻ sáng chói của kim cương. Bức màn quay cuồn trên bầu trời, xoắn xít, vụn vụn, phai dần, biến mất rồi hiện ra lại. Hình như nó đang sống cuộc sống sinh động của mình.

- Cô có kinh ngạc không? - Cody hỏi. Anh đứng rất gần bên cô, và Shannon không biết anh ta đã quàng tay quanh vai cô khi nào. Cô đã mãi miết say sưa ngắm cảnh thiên nhiên, cho đến khi ấy mới nhận ra việc anh quàng tay qua vai mình.

- Rất kinh ngạc. - Cô đáp, dựa sát vào người anh.

- Có người tuyên bố rằng họ có thể nghe được ánh sáng, - anh nói.

Shannon lắng tai nghe. Khi cô nghe có tiếng sột soạt nho nhỏ, hệ thần kinh cô như căng ra. Tiếng kêu rất yếu ớt nhẹ nhàng và biến thiên theo nhịp vũ điệu ánh sáng. Khi cô nhìn Cody, hai mắt cô tròn xoe.

- Tôi nghe được âm thanh của ánh sáng. - Cô thì thào nói.

Cô thấy anh cười.

- Đây là tiếng gió thì thào thổi qua lá thông.

- Không, Không thể như thế được. - Cô đinh ninh âm thanh ấy xuất phát từ ánh sáng.

- Dù cô có nghe gì đi nữa, thì các nhà khoa học vẫn tuyên bố âm thanh ấy không xuất phát từ ánh sáng. - Cody nói, không có ý định tranh cãi về vấn đề này.

- Cái gì tạo ra ánh sáng Bắc Cực? - Shannon mê mẩn nhìn nhìn dải sắc màu thay đổi quay tít trên không.

- Ánh sáng này do từ trường ở Bắc Cực của Trái Đất và gió mặt trời từ mặt trời thổi đến, tạo ra sự cọ sát mà gây nên - Anh cười nhìn cô, - Hiện tượng này rất khoa học nhưng lý thuyết này làm mất đi ảo tưởng về sự huyền bí.

- Phải, - cô đồng ý.

Một luồng ánh sáng xanh tách khỏi bức màn phập phồng nhảy múa, phóng xuống Trái Đất. Shannon há hốc mồm kinh ngạc trước hiện tượng thay đổi vũ điệu một cách bất ngờ như thế. Rồi cả đọt ánh sáng hình như tiến đến gần mặt đất.

- Có lẽ nó nghe chúng ta nói chuyện - Cody nói.

- Sao? - Shannon không hiểu anh nói gì.

- Có một truyền thuyết về ánh sáng nói rằng nếu người ta nói chuyện với nó hay huýt gió với nó, thì nó sẽ đến gần với mình - Anh nhìn cô với ánh mắt thách thức. Tại sao cô không thử xem sao?

Cô trề môi, huýt gió nho nhỏ. Lập tức bức màn xanh màu lục kỳ diệu có phản ứng ngay. Nó đứng yên, rồi hình như lao xuống mặt đất.

Một tiếng rít kỳ lạ phát ra khiến Shannon lạnh xương sống, và cô cố huýt gió lại. Ánh sáng quẩn quại, có vẻ như đến gần hơn, rồi bay đi - Có lẽ âm thanh gì chứ không phải của ánh sáng - Cody nói, mắt thờ ơ nhìn lên bầu trời.

- Nhưng hình như nó trả lời, phải không? - Cô hỏi, vẻ mặt hơi kinh ngạc.

- Nếu cô không huýt gió, có thể cũng có tiếng rít ấy phát ra, - Anh đáp.

Lớp ánh sáng ngũ sắc lơ mờ rồi phai dần, mờ nhạt, Shannon nín thở, hy vọng ánh sáng có màu sắc ấy xuất hiện trở lại, nhưng nó biến mất vào đêm đen. Cô nghiêng đầu nhìn Cody.

- Nó có trở lại không? - Cô hỏi nhỏ.

- Tôi nghĩ là màn trình diễn đã xong - Anh dịu dàng đáp.

Khi anh nhìn cô, nụ cười trên môi anh biến mất. Ánh mắt đăm đăm của anh khiến cho mạch máu của Shannon nhảy mạnh, vì cô quá hồi hộp. Rồi anh lại cất tiếng nói, giọng khàn khàn, giọng nói vuốt ve làm cho cô bối rối:

- Tôi quên nói cho cô biết, người ta thường mê tín cho rằng, ai chứng kiến cảnh ánh sáng này xuất hiện, thường sẽ gặp chuyện gì đấy xảy ra.

- Gặp chuyện gì xảy ra? - Cô hỏi, giọng ngạc nhiên lo sợ.

- Ví dụ... họ sẽ làm những chuyện mà họ thường không làm. - Anh nhìn chăm chăm mặt cô. Hai cánh tay anh từ từ quay cô đối diện với anh. - Chắc đây là chuyện hy hữu, vì tôi tự nhủ rằng tôi sẽ không làm lại việc này, không làm cho đến khi chiếc nhẫn trên tay cô mất đi.

- Phải, - Cô đáp giọng hơi ghen ngào.

Khi môi anh hạ xuống, cô đưa môi lên đón nhận. Dục tình giữa họ bùng lên phừng phừng như ánh sáng rực rỡ mà họ vừa thấy trên trời. Hai bàn tay anh luồn vào trong áo bành tô của cô, ôm quanh eo cô, lần xuống dưới, để trên hông cô. Anh ép mạnh cô sát vào người mình.

Dục tình ngấm sang người cô, dục cô vào chốn lãng quên thực tại, quên việc anh đang ôm cô vào lòng. Môi cô hé ra để đón nhận nụ hôn cháy bỏng của anh. Không có gì tồn tại vào giây phút ấy. Thế giới chỉ có hai người với nhau thôi.

Shannon chỉ muốn một việc là áp sát vào người anh. Cô căng người để thường thức nhu cầu ấy. Cody lướt môi qua má cô, xuống cổ, áp vào chỗ mạch máu đang chảy mạnh. Hai bàn tay anh lần vào ngực cô, nhưng vướng phải những đường xếp nếp của chiếc áo ngủ.

- Lạy Chúa, cô mặc gì thế này? - Anh hỏi. Cô cười gằn:

- Mặc áo ngủ chứ mặc gì. Loại áo ngủ của bà già mặc. - Cô đáp.

Cody thở dài, hít mạnh vào, tựa trán vào trán cô. Bỗng cô luồn hai tay vào trong áo khoác của anh, xoè hai tay trên ngực anh. Cô thấy ngực anh đập thành thịch.

Anh lên tiếng, giọng trầm trầm gay gắt:

- Cho tôi biết khi chúng ta tìm ra Rick, cô vẫn còn muốn anh ta?

- Chắc anh biết rõ điều đó rồi.

- Mẹ kiếp... phải. Nhưng cô phải cho tôi biết cô vẫn còn lưu tâm đến anh ta hay không. Cô có còn.... sau chuyện này không? Cô muốn tôi say đắm cũng như tôi muốn cô. Hãy xác nhận điều đó đi.

Chiếc nhẫn kim cương trên tay cô bỗng nhiên nặng trĩu. Cô đã quên và bực mình khi nghe Cody nhắc lại cho cô nhớ chuyện này. Cô đang sống trong thời khắc tuyệt đẹp, và bây giờ giây phút ấy đã bị phá hỏng vì cảm giác tội lỗi. Cô hít mạnh để khởi bật ra tiếng khóc.

Anh ôm cô chặt hơn, mấy ngón tay bấm vào hai bên hông cô như thể muốn lay cô.

- Nói đi, - anh lại yêu cầu, - Cô muốn tôi chứ không phải anh ấy. Cơ thể cô đã nói với tôi như thế. Bây giờ tôi muốn cô xác nhận điều đó.

- Phải. - Âm thanh phát ra nho nhỏ lời xác nhận, mặc dù cô muốn thoát ra khỏi vòng tay anh. Cô hạ thấp cằm cúi mặt xuống, không muốn anh thấy sự lo âu bối rối trên mặt cô.

- Cô sẽ không kết hôn với anh ấy. - anh nói.

- Tôi sẽ kết hôn - Đây là lý do khiến cô đến Alaska. Cô đến đây không vì lý do gì khác nữa. Cô yêu Rick và không có gì làm cho cô hết yêu anh ấy.

Xúc cảm mãnh liệt đã làm cho Cody đứng yên lặng một hồi lâu mới lên tiếng được:

- Cô không thể làm như thế được.

Shannon ngẩng đầu lên, cơn sốc sau nụ hôn của anh vẫn còn làm cho cô run run. Cô ngạc nhiên khi thấy mình hành động bình tĩnh.

- Tôi phải làm thế - cô đáp - Người ta không lấy chồng chỉ vì người ấy đã làm cho cơ thể mình rung động. Người ta lấy chồng vì tim mình rung động mà thôi.

- Cô muốn nói cô vẫn còn yêu anh ấy phải không? - Rõ ràng anh cố gắng để giữ bình tĩnh.

- Phải, - Shannon thì thào đáp - Khi tôi tìm ra anh ấy rồi, chúng tôi sẽ cưới nhau - Hình như cô phải nói ra những lời ấy để thuyết phục mình. Nhìn Cody, cô chỉ còn cách là đừng để cho mình chịu khuất phục trước tình yêu mà cô nghĩ là cô sẽ tìm thấy trong vòng tay anh.

Anh thả cô ra và buông tiếng thở dài náo ruột:

- Vậy thì tôi sẽ tìm anh ấy cho cô. Tôi sẽ tìm ra anh ấy. Nhưng đừng mời tôi ăn cưới.

BẾN HẸN

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Sáng hôm sau, Cody chỉ nói với cô chừng 5 tiếng. Khi anh nhìn cô, mà cũng hiếm lắm, mắt anh lạnh nhạt. Ánh mắt không có nhiệt tình, không vui vẻ, không đăm đũa để làm cho cô say mê. Shannon chưa bao giờ cảm thấy bối rối như thế. Nhưng cô phải giữ hình ảnh Rick trong đầu, và nếu chuyện này có làm cho tình bạn của cô và Cody mất đi, cô cũng đành. Để cho một người đàn ông cáu kỉnh, ích kỷ, với đầu óc phiến diện làm cho mình sai kế hoạch, là không đúng với nhiệm vụ. Thôi được, mặc cho anh ấy cáu kỉnh, miễn ảnh giúp cô là được, nhưng nếu anh ấy không chịu. Dù sao cũng không có chuyện ấy đâu, chính cô cũng quá khắt khe với mình, cô thấy đầu óc cô cũng chật hẹp, hoài nghi.

Không làm sao che giấu được sự căng thẳng giữa hai người. Noah nhận thấy không khí ấy ngay lập tức. Trong suốt buổi ăn sáng và trong khi chuyển đồ đạc lên máy bay để ra đi, ông hết nhìn người này lại nhìn sang người khác, cố nghe họ nói với nhau tiếng nào để chứng tỏ giữa hai người đã có xích mích

Vì tâm bất định, lại mất ngủ nên Shannon chọn ngồi ở phía sau máy bay, để ông Noah ngồi ở ghế phụ lái gần bên Cody. Khi anh cho máy bay chạy trên mặt hồ để cất cánh, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng mắt không để ý cảnh đẹp bên ngoài.

Khi máy bay đã lên không trung, cô tựa đầu ra lưng ghế, nhắm mắt lại lấy hai tay che mắt. Tiếng máy nổ đều đều đập vào hai tai cô. Cô lơ mơ nghe Cody liên lạc với ai đó qua máy truyền tin.

Bỗng Noah reo lên sung sướng khiến cho cô giật mình. Cô hạ tay xuống và mở mắt ra. Cô nhìn ông già. Ông quay lui nhìn cô với nụ cười trên môi:

- Shannon, cô có nghe gì không? - ông hỏi vẻ mặt rất phấn chấn - Quá tuyệt. Thật chúng ta đã không uống công.

- Nghe cái gì? - Cô chồm người tới trước, trán cau lại, cô suy nghĩ điều ông ta đang nói.

- Họ thành công rồi! - ông đáp.

Ngay khi ấy, Cody cho máy bay nghiêng lại để vòng quanh bay theo hướng khác, tạo thành với hướng đang bay một góc 45 độ. Ruột gan Shannon cồn cào thắt lại vì áp lực, cho đến khi máy bay trở lại bình thường.

- Ai thành công? Ông nói chuyện gì thế? - Cuối cùng cô hỏi lại Noah.

Chính Cody trả lời câu hỏi đó của cô, đầu hơi quay lui nhưng không nhìn vào mắt cô:

- Họ còn sống - anh trả lời với giọng nghe thản nhiên - Rick còn sống. Họ đã đi ra khỏi núi. Chúng tôi vừa nhận được tin cho biết sáng nay họ đến được trại câu cá.

Phải mất tròn một giây cô mới tin lời anh nói. Tin này hình như khó có thể tin được, mặc dù cô luôn tin chắc Rick còn sống. Cô bàng hoàng khó tin, là vì cô nghe người khác nói, chứ không phải chính cô nói.

Tin này làm cho cô nhẹ nhõm cả người, đến nỗi cô bỗng thấy yếu sức.

- Anh ấy còn sống, - cô lặp lại nhưng rất nhỏ khiến cho hai bố con ngồi trước không nghe được. Cô đợi cho nguồn vui dâng trào, nhưng nó không đến. Chỉ có sự trống rỗng trong lòng: mục đích đã hết. Cô khỏi phải tìm Rick nữa. Anh đã được người ta tìm ra.

- Bây giờ chúng ta bay đến trại câu cá, - Cody nói, anh nói to cho cô nghe, vì tiếng máy nổ âm ầm.

- Họ có... anh ấy khoẻ mạnh chứ? - Cô cố tìm cách để hỏi cho có chuyện.

- Máy bay truyền tin nghe không rõ, - anh đáp - Nhưng nếu họ đi bộ được ra khỏi núi, thì chắc họ không bị thương tích gì trầm trọng.

Thế là đủ rồi, Shannon nghĩ, cô ngồi dựa người ra ghế. Cô xoay chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay, cô làm cho nó lỏng ra, như thế nó đã trở nên quá chặt, và nhìn xuống bàn tay.

- Tin quá vui, phải không? - Giọng của Noah khiến cho cô nhìn lên - Cô nói mãi là anh ấy còn sống.

- Phải, - Cô cố cười, rồi bỗng nhiên cô nghĩ rằng hoàn cảnh của cô đáng phải vui, rất vui - Tin thật tuyệt vời!

Shannon nhẹ nhõm người, vì cô đang hạnh phúc. Cô quay mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lòng hân hoan chứ không như hồi nãy. Rick đang đợi cô ở nơi nào đấy phía trước.

Khi cô gặp lại anh, mọi việc sẽ đâu vào đấy. Cứ tiếp tục suy nghĩ như thế, cô tự nhủ.

Nếu ánh mắt của Shannon cứ nhìn sang người đàn ông tóc đen tuyền đang lái máy bay - nếu tim cô đau đớn vì thương thầm nhớ trộm - thì cô có thể tảng lờ không để ý đến. Hồi nãy cô tức giận vì thái độ của anh, nay sự tức giận ấy đã biến mất. Bây giờ cô chỉ còn nghĩ đến anh như là người có vẻ ngoài hấp dẫn, là người đã giúp đỡ cô, và là người bạn thôi. Chính Rick mới là người cô yêu. Chính Rick là người cô sắp cưới. Cô đã nói nhiều lần rồi.

Hai giờ sau, máy bay bắt đầu lao xuống, nhắm chiếc hồ lấp lánh dưới ánh sáng mai. Shannon cảm thấy lòng nôn nao hồi hộp. Cô lo buộc giây thắt lưng trước khi cần phải buộc. Khi chiếc thủy phi cơ rơi mạnh xuống mặt hồ, cô tự động chống hai tay lên thành ghế.

Cô nhìn thấy những ngôi nhà làm bằng cây sơn màu nằm lộn xộn trên bờ hồ. Nhiều chiếc thủy phi cơ khác đậu gần trại, lại còn có nhiều thuyền đánh cá nữa. Cô nhìn người trên bờ, nhưng không thấy có bóng cao lêu đêu của Rick đâu hết trong số người đang đi gần khu có nhà ở.

Cody cho máy bay chạy vào bờ. Ngay trước khi cầu phao bằng sắt chạm lên đáy hồ đầy sạn, thì anh tắt máy. Khi ấy máy bay đã chạy với tốc độ chậm chạp. Chỉ mấy phút sau, Cody đưa tay để giúp cô bước ra khỏi máy bay.

Sự đụng chạm giữa hai người tự nhiên thôi, nhưng cô cảm thấy hồi hộp trong lòng. Cô nhìn vào mắt anh một thoáng rồi quay mắt đi chỗ khác. Trông anh rất hấp dẫn, cô khó mà không hồi hộp. Sức thu hút của anh không làm cho cô xiêu lòng, nhưng vẫn còn đủ sức tác động đến cô.

Khi đã đứng vững trên mặt đất, Shannon ráng đợi Cody và bố anh để cùng đi đến phía các ngôi nhà. Noah nán lại phía sau, loay hoay buộc máy bay vào cọc. Shannon thấy Cody có vẻ nôn nóng.

- Thôi được rồi bố, - cuối cùng anh nói.

Khi Noah đi đến, Cody quay lui. Anh nhìn Shannon. Mối anh nở nụ cười thích thú với vẻ hài hước.

- Cô lo sợ cái gì đấy? - Anh dịu dàng nói - Họ bình an rồi. Và họ cũng sẽ về đúng lúc. Mùa đông đến sớm ở đây.

- Tôi đã nghĩ đến điều ấy.

- Đây là giây phút trọng đại, Texas. Cô nên hăng hái và tươi lên chứ!

Cô hếch cằm lên một chút, và đáp:

- Khi gặp Rick, tôi sẽ như thế.

- Vậy thì ta đi - anh nói và ra dấu cho cô đi trước - có lẽ chúng ta sẽ tìm thấy anh ấy ở trong văn phòng. Hình như đây là trung tâm sinh hoạt ở đây.

Cô nhìn ngôi nhà có tấm bảng treo ở ngoài, trên bảng có viết chữ "Văn phòng". Cô đi vội đến ngôi nhà, nghĩ rằng cô đi đến đây do sự thúc giục của Cody hơn là do chính cô.

Khi cô mở cửa, trong phòng ồn ào vì tiếng người nói chuyện. Căn phòng nhỏ có nhiều người, hầu hết đều đứng nói chuyện với nhau. Vài người dạt sang một bên để tránh đường cho cô vào.

Shannon không biết cô đã thấy anh trước hay anh thấy cô trước. Cô chỉ biết dùng một cái anh đứng trước mặt cô - cao lêu đêu, mái tóc màu hung đỏ nhớp nhúa và rối bù. Đây là hình ảnh đã đập vào mắt cô.

- Shannon! - Anh kêu lên, vẻ hết sức ngạc nhiên.

- Ôi, Rick, - Cô thở hốt hốt gọi tên anh.

Anh đưa tay để ôm lấy cô. Không có sức mạnh nào ngăn cản được họ ôm chầm lấy nhau. Ngay khi cô cảm thấy vòng tay quen thuộc êm ái của anh ôm lấy cô, cô liền thấy thư giãn, khoan khoái. Rick bình an vô sự. Bỗng cô bật khóc.

Hắn là anh cảm thấy má cô ướt áp vào da anh, và anh đưa tay nâng cằm cô lên:

- Sao thế này? - Rick trách, rồi lấy ngón tay lau nước mắt cho cô, - Em khóc à?

- Phải, - Cô xác nhận, cười với anh.

Bây giờ cô mới thấy những vết rách và bầm tím ở một bên mặt anh, thấy sự mệt mỏi trong đôi mắt đỏ hoe quanh khoé. Hình như anh đã mất sự say sưa của người ở vùng hoang dã và thiếu tinh thần ham thích phiêu lưu mạo hiểm, những thứ mà cô nhớ rất rõ anh say mê. Rick đã trải qua cơn thử thách, và sự thử thách đã ghi dấu lên người anh, Shannon nghĩ thế. Cô không ngờ anh đã thay đổi quá nhiều, anh rất khác với anh trước đây.

- Chắc em đã trải qua những giây phút kinh hoàng, - anh nói với giọng thương cảm - Anh cứ nghĩ đến chuyện em sẽ bay đến đây. Anh không biết em có đến không. Không biết có phải em đã dùng cái vé anh gửi cho em không?

- Đúng thế. Em đã cố báo cho anh biết khi nào em đến, nhưng chúng ta không liên lạc được với nhau. Không ai biết anh ở đâu hay anh đang làm việc gì. - Chuyện hình như xảy ra đã lâu rồi.... cho người nào đấy.

- Anh nghĩ chắc em lo sợ đến điên cả đầu, - Rick vừa nói vừa nhăn mặt.

- Nhưng anh như thế nào? - Shannon đứng lui lại để nhìn anh - Anh khoẻ chứ? Anh có đau không?

- Anh khoẻ, - Rick đáp - Chỉ bị vài vết rách và bầm tím vài nơi, vài bắp thịt bị đập, nhưng anh khoẻ. - Hình như anh không muốn nói đến chuyện rớt máy bay và hậu quả sau đó - làm sao em đến đây được?

- Cody chở em đến. - Cô không thể nhìn được ánh mắt Rick.

Shannon quay lui nửa người để tìm Cody. Anh và Noah đang đứng cách cô chừng vài feet. Cặp mắt xanh nhạt của anh nhìn cô như dao cắt, rồi mới lướt ánh mắt qua cô, nhìn vào Rick.

- Cody Steele! - Rick thốt lên. Anh nhớ và có vẻ hơi bối rối. Cody nghe tiếng Rick, anh bước tới. Rick kéo Shannon đứng sang một bên rồi đưa tay bắt tay Cody - Xin cảm ơn đã đưa cô ấy đến đây.

- Vợ chưa cưới của anh là người có tài thuyết phục - Cody nói - cô ấy đã nói cho anh biết cô yêu cầu tôi chờ cô đi tìm anh... hay tìm xác máy bay của anh không?

- Không, cô ấy không nói - Rick nhìn cô, vẻ ngạc nhiên - Anh có viết thư cho em nói về anh ấy cho em biết phải không?

- Có - cô gật đầu.

- Anh ấy là người phi công vùng hoang dã giỏi nhất ở đây - Rick nói, không rụt rè khi nói lên lòng kính trọng của mình.

- Thật đúng như thế - Noah vội lên tiếng đồng ý với sự đánh giá của Rick.

Mặt Rick lộ vẻ thành thật:

- Tôi ước chi có anh cùng đi.... nhưng tôi không biết tình thế có thay đổi được gì không?

- Anh thế là may mắn đấy, - Cody nói.

- Đúng, - Rick gật đầu vẻ mệt mỏi, rồi cố nói khôi hài cho vui. - Đúng như tục ngữ đã nói: Tránh voi không hổ mặt nào. - Anh nhún vai, cố bày tỏ kinh nghiệm thô thiển của mình - Trong trường hợp này, chúng tôi cứ xông tới, nhưng tôi nghĩ chúng tôi đã đáp xuống an toàn.

- Chuyện xảy ra như thế nào? - Cody hỏi.

- Chúng tôi gặp bão - Rick lắc đầu như thể anh không nhớ rõ các biến cố xảy ra - Trước khi chúng tôi biết có bão, thì chúng tôi đã bị lạc. Rồi máy

hông. Sau đó chúng tôi mới nhận ra ống dẫn dầu bị nứt rạn một đường. Tôi không biết làm sao mà Henderson giữ được máy bay ở trên không lâu như thế.

- Anh ấy là phi công giỏi - Noah đáp.

- Shannon, chúng ta đến đây, anh sẽ giới thiệu em với ông ấy, - Rick đề nghị, dẫn cô đi đến chỗ đám người khác đang nói chuyện với nhau - Anh cũng muốn em gặp Hale... Và con gái của ông... - anh nói thêm, giọng hơi ngập ngừng.

Người phi công có vóc dáng lực lưỡng, tóc bạch kim. Rick giới thiệu cô với ông ta, nhưng cô không có cơ hội để nói chuyện nhiều, vì khi ấy ông ta đang được bác sĩ khám nghiệm. Người ta đã chở ông bác sĩ đến để khám cho những người bị rớt máy bay và cung cấp thuốc men họ cần. Người phi công bị trật khớp xương vai và có nhiều vết trâm trọng ở trán cần khâu lại.

Rồi Rick dẫn cô đến giới thiệu với hai bố con ông Hale, Shannon thấy Jackson Hale không có vẻ gì là nhà lãnh đạo công ty dầu hỏa hết. Trông ông có vẻ như người sống ngoài trời, râu ria xồm xoàm đầy má, và hai hàm.

Thấy Shannon để ý, ông đưa tay sờ bộ râu lổm đổm bạc dưới cằm, rồi giải thích:

- Râu mới mọc. Cần phải cắt tỉa bớt, phải không? Tôi không muốn quên chuyện thập tử nhất sinh vừa rồi, nên định không cạo râu - Rồi ông nhìn Rick - Có phải đây là người vợ chưa cưới của anh mà anh thường nói đến không?

- Phải, Rick đáp, và Shannon nhận ra anh chỉ giới thiệu tên cô mà không giải thích mối liên hệ giữa cô với anh.

- Anh ấy rất cừ, - Jackson Hale nói với cô - Tôi hy vọng cô biết thế.

- Tôi biết. - cô cười và tình cờ nhìn lên... gặp ánh mắt của Cody. Màu xanh trong mắt anh trong veo, và ánh mắt lạnh như băng.

Jackson Hale lại nói tiếp:

- Rick giúp tôi đi tiếp khi tôi muốn bỏ cuộc. Anh ấy quả quyết chúng tôi sẽ ra khỏi núi. Nhìn cô là tôi biết lý do anh ấy muốn ra khỏi núi, - ông cười.

- Cám ơn ông, - cô đáp lại lời khen của ông ta. Ông Noah thêm mắm thêm muối như mọi khi:

- Tôi nghĩ hai người rất giống nhau. Shannon cứ nhất quyết là chồng chưa cưới của cô ấy còn sống, mặc dù mọi người tin là tất cả đã chết. Cô ấy cứ năn nỉ Cody giúp đi tìm anh ấy cho bằng được.

- Tôi sẽ rất buồn nếu anh không mời tôi đi dự đám cưới - Jackson Hale dặn Rick - Cô ấy bay đến đây để thành hôn với anh phải không?

- Phải, - Rick gật đầu với vẻ lúng túng, nụ cười trên môi không được tự nhiên - Nhưng chắc phải hoãn một thời gian.

- Và tôi tin sẽ có vài chuyện rắc rối nữa xảy đến, Shannon nói. Rõ ràng sau chuyện Rick vừa trải qua, họ sẽ không vội vàng làm đám cưới ngay.

- Bây giờ cô ở đâu? - ông Chủ tịch công ty dầu hoả hỏi - Tôi muốn nói ở đâu tại Anchorage?

- Ở tại khách sạn Westward, - cô đáp.

Rick cau mày:

- Sao em không ở tại nhà anh?

- Em rất buồn báo cho anh biết, căn hộ của anh đã có người khác thuê rồi, - cô vừa cười vừa báo cho anh biết - Tiền thuê nhà của anh đã hết hạn, và

khi ông quản lý không thấy anh về, họ dọn dẹp đồ đạc của anh cho rộng phòng để cho người khác thuê.

- Ông ta làm gì? - Bỗng Rick thở dài - Anh đoán ông ta không biết.

- Phải. Em cất đồ đạc của anh tại khách sạn nơi em ở. - Shannon nói thêm.

- Rick, anh có giới thiệu vợ chưa cưới của anh với con gái tôi không? - Jackson Hale hỏi, như thể ông vừa nhận ra rằng người thiếu nữ ngồi lặng lẽ bên cạnh ông không tham gia câu chuyện với mọi người.

- Tôi không biết có nên làm thế không - Rick đáp với vẻ phân vân.

Con gái ông rất khiêm tốn, đến nỗi Shannon không để ý đến cô ta. Bây giờ cô nhìn thấy cô gái, thấy cái áo đăc tiền bị rách một lỗ hình tam giác và trên mặt có nhiều vết xước. Mặt cô ta có nước da trông cũng mịn màng. Mái tóc vàng rối bù, một ngọn lá mâm xôi còn dính trên một cuộn tóc. Rõ ràng trông cô ta rất mệt mỏi, người phờ phạc.

- Belinda, bố muốn con làm quen với vợ chưa cưới của Rick, cô Shannon Hayes, - bố cô giới thiệu hai người, phá tan bầu không khí ngột ngạt giữa họ.

- Cô khoẻ chứ? - Cô gái tóc vàng lên tiếng, giọng uể oải. Vừa đưa tay, bàn tay bị nứt nẻ, sần sùi.

- Rất hân hạnh được biết cô. - Shannon đáp lời và cúi người xuống bắt tay Belinda để cô khỏi đứng lên.

- Để tôi đi kiếm cái ghế cho cô, Belinda,- Rick nói, rồi dợm bước đi tìm ghế.

- Đừng bận tâm, Rick - cô ta gọi anh lại, cười gượng gạo. - Tôi quen ngồi trên các vật cứng rồi... trên mặt đất hay trên nền nhà.

- Phải - Bố cô cười. - Đây là nàng công chúa muốn sống kham khổ.

Bên ngoài bỗng có tiếng máy bay trực thăng nổ ầm ầm. Tiếng ồn làm cho mọi người trong phòng ngừng nói chuyện. Khi chiếc trực thăng hạ xuống ngoài sân trại, các cánh quạt máy bay thổi tung bụi đất bay mù mịt ngoài cửa sổ. Khi tiếng ồn chấm dứt, các cánh quạt kêu phạch phạch chậm rãi dừng lại, Jackson Hale cười:

- Công ty báo cho biết họ gọi đến một chiếc trực thăng phản lực để đón chúng tôi, - ông ta nói - Chắc là chiếc vừa hạ ngoài sân - ông âu yếm để tay lên vai con gái mình - Chúng ta sẽ rời khỏi đây để về Anchorage trong vòng 20 phút nữa. Con thấy thế nào?

- Tuyệt! - Giọng cô gái có vẻ hồ hởi nhưng Shannon nghĩ chắc Belinda quá mệt nên không háng hái mấy.

- Cô muốn bay về với chúng tôi không, Shannon?

- Tôi không biết. - cô nhìn Cody, ánh mắt hoang mang.

Anh nhếch mép cười, nụ cười xã giao.

- Chắc cô không muốn rời Rick chứ? Phải không?

Câu hỏi chua chát của anh làm cho cô bực mình. Shannon quay qua nói với Jackson Hale:

- Nếu ông còn rộng chỗ.

- Dĩ nhiên là còn - ông ta ngắt lời cô. - Nếu không còn chỗ, tôi sẽ để người nào đấy ở lại về sau.

Cody liền bước tới, chậm rãi đi qua khoảng cách ngắn ngủi của họ. Nhưng khi anh dừng lại bên cô, anh có vẻ căng thẳng vì dự tình bùng lên hùng hực. Shannon nín thở, cảm thấy lửa tình đang cháy rực trong anh.

- Vì cô đi về với họ, nên bố tôi và tôi sẽ về trước - anh nói, mắt đăm đăm nhìn cô không chớp nháy.

- Phải - Noah lên tiếng. - Để tôi chất hành lý của cô lên trực thăng cho.

- Cám ơn quý vị đã giúp đỡ tận tình. Nhất là giúp Shannon. - Rick nói, anh đứng bên cạnh cô, nhưng không chạm vào cô hay quàng tay lên vai cô để tỏ ý mình là người chồng sắp cưới.

- Đừng bận tâm, Rick. - Cody tự động cười với anh. - Không cần phải cảm ơn. Vì hoá ra công việc tôi làm chẳng được cái gì. - Shannon không có cơ hội để tránh ra hay chống đối, khi Cody đưa hai tay nắm hai cánh tay trên của cô, giữ cho cô đứng yên. - Tạm biệt, Texas.

Mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô, trong khi cô cố đoán ý định của anh. Thật khó tin, hình như anh định hôn cô - ngay trước mặt Rick và mọi người. Cô bèn co người lại. Nhanh như chớp, anh nắm cánh tay cô giữ lại. Rồi anh kéo cô đến gần, cúi đầu nói nhỏ vào tai cô:

- Shannon, cứ kết hôn với anh ấy - anh nói khàn khàn. - và quên tôi đi... nếu cô quên được.

Shannon nhìn anh đăm đăm, mắt cay xè vì sắp khóc, rồi cô vùng khỏi tay anh đang nắm nhẹ tay cô. Cody nhìn xéo Rick, ánh mắt thách thức, rồi bỏ đi.

Noah khuyên Rick:

- Anh phải chăm sóc cô ấy cho cẩn thận. - nói xong, ông vội vã đi theo con trai.

Rick nhìn cô, cau mày không hiểu. Anh hỏi cô:

- Chuyện quái gì thế này?

Shannon không muốn trả lời.

BẾN HẸN

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Đêm buông xuống ngoài cửa sổ phòng khách sạn của Shannon ở Anchorage. Rick cũng ở một phòng khác tại khách sạn này, nhưng hiện anh đang ở trong phòng cô, nằm trên ghế nệm dài, gối đầu vào lòng cô. Họ ăn tối với nhau hồi nãy tại nhà hàng trên tầng cao nhất của khách sạn, nơi Cody đã gặp cô đêm đầu tiên khi cô mới đến Alaska.

Shannon đã kể cho Rick nghe về Cody, nhưng không nói về những giây phút thân mật hay về cách cô đáp lại nụ hôn của anh một cách nồng cháy. Cô đã nói đến mối liên hệ của cô với Cody chỉ là vô tư, vui vẻ, như là cách anh trêu chọc cô về bang Texas, về việc ông Noah giữ gìn tiếng tăm cho cô rất nghiêm ngặt. Cả hai đều cười chuyện này, nhưng trong tiếng cười của cô có cái gì thiếu thành thật.

Tuy vậy, họ đã nói đến vấn đề thực tế trước mắt: thực tế của họ là kế hoạch trong tương lai của họ. Ngay cả khi họ điện thoại về cho bố mẹ cô sau bữa tối, cả hai đều tránh không nói đến ngày cưới được hoãn lại là ngày nào.

- Anh đã nói cho em biết chưa? - Rick nhìn cô trong khi cô đưa tay vuốt mái tóc màu hung đỏ của anh. - Ông Hale nói anh làm phi công cho công ty của ông ấy lâu chừng nào tùy anh.

- Thế thì tuyệt quá! - Shannon cười.

- Khi anh bò ra khỏi chiếc máy bay lâm nạn - Rick thở dài - điều mà anh nghĩ đến là, một, anh còn sống, và hai là anh đã hỏng việc. Anh đã gặp vận

may. Hừ, đây là hợp đồng đầu tiên anh làm phi công vùng hoang dã - thực ra là phi công phụ - và bọn anh đã để cho máy bay chở nhân vật chóp bu của công ty rớt. Bây giờ thì có vẻ vui thế đấy, nhưng khi ấy... - Anh ngheo đầu sang một bên để tỏ vẻ thất vọng.

- Em có thể đoán ra tâm trạng anh khi ấy, - cô nói, nhưng trong lòng cô nghĩ, nếu cô ngồi trên ghế nệm dài với Cody, thì có lẽ họ sẽ không nói chuyện mà thôi. - Công việc như thế nào... em muốn nói việc anh tìm cách ra khỏi núi như thế nào?

- Rất nản. - Lời nói hàm chứa rất nhiều ý nghĩa. - Mỗi lần bọn anh đi khỏi một con đường cong lại thấy một ngọn núi khác. Không có dấu hiệu gì cho thấy có sự sống của con người.

- Ông phi công bị boong khớp xương vai, chắc là rất đau đớn, - Shannon hỏi.

- Henderson không hề than vãn. - Rick dừng lại, anh nhìn lên trần nhà, có vẻ muốn nhìn xuyên qua bên kia trần nhà - Khi anh gặp Belinda lần đầu tiên trên máy bay, anh không lưu tâm mấy đến cô ấy. Anh nghĩ cô ta là con cưng của ông chủ, được nuông chiều hư hỏng. - Anh mỉm cười - Nhưng anh mong em sẽ gặp lại cô ấy. Sau khi cô ấy hết phàn nàn về tóc tai, sâu bọ và thực phẩm, cô ta trở thành chiến hữu thật sự.

Lại Belinda, Shannon nghĩ. Hình như cứ mỗi lần Rick hít vào một hơi thở là anh nhắc đến tên cô ta. Phải chăng cô quá dễ chạm tự ái? Cô không nghĩ thế. Cô không tức giận... không có gì gọi là ghen tuông. Có lẽ đây chỉ là sự quan sát đơn thuần thôi.

- Cô ấy có vẻ dễ thương đấy. - Thực ra, Shannon không quan tâm để ý đến cô gái tóc vàng đó. Khi đi máy bay để về Anchorage, cô không có cơ hội nói chuyện với cô ta. Tiếng máy bay nổ ầm ầm khiến người ta không

thể nói chuyện với nhau được, ngoại trừ nói với người bên cạnh, mà người ngồi bên cạnh cô là Rick.

- Cô ấy rất tuyệt vời. - Rick trả lời với giọng khẳng định. Rồi anh đưa tay che miệng để ngáp. - Xin lỗi. - Anh nhìn cô cười... - việc này không làm tổn hại đến thanh danh công ty. - Anh ngồi dậy, - Anh thực sự là phi công vùng hoang dã, Shannon à. Chúng ta có thể đi nghỉ sớm được chứ?

- Dĩ nhiên là được, - cô đáp.

Cô đứng dậy tiến anh ra cửa, anh nắm tay cô.

- Em là cô gái rất tuyệt. - Anh hôn nhẹ lên má cô. - Anh có ý định nói với em như thế trước đây rồi.

- Anh là chàng trai rất tuyệt, - cô đáp lại. - Vị anh hùng của em. - Không, cô nghĩ cảm thấy tội lỗi một cách kỳ lạ, vì đã thành thật với mình. - Vị anh hùng của Belinda. - Em đã có ý định nói với anh như thế trước đây.

Khi anh hôn cô lại, lần này anh ôm cô vào lòng. Nhưng vòng tay của anh không có gì vỗ vập, thôi thúc. Mà chỉ ấm áp dễ chịu thôi. Cô không thấy cảnh ánh sáng Bắc Cực trình diễn. Cô tự nhủ: thôi, chẳng cần.

Rick từ từ lui lại, nhìn cô dăm dăm một cách kỳ lạ, như thể anh thấy cô lần đầu tiên. Shannon hơi bối rối.

- Chúc ngủ ngon, - anh nói. - Sáng mai anh gọi cho em.

- Cứ ngủ dậy muộn cho khỏe, - cô đáp. - ngủ dậy trưa sẽ giúp anh có thêm sức khỏe.

- Tốt thôi - Rick không cần tranh luận. Anh hôn cô thêm lần nữa. Shannon nhìn anh, và khi ra đến cửa, anh quay lại nhìn, cô vẫy tay chào, rồi anh bước ra hành lang và đóng cửa lại.

Dù cô có thích ý nghĩ so sánh anh với Cody hay không thì cô vẫn cứ so sánh. Cán cân nghiêng về Cody rất nhiều. Gặp lại Rick và nói chuyện với anh, cô mới thấy rõ tình cảm của cô ấp ủ bấy lâu trong lòng.

Rất có thể cô không yêu Rick. Cô đã quan tâm đến anh rất nhiều, nhưng bây giờ không còn như trước nữa. Shannon nhận ra như thế. Cô cắn môi dưới, nhớ lại lời cô đã nói với Cody rằng, người ta lấy ai đây là vì tình cảm trong tim chứ không phải những rung động của thể xác. Nhưng Cody đã cung cấp cho cô cả hai thứ ấy.

Cô thật bối rối khi nghĩ cô sẽ không gặp Cody nữa. Bỗng cô cảm thấy cô yêu anh. Quái lạ! Mình điên hay sao? Cô không biết gì về anh hết. Có lẽ đây chỉ là phản ứng do nỗi lo sợ của cô về Rick gây nên thôi. Nếu nỗi lo sợ ấy tan biến đi, thì cô sẽ không cảm thấy như thế với Cody... mà chỉ còn lại tình bạn mà thôi.

Nhưng cô yêu anh thật. Tình yêu của cô đối với Cody mạnh mẽ hơn rất nhiều, chưa bao giờ cô có tâm trạng như thế này.

Cô lại cảm thấy xấu hổ vì thiếu kiên định, cô nghĩ phải đón nhận Rick cho phải đạo. Cô nhắc nhở mình nhớ rằng sự trung thành là điều đáng quý... thế rồi cô nghĩ với lòng hoang mang rằng cô không biết người nào đáng cho cô trung thành. Và cô là loại người biết giữ lời, rất trung thành với lời hứa. Shannon không thể làm điều gì khác với lời hứa.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng. Mới đầu Shannon nghĩ là có ai gõ cửa phòng bên cạnh. Nhưng tiếng gõ cửa lại vang lên. Cô vừa cau mày vừa đi ra cửa. Có lẽ Rick. Bỗng cô lóe lên một tia hy vọng vô lý. Nếu người gõ cửa là Cody thì sao?

Cả hai điều cô đoán đều sai. Khi cô mở cửa, người hiện ra nơi ngưỡng cửa là Belinda Hale. Trông cô ta khác xa với Belinda rách rưới, mệt mỏi mà Shannon đã gặp ở trại câu cá. Cô ta vừa đưa tay vuốt máu tóc vàng bồng

xờm với thái độ kiêu cách, để cố phô trương vẻ trưởng giả trong bộ quần áo thời thượng, đắt giá.

Shannon cố để khỏi hắt hơi. Belinda dùng quá nhiều nước hoa. Cũng được, cô thông cảm việc này. Đi lang thang trong vùng hoang dã chắc là một việc rất khổ sở cho kẻ nô lệ của thời trang.

- Nếu cô tìm Rick, - Shannon lên tiếng, - thì anh ấy đã về cách đây mấy phút. Anh về phòng mình rồi.

- Tôi biết. - Cô ta trả lời rất bình tĩnh. - Tôi đứng đợi ở cầu thang thoát hiểm khi có hỏa hoạn đến lúc anh ấy ra về, vì tôi muốn nói chuyện với chị. Tôi xin phép vào trong được không? - Belinda hỏi, rất lễ phép.

Shannon hơi ngạc nhiên, cô tránh sang một bên cho Belinda đi vào và nói:

- Cô nói cô muốn nói chuyện với tôi à? - Shannon hỏi, muốn biết khách muốn gì và cố nghĩ ra cô ta muốn nói gì với mình.

- Phải. - Belinda tréo hai chân nghiêm trang. - Chắc chị đã đoán ra nguyên nhân tôi đến đây.

- Không. Tôi không đoán ra. - Shannon không nghĩ đến. Nếu cô nghĩ làm thì sẽ rất phiền phức.

- Tôi yêu Rick. - Belinda nói thẳng vào vấn đề, giọng tự nhiên, thẳng thắn và rất bình tĩnh. - Tôi biết chị sẽ nói, cũng như bố tôi đã nói, ấy là vì chúng tôi đã đồng cam cộng khổ với nhau. Chuyện thật bất ngờ, nhưng rất... thực tế. Và tôi nghĩ tôi yêu anh ấy rất hợp lý.

Minh nhưng không bạch, Shannon nghĩ, không tin cô gái tóc vàng có tình ý ngay thẳng. Cô hỏi:

- Thế... anh ấy có biết chuyện này không?

- Tôi đã nói với anh, nhưng hình như anh không tin lời tôi nói. - Belinda cười. Giọng cô nghe có vẻ nũng nịu, như thể Rick cần phải được nuông chiều. - Anh ấy biết nói gì? Anh đã đính hôn với chị. Tiền bạc và địa vị của bố tôi không giúp được gì... Với Rick không giúp được gì.

- Tại sao cô nói với tôi chuyện này? - Shannon hơi ngạc nhiên trước vẻ dạn dĩ của cô ta, mặc dù cô rất thán phục sự thành thật của cô ta.

Lời tuyên bố của cô ta không làm cho Shannon buồn, rõ ràng là không, vì cô đã nghĩ là cô yêu Cody chứ không yêu Rick. Cô đã có ý định sáng mai sẽ trả lại chiếc nhẫn đính hôn cho Rick. Nhưng bây giờ cô thấy tốt hơn là cứ để cho đối phương nói, và cô im lặng để nghe là khôn ngoan nhất.

- Shannon, chị không biết tôi trước khi máy bay rớt, nhưng trong thời gian ngắn ngủi này, tôi đã trưởng thành rất nhiều.

- Thật thế, - Shannon bối rối không nói nên lời, nhưng cô biết làm gì ngoài việc đợi nghe cô ta nói tiếp? Nếu cô ta có điều gì cần nói tiếp... thì chắc cô ta sẽ nói. Và quả vậy, Belinda nghiêng người tới trước với vẻ thân thiện rồi nói tiếp:

- Tôi đã có lần biết cách giải quyết tình huống khó khăn với tinh thần của người trưởng thành. Tôi đã hoàn toàn trưởng thành. Tôi đã đính hôn với một người đàn ông có đủ phẩm chất mà tôi muốn lấy làm chồng. Khổ thay là anh ấy vẫn còn yêu người vợ cũ. Khi ấy tôi nhất quyết là, tốt hơn chúng tôi nên tìm ra sự thật này trước khi chúng tôi lấy nhau. Chúng tôi sống xa nhau một thời gian... và họ đã cưới lại.

- Thì ra thế, - Shannon nói khi Belinda dừng lại, nhưng cô thật sự không thấy được vắn đề.

- Chỉ sau khi gặp Rick, tôi mới nhận ra tôi không yêu người... hôn phu trước của tôi. Thậm chí tôi không biết cuộc sống rồi sẽ như thế nào. - cô gái tóc vàng nói.

- Và giờ đây cô biết. - Shannon đáp và cô nghĩ đây là kết luận mang tính logic.

- Tôi nghĩ chắc chị đã biết rõ hoàn cảnh của tôi rồi... biết hoàn cảnh gia đình và cuộc sống của tôi. - Belinda nói tiếp. - Cho nên chắc chị không ngạc nhiên khi nghe tôi nói là bất cứ điều gì mà tôi muốn, tôi đều được toại nguyện. Tôi không bao giờ phải tranh đấu để có điều gì hết... cho nên khi máy bay rớt, chính khi ấy tôi mới phải chiến đấu để giành điều tôi muốn.

- Và cô đến đây là vì cô yêu Rick? - Cô bắt đầu hiểu ra câu chuyện của họ đang đi đến đâu.

- Phải. Anh ấy đã đính hôn với chị, cho nên trên thực tế, tôi phải xa lánh anh ấy. Nhưng tôi không làm thế đâu. - Belinda dừng lại một lát. - Đêm nay tôi đến đây để nói cho chị biết tôi định chiến đấu để giành Rick khỏi tay chị.

Chà, chắc cô ta đã xem nhiều phim truyền hình lãng mạn, Shannon nghĩ, lòng cảm thấy bàng hoàng.

- Tôi nghĩ chuyện này chẳng có gì gọi là chiến đấu hết. - Shannon định trình bày cho cô ta biết về quyết định của mình.

- Anh ấy không yêu chị. Ảnh không nói thế, nhưng ảnh không yêu chị, - Belinda khẳng định.

- Nếu anh ấy không yêu tôi thì vấn đề quá dễ dàng, vì tôi không yêu anh ấy.

Cô đã làm cho vị khách ngạc nhiên. Belinda cau mày:

- Nhưng chị đã đính hôn với anh ấy!

- Không còn lâu nữa, - Shannon đáp. - Tôi định trả lại chiếc nhẫn. Mọi việc đã thay đổi. Tôi đã thay đổi. Rick cũng thế. Tối nay tôi đã nhận thấy điều đó.

- Chị nói thật chứ? - Belinda nãy giờ rất bình tĩnh, rất tự tại, nay bỗng dao động bối rối. - Chị nói đùa phải không?

- Nếu trước đây tôi còn ngần ngại, ấy là vì tôi không muốn làm cho Rick đau khổ. - Shannon giải bày. - Tôi quan tâm đến Rick rất nhiều, tôi muốn ảnh hưởng nhưng tôi không yêu anh.

Belinda thở dài nhẹ nhõm. Shannon thấy cô ta khoan khoái ra mặt, chỉ bây giờ cô mới thấy cô ta rất căng thẳng, nhưng cô ta đã khéo léo che giấu sự căng thẳng dưới vẻ mặt bình thản.

- Tôi không biết nói sao, - Belinda nói... và Shannon nghĩ đây là hiện tượng lạ.

- Tôi thì biết. - Cô cười. - Chúc cô may mắn. Tôi hy vọng cô mời tôi ăn đám cưới.

- Tôi sẽ mời, - vị khách hứa, nước mắt ứa ra khi cô ta đứng dậy. Shannon nghĩ rằng, chắc cô ta không muốn khóc, vì nước mắt sẽ làm hỏng son phấn trang điểm.

Belinda ngần ngại:

- Chị có nói cho Rick biết là tôi đến gặp chị không?

Shannon suy nghĩ một phút rồi gật đầu.

- Nói, tôi sẽ nói. Có lẽ nhờ tôi nói mới thuyết phục được anh ấy.

- Cám ơn chị. - Trông Belinda rạng rỡ mặt mày, và thậm chí còn trông đẹp lên nữa... nếu cô ta có nhan sắc thật. - Shannon, chị rất tốt. - Cô ta đứng dậy và vuốt tóc. - Bây giờ thì tôi mới hiểu tại sao Rick muốn cưới chị.

- Lòng tốt không giống như tình yêu, - Cô đáp. - Tôi cũng vừa mới học được điều này.

Sau khi Belina ra khỏi phòng, Shannon cảm thấy quyết định từ hôn của cô là việc rất đáng làm, hết sức tuyệt vời. Cho dù tình hình giữa Rick và Belinda không đi đến đâu, thì việc cô từ hôn là rất chính đáng, phải làm.

Cô có Cody đấy rồi. Ngay khi cô trả chiếc nhẫn cho Rick, cô sẽ gọi Cody. Nghĩ thế, cô nhoẻn miệng cười thật tươi.

o O o

Sáng hôm sau, đến gần trưa Rick mới gọi mời Shannon cùng đi ăn sáng với nhau, còn nếu cô đã ăn sáng rồi thì họ đi ăn trưa. Cô nhận lời mời của anh và hẹn anh đến phòng cô.

Việc từ hôn là việc riêng tư, cô không muốn nó diễn ra tại nhà hàng đông người hay nói trên điện thoại. Sau khi Shannon đã nói chuyện vắng tắt trên điện thoại với Rick, cô gọi nhân viên phục vụ yêu cầu họ đem cà phê lên. Cà phê và Rick đến cùng một lúc.

- Cái gì thế này? - Anh hỏi với ánh mắt ngạc nhiên. - Anh nghĩ, chúng ta đi xuống tiệm cà phê để uống chứ.

- Em muốn nói chuyện với anh trước, - cô đáp, và rót cà phê ra hai tách. Cô đưa cho anh một tách rồi nói tiếp: - Sáng nay trông anh khỏe khoắn rồi đấy.

Anh bình phục nhanh. Có lẽ nhờ nằm trong vòng tay của Belinda, cô nghĩ với một thoáng ghen ty. Phản ứng của đàn bà mà, cô nghĩ. Cho dù cô không

muốn anh ta nữa, cô cũng không muốn có người khác muốn anh ta, để phòng khi cô thay đổi ý kiến, thất vọng, muốn anh ta trở lại. Cô tự nhủ đừng vô lý và nhìn Rick đăm đăm. Mặt anh đã hết vẻ mệt mỏi, cơ thể tràn trề sinh lực. Shannon thấy Rick giống như Rick trước đây, nhưng nét thay đổi tinh tế vẫn còn trên mặt anh.

- Anh ngủ như chết, - anh nói, cúi gập thân hình dài trên ghế nệm. Anh uống một hớp cà phê. - Nhờ thế mới lại sức, - anh nói, rồi nhìn cô với ánh mắt phân vân. - Em muốn nói với anh việc gì?

- Đêm qua sau khi anh về rồi, có một vị khách đến gặp em, - Shannon lên tiếng.

- Ai thế? - Rick nhướng mày. - Cody à?

Câu hỏi của Rick làm cô giật mình.

- Không, - cô đáp nhanh. - Cái gì khiến anh nghĩ là anh ấy đến?

- Do những chuyện mà em đã kể đêm qua, - Rick nhìn tách cà phê trên tay chứ không nhìn cô. - Anh nghĩ là anh ta quan tâm đến em. Có phải thế không?

- Phải. Hay là anh ta có hành động như thể quan tâm. - Đêm qua cô nhận ra Cody không hề nói anh yêu cô. Dĩ nhiên khi cô còn chiếc nhẫn của Rick trên tay, làm sao anh ta nói được. - Với Cody, khó mà biết khi nào thì anh ta nói thật.

- Anh cũng nghĩ thế. - Câu trả lời của anh không phải là lời đồng ý. - Vậy tối qua ai đến đây?

- Belinda Hale, - Shannon đáp.

Rick ngẩng mạnh đầu lên. Vẻ mặt anh thoáng hiện nét bối rối, rồi anh lấy lại bình tĩnh và hỏi tiếp:

- Tại sao cô ấy đến đây gặp em?

- Cô ấy yêu anh, Rick à, - Shannon đáp, hơi nghiêng đầu về một bên. - Nhưng chắc anh biết rồi, đúng không?

- Anh biết, - Anh buồn rầu và cố kiềm chế mình. - Có lẽ anh phải nói thật chuyện xảy ra ngoài ấy. Em có quyền biết. Anh đã hôn cô ta vài lần và... - Rick dừng lại, đỏ mặt, có vẻ e thẹn.

Và không có gì hấp dẫn hết. Shannon ngắt ngang lời anh:

- Anh khỏi cần giải bày.

- Anh phải giải bày, - Rick đáp. - Ở ngoài ấy có nhiều lúc anh và cô ấy như ông Adam và bà Eva. Anh biết đây không phải là cái có, nhưng...

- Ôi, xin anh. Đừng viện đến Kinh Thánh. Anh chỉ phí thời gian vô ích. Người ta đều làm thế. Không ai bị sấm chớp của thần linh đánh chết.

- Ở phải. Đúng thế thật. Em biết cảm giác ấy rất khó tả khi... nhưng có lẽ em không biết đâu, Shannon.

- Thực ra, em biết chứ, - cô nói một cách chua chát và nhìn anh ngần ngừ.
- Nhiều chuyện đã xảy ra cho cả hai chúng ta từ khi anh tặng cho em chiếc nhẫn này. Chúng ta đã thay đổi. Em không tin chúng ta đều có ý nghĩ giống nhau. Em nói đúng không?

- Anh... - Anh không nói hết câu, vì anh nhìn cô với vẻ ân hận sâu sắc. Một lúc sau, anh nói tiếp: - Shannon, điều anh muốn nói, chắc sẽ làm cho em đau khổ. Em đi từ xa đến Alaska để lấy anh. Và bây giờ em phải quay về và...

- Em không về ngay đâu, - Cô đáp.

- Em không sợ giáp mặt với bố mẹ em chứ?

- Không phải chuyện ấy.

- Shannon, nếu em muốn anh giúp, anh sẽ nói giúp cho. Cứ đổ hết lỗi lên đầu anh.

Cô lắc đầu.

- Em không cần làm thế, và em không muốn làm thế. Nhưng em nghĩ bây giờ là lúc em sống độc lập với thời gian. Em yêu bố mẹ em, nhưng Alaska là nơi rất hấp dẫn. Em ở lại đây. Có thể em sẽ ở lại một thời gian lâu. Em có đủ tiền để ở đến hết Giáng Sinh. Rồi khi ấy em sẽ nghĩ đến chuyện về lại Texas. Đừng lo cho em.

- Em nói thật chứ?

Cô gật đầu. Thế là xong, anh không yêu cô. Mặc dù anh không nói nhưng cô đã biết điều này. Cô xoay chiếc nhẫn lấy ra khỏi ngón tay, đưa cho anh, miệng khẽ cười.

Khi thấy Rick ngần ngừ chưa lấy lại chiếc nhẫn, cô nói:

- Rick à, tôi không yêu anh đúng với lòng tôi. Việc này không liên quan gì đến anh và Belinda hết. Nếu anh muốn trách ai, thì người đáng trách có lẽ là Cody. Anh ấy làm cho tôi thấy rằng, nếu tôi thật lòng yêu anh thì chắc tôi đã không bị anh ấy lôi cuốn.

- Cô nói thật chứ? - Rick muốn biết rõ hơn.

- Thật. Tôi đã có ý định trả chiếc nhẫn này lại cho anh vào tối hôm qua trước khi Belinda đến. - Cô xác nhận. - Nhưng tôi sợ sẽ làm anh phiền lòng. Đến khi nghe cô ấy nói xong, tôi mới quyết định dứt khoát.

Cuối cùng, Rick lấy chiếc nhẫn, nhìn mặt kim cương cắt theo hình vuông tỏa ra ánh sáng cầu vồng lóng lánh. Anh ta lắc đầu, nhìn cô, mắt ấm áp tình thương.

- Shannon, tôi không biết nói sao, - anh nói.

- Như thế là đúng với mong ước của Belinda. - Cô đáp, mỉm cười, má lúm đồng tiền. - Cô ấy thật sự yêu anh. Tại sao anh không gọi cô ấy đi?

- Chuyện này chẳng đi đến đâu. - Anh vuốt mái tóc màu rơm. - Tôi chỉ là tên lái máy bay thuê. Cô ấy là con gái của ông chủ.

- Vậy thì có sao đâu? Cô ấy muốn anh, - Shannon nói nhẹ nhàng. - Uống hết cà phê rồi gọi cho cô ta. Có lẽ cô ấy đang mong anh gọi.

BẾN HẸN

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Chiếc taxi dừng lại trước nhà kho đậu máy bay tại Merrill Field. Khi Shannon đọc hai chữ Steele Air trên tấm biển treo trên toà nhà đúc bê tông nằm sát cạnh nhà kho dùng làm văn phòng, mắt cô sáng lên.

Suốt ba ngày qua, cô đã cố gắng để nói chuyện với Cody, nhưng anh đều đi vắng: anh đi lái máy bay thuê ở đâu đó. Cô đã để lại tin nhắn cho anh, dặn anh điện thoại cho cô nhưng anh không gọi. Cô đã hai lần định nói với ông Noah về việc từ hôn của cô, nhưng cô muốn đích thân nói cho Cody biết. Cô quyết định đến gặp anh, vì thế mà cô đến văn phòng dịch vụ cho thuê máy bay này. Cô đã chuẩn bị, nếu cần, cô cứ ở mãi đây để gặp cho được anh.

Trả tiền xe xong, cô bước ra khỏi xe, đi đến cửa vào. Mặt trời chiếu sáng trên dãy núi Chugach bao quanh thành phố Anchorage. Vài đám mây như núi bông thoa phấn trôi lững lờ trên bầu trời, và không khí mùa thu khô lạnh.

Mặc dù trong lòng bồn chồn, nhưng cô vẫn thấy thoải mái khi nhớ lại lần đầu tiên đến đây: những tờ tạp chí vất bừa bãi khắp nơi, chiếc bàn xalông để đầy tách uống cà phê dùng một lần rồi vứt, và hai người phi công mệt mỏi ngồi ngả nghiêng trên chiếc ghế đệm dài. Nhưng lần nào chiếc ghế xoay sau bàn làm việc không để trống. Noah đang ngồi trong ghế. Khi thấy cô, ông vội đứng dậy. Cô không thể nào không chú ý thấy cửa văn phòng của Cody đóng kín mít.

- Trời, gặp lại cô tôi mừng quá! - Noah thốt lên, ông đi quanh ra khỏi bàn để chào cô.

- Chào ông Noah. Thật sung sướng được gặp lại ông. - Cô cười thân mật.

- Cô đến làm gì ở đây? - ông hỏi, giọng khan khan quen thuộc. - Tôi tưởng cô chuẩn bị đám cưới và tìm chỗ ở chứ.

- Tôi đến thăm Cody. Có anh ấy trong phòng không? - Cô nhìn cánh cửa, rồi thấy Noah di chuyển một cách lung túng.

- Có đấy. - ông đáp. - Nhưng độ này nó không được như trước. Nó gắt gỏng với mọi người... kể cả tôi, - ông nói thêm với vẻ đau khổ. - Tôi nghĩ bây giờ cô gặp nó là điều không nên. Nó vừa bay xa trở về và đang mệt, rất gay gắt với mọi người.

- Tôi xin phép gặp anh ấy thử xem sao. - Không có gì ngăn cản cô vào gặp Cody được. Thái độ hếch cằm lên là đủ biết quyết tâm của cô.

Noah lắc đầu, không tin con trai ông sẽ tiếp cô.

- Để tôi bảo cho nó biết có cô đến. - ông nói rồi lê chân đi đến cửa. - Nhưng với tính tình như thế này, dám nó không tiếp cô đâu. Tôi cứ nói mãi rằng cau có không giúp được gì cho công việc, nhưng nó không chịu nghe tôi.

Shannon đi theo Noah, và khi ông gõ cửa lần thứ hai, cô đứng sau lưng ông. Cô nghe giọng Cody nói nhỏ vì cửa vẫn đóng kín mít.

- Cái gì đấy? - Anh hỏi.

Noah nhìn cô, nhăn mặt rồi quay nắm cửa hé mở ra.

- Cody, anh có khách. - Cô chỉ thấy được góc bàn làm việc của anh thôi.

- Ai thế? - anh hỏi, giọng gay gắt.

Noah chưa kịp trả lời, Shannon đã nắm cánh tay ông, lách mình qua mặt ông, mở rộng cửa rồi bước vào phòng. Cody ngồi sau bàn, mặt rám nắng với vẻ cau có. Khi anh thấy cô, vẻ mặt anh vẫn không thay đổi, nhưng cô thấy anh đưa mắt nhìn khắp người cô và môi mím chặt.

- Cô muốn gì đây? - Cody hỏi, quay mắt khỏi cô và không thèm đứng dậy chào cô. Anh lại nhìn vào bản báo cáo trên màn hình vi tính.

- Tôi đã cố tiếp xúc với anh. - Cô nghe tiếng cánh cửa do Noah đóng lại ở phía sau. - Anh không trả lời các cuộc gọi của tôi.

- Tôi bận việc, - anh đáp, mắt vẫn không nhìn cô. - Tôi phải điều hành công ty. Trong thời gian tôi đi với cô, công việc ứ lại cả đống.

Có lẽ anh đang giận cô, không muốn gặp cô.

- Tôi không có dịp để cảm ơn anh về những việc anh đã làm giúp tôi. - Shannon nhận ra anh đã dành cho cô rất nhiều thời giờ quý báu... và đã đi tìm Rick.

Anh ngẩng đầu, đưa mắt nhìn cô và chua chát nói:

- Vậy thì bây giờ cô đã cảm ơn rồi đấy. Nếu không có gì nữa thì xin chào cô, vì tôi có rất nhiều việc phải làm. Tôi không rảnh để nói chuyện tào lao.

Cô cảm thấy tức giận trước thái độ của anh.

- Tôi đến để báo cho anh biết Rick và tôi... - Nhưng anh không để cho cô nói hết câu.

- Tôi đã nói tôi không muốn dự đám cưới của cô. Thậm chí tôi không muốn biết đám cưới của cô nữa! - Cody đáp nhanh, mặt lạnh lùng tức giận.

- Không có đám cưới đám hỏi gì hết! - Shannon to tiếng đáp lại. - Tôi đến để nói điều ấy cho anh biết thôi.

Cody ngồi yên nhìn bàn tay cô, rồi ngược mặt nhìn vào mặt cô:

- Chuyện này xảy ra khi nào?

- Ba hôm rồi. - Cô đáp và đợi xem có dấu hiệu gì nơi anh chứng tỏ việc này quan trọng với anh không... như là dấu hiệu vui mừng hay hài lòng. - Anh đã nói đúng. Tôi không yêu anh ấy.

- Rất tiếc là cô để thời gian quá lâu mới nhận thấy điều này, - anh càu nhàu, vẻ tức giận.

Hình như anh có vẻ không vui mừng. Shannon không muốn đánh mất lòng kiêu hãnh, cô đứng yên như pho tượng.

- Tôi đến để báo cho anh biết thế. Và để cảm ơn sự giúp đỡ của anh.

- Bây giờ cô định làm gì? - Cody hỏi. - Chắc cô sẽ bay về Texas vì đã từ hôn.

- Không. - Cô ngần ngừ, không muốn nói với anh cô định ở lại, mặc dù cô đã nói kế hoạch này với Rick. Cô đã hy vọng... ôi, quý thật. Có lẽ cuối cùng cô quay về nhà là hay nhất. - Chắc tôi phải mua vé trước để cuối tuần này thì về, - mấy ngón tay cô bấu chặt vào quai xách trên vai. - Cho nên tôi nghĩ đây là buổi chia tay luôn. - Cô đi ra cửa rơm rớm nước mắt.

- Chia tay quái gì được! - Anh bước nhanh ra khỏi bàn, đuổi kịp cô ở cửa, nắm cô lại. - Em khỏi đi đâu hết, Texas.

Sau khi bị Cody đối xử lạnh nhạt, Shannon không muốn ngã vào vòng tay anh, mặc dù cô rất muốn làm thế. Cô bèn hỏi giọng thách thức:

- Tại sao tôi phải ở lại đây?

Cặp mắt dạn dĩ của anh lại lóe lên ánh sáng châm chọc.

- Vì em yêu anh. - Anh đưa tay úp lên má cô, mấy ngón tay lồng vào tóc cô. Da thịt cô ấm lên vì sự đụng chạm này. - Vì thế mà hôm nay em đến đây phải không?

- Em chưa bao giờ nói thế. - Cô cố cưỡng lại ý muốn nhận lời anh nói là đúng, nhưng thấy anh vui vẻ trở lại, bỗng cô thấy nao nao trong lòng.

- Đúng rồi, - Cody đáp. - Mỗi lần anh cố thuyết phục em đây là sự thật, thì em đều từ chối. Em đã đẩy hai chúng ta vào tình thế khó khăn vô ích.

- Lãng mạn quá!

- Anh sẽ cho em thấy lãng mạn ra sao, Shannon. - Anh cúi đầu xuống, Shannon bỗng tự nhiên ngẩng mặt để đón nhận đôi môi của anh. Chiếc xích đeo vai của cô tuột xuống, Cody lấy ra khỏi tay cô, khiến cô phải tạm thời xuôi tay xuống để cho anh lấy ra, rồi cô vội vã đưa tay lên quàng quanh cổ anh. Cody vút túi xích xuống nền nhà đánh bịch.

- Cái máy ảnh của em! - Cô thốt lên.

- Anh sẽ mua cho em cái máy mới. Mười cái mới, đừng làm gián đoạn anh, được không? Shannon, bây giờ anh hôn được chưa?

Anh không để cho cô có thì giờ trả lời. Chỉ trong tích tắc, anh ôm cứng cô vào lòng, thân hình mảnh mai của cô áp sát vào lòng anh.

Sự đam mê của anh cháy bỏng, chứng tỏ cho cô thấy một trong nhiều mặt của tình yêu. Cô cuộn người dưới sức mạnh của tình yêu ấy, tha thiết muốn yêu anh hoàn toàn và mãi mãi, cả hai đều không nghe tiếng mở cửa cho đến khi bố anh ngạc nhiên thốt nên lời:

- Cody, anh làm gì thế? - giọng ông khan khan trách cứ, rồi ông vội vàng đóng cửa để cho người ngoài khỏi phải thấy họ đang ôm hôn nhau.

Khi Cody ngẩng đầu lên, anh vẫn ôm cô chặt cứng, không để một quãng hở giữa hai người, mắt nhìn cô và nhoén một nụ cười rất khiêu gợi. Shannon bàng hoàng trước đôi mắt long lanh của anh.

- Con đang hôn cô dâu, bố à - Anh đáp. Cô nghe thế, bỗng hơi thở nghẹn lại trong cuống họng.

- Nay, anh không nên làm như thế - bố anh khiển trách - Đừng làm việc không chính đáng. Nếu vị hôn phu của cô ấy biết được chuyện này, anh ta sẽ đâm vỡ mặt anh ra, và khi ấy tôi không thể trách anh ta được.

- Bố đang nhìn vị hôn phu của cô ấy đấy, bố à - Cody đáp rồi cười với cô.

- Em nhớ là không nghe anh hỏi ý kiến em - Shannon nói.

- Một sơ suất nhỏ - anh đáp - Nhưng nếu anh hỏi em, chưa chắc khi ấy em đã chấp nhận.

- Có ai vui lòng nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra ở đây không? - Noah hỏi vẻ ngán ngẩm - Tại sao cố ấy lấy anh trong khi đã đính hôn với người khác?

Nhận ra vai trò quan trọng của Noah trong việc này. Shannon nghĩ rằng nên nói cho ông biết tình hình thực tại.

- Tôi không đính hôn với Rick nữa - cô đưa bàn tay lên, vẫy vẫy cho ông thấy - tôi đã trả lại chiếc nhẫn cho anh ấy rồi.

- Bây giờ chiếc nhẫn của con sẽ thay vào đây - Cody nói - Bố không thể phân chia chúng con được nữa đâu, bố à.

- Tốt, nếu chuyện này không đụng chạm tới ai - Noah thốt lên rồi ông bước tới, chìa bàn tay sần sùi ra trước mắt Shannon - Xin chúc mừng, tôi không ngờ đứa con trai của tôi lập gia đình. Tôi hy vọng nó lấy được người con gái giống như cô. Vấn đề khó khăn là không có nhiều người con gái như cô thôi.

- Cô ấy là người duy nhất - Cody dịu dàng nói.

Shannon đập nhẹ lên cánh tay anh, thăm yêu cầu anh nói tay để cô nhận lời chúc mừng của bố anh.

- Ông đối với tôi thật tuyệt vời, ông Noah. Tôi chưa cảm ơn ông được.

- Thế à, tôi tưởng tôi là chướng ngại vật của hai người chứ. Mà thật tôi muốn làm thế đấy.

- Con không để ý - Cody châm biếm đáp.

- Anh không bao giờ để ý đến bố già của mình - Ông đấm lên vai Cody - Nhưng tôi nghĩ anh đã thừa kế được một phần trí óc của tôi. Người mẹ quá cố của anh, xin Chúa phù hộ cho bà ấy, chắc sẽ hài lòng cô gái này, và Shannon này, cô có thể cảm ơn tôi bằng cách cho tôi vài đứa cháu - Ông nói rồi nháy mắt thông cảm với cô - Cô định gia đình sẽ có bao nhiêu người? Tôi muốn có một đứa cháu gái và một đứa cháu trai.

- Bố, chắc bố muốn để con lấy vợ trước khi có kế hoạch sinh con chứ - Cody nói.

- Phải - Shannon đáp - Phải, chắc chắn phải làm thế. Trước hết chúng tôi phải tìm hiểu đã. Tôi nghĩ thời gian đính hôn phải hơi lâu.

- Thật không? - Cody cười và Shannon đấm mạnh vào tay anh. Anh không nhúc nhích một tý nào.

- Khi nào thì anh sẽ cưới cô ấy? Khi nào thì anh sẽ làm lễ thành hôn -
Noah hỏi - Để tôi còn mua một bộ vét mới để dự đám cưới chứ.

- Chúng con sẽ làm đám cưới khi nào bố mẹ Shannon bay đến đây - Cody
đáp và anh nhìn Shannon và hỏi tiếp - Được không?

- Được - cô trả lời, mắt chan chứa tình yêu - em cũng nghĩ thế. Có lẽ hai
ông bà đã cho em là người điên khùng.

- Cô trên 21 tuổi rồi chứ? - Noah hỏi.

- Bằng lái xe của tôi sẽ cho mọi người thấy thế.

- Vậy thì họ khỏi lo, cô ơi. Chúng tôi sẽ trình bày cho bố mẹ cô biết.

- Không, thưa bố. Con sẽ làm mọi việc.

- Không, để em lo. Shannon nói.

- Chà, đây có phải là sự cãi cọ đầu tiên của gia đình không? Cody hỏi -
anh lại cười - việc này sẽ rất, rất hấp dẫn đây!

- Rồi sẽ thế đấy! - Noah vòng tay trước ngực, cười rạng rỡ với họ.

Bỗng Cody quay mắt khỏi cô và nói với bố:

- Bố à, bố ra ngoài được không? Con muốn ở một mình với vợ tương lai
của con, vậy xin bố vui lòng.

- Được rồi, chỉ nhắc anh nhớ cư xử cho phải đạo thôi - Noah nói - Hãy
nhớ như thế.

- Bố ra ngoài đi - Cody lại nói, giọng thích thú nhưng vẻ châm biếm.

- Tôi sẽ ra, tôi sẽ ra - Noah nói rồi lê chân ra cửa.

Khi họ còn lại một mình với nhau, Cody ôm cô vào lòng, rúc mũi vào má cô và dưới hốc tai cô. Cô cảm thấy anh rung mình.

- Em có biết trong mấy ngày qua anh như thế nào không? - anh hỏi nhỏ cô - Anh cứ tưởng em sắp làm đám cưới với anh ta.

- Em cũng nghĩ như thế đấy - Cô đáp - Nhưng em nghĩ em phải gặp Rick lại em mới biết mình không yêu anh ta... không yêu như em đã tưởng. Anh ấy dễ thương, em thích anh nhưng anh mới là người mà em muốn lấy.

- Anh đợi ngày nghe em nói thế từ khi em bước vào cửa này đầu tiên - Cody nói.

Cô nhích người ra sau để nhìn vào mặt anh.

- Nói rõ cho em biết tại sao anh lại đợi như thế?

- Anh không biết giải thích như thế nào - Mấy ngón tay anh vuốt quanh má cô rồi dừng lại gần đôi môi, vuốt ve phần thịt mềm mại dưới môi - nhưng khi em bước qua cánh cửa này, anh biết em là cô gái anh đang chờ đợi. Khi thấy chiếc nhẫn đính hôn trên tay em, anh mới thấy tình hình rất khó khăn. Chiếc nhẫn làm cho vấn đề trở nên rắc rối.

- Bố anh đã ngăn cản anh - Shannon cười.

- Phải - anh cười khúc khích và ánh mắt anh cũng cười - Ông ấy thôi rồi khỏi nói. Người dân ở Alaska có tinh thần độc lập, và ông ấy ra mặt ta đây là ông chủ hơn ai hết, ông xem mình như có bốn phận phải can thiệp vào chuyện này.

- Em thích ông - Cô biết sự can thiệp của Noah là vì những mục đích tốt đẹp.

Cody hôn cô thật nồng nàn.

- Anh cũng yêu em, Shannon à. Yêu nhiều hơn là em nghĩ. Anh luôn luôn nghĩ rằng Alaska và Texas sẽ kết hợp chặt chẽ với nhau - anh nói.

Ba tháng sau...

Một trận bão tuyết dữ dội đã phủ lên Anchorage một màu trắng vào dịp Giáng Sinh. Nhưng bão tấp chẳng làm Shannon quan tâm. Cô và Cody ở yên ổn trong phòng khách ấm cúng, dựng cây Giáng Sinh đầu tiên của họ. Thời tiết khắc nghiệt khiến cho ông Noah phải ở nhà. Không đi chơi xì phé với bạn bè. Ông ở nhà nhậu ւých ki với thức ăn đơn giản và nghe nhạc.

Bởi những ai đã có công vun đắp cho đám cưới của hai người, Cody và Shannon quyết định tặng quà cho họ. Và bây giờ họ vẫn tiếp tục làm thế. Việc tặng bố Cody toàn bộ đĩa quay những màn trình diễn nghệ thuật mà ông thích nhất trong đời là do ý kiến của anh. Và anh buộc ông đợi đến trước đêm Giáng Sinh mới mở hộp quà để cho họ cùng nhau vui vẻ. Shannon đã đan cho bố chồng đôi tất tất, ông ứa lệ hứa rằng ông sẽ không bao giờ mang, vì đôi tất quá đẹp. Và cô đã lồng khung bức ảnh chụp Cody đứng bên cạnh bắp cải, ông Noah treo bức ảnh lên ngay, vẻ tự hào và sung sướng.

- Kìa, nó nghiêng rồi - Cody lên tiếng từ đâu đó trong đám lá thông nhọn như kim. Cô rẽ các cành cây và nhìn vào anh.

- Vậy dựng thẳng nó lên.

- Chắc thân cây bị cong rồi.

Shannon nhún vai.

- Nếu thế thì chúng ta chẳng làm gì được rồi.

- Anh đã nghĩ ra cách.

- Ồ không, đừng làm thế - Shannon nói - Không thể làm thế trong cành cây.

Anh cười toe toét, rồi đưa một tay nắm cô, tay kia giữ cho thân cây đứng yên.

- Chúng ta có thể hôn nhau được mà.

Cô nghiêng người qua cành lá tỏa mùi thơm và hôn anh thật mạnh. Cody mất thăng bằng, nhào lộn ra sau, kéo luôn cây và cô nhào theo.

- Em quá vụng về, em thấy không, Texas? - anh cười.

- Phải, em thấy rồi - Cô lồm cồm bò ra, phúi lá thông ra khỏi tóc, anh bò theo để cho cái cây nằm yên một chỗ.

- Nhưng dù sao ta cũng có một lễ Giáng Sinh vui vẻ.

HẾT